

Giới thiệu Mệt Mỏi Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây

Truyện Mệt Mỏi Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây của tác giả Huỳnh Crabby là một thể loại truyện teen hay. Đôi lời của tác giả: Mình chỉ thường viết theo cảm hứng, vài dòng rồi lại bỏ đi.

Đây là tác phẩm truyện hay đầu tay mình rất tâm đắc, mong các bạn cho mình thêm nhiều ý kiến để mình có thể viết hay hơn. Những đóng góp của các bạn là động lực giúp mình hoàn thành truyện.

Truyện kể về Nhã Uyên- một cô gái có thân hình nhỏ nhắn, tính cách khá tình nghịch, luôn vui vẻ và anh chàng nhà họ Nguyễn- có tính cách lạ lùng, lúc là nhóc lạnh lùng, khi lại rất trẻ con nhưng trái tim anh lúc nào cũng ấm áp khi đứng trước một cô gái.

Từ ngày đó đến nay cũng đã được 2 năm, cuối cùng hắn cũng trở về. Nguyễn được bù đắp những mất mát mà ba anh đã gây ra cho cô.

Truyện sử dụng từ ngữ đơn giản, nội dung xoay quanh 2 nhân vật chính. Những tình tiết lãng mạn, vui vẻ, nhưng cũng có những giây phút lắng đọng, những khó khăn 2 người phải trải qua.

Mong các bạn đón nhận.

Bạn đang đọc truyện *Mệt Mỏi Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Cô đi chậm chậm lên từng bậc thang, cố vói tay để bắt lấy con bướm. Thế nhưng xui thay, con bướm nghe tiếng động liền bay đi mất làm cô mất trớn té rầm xuống sàn.

- Làm gì mà ầm ầm trên đó vậy con?

- Con không sao?

Thật ra là có đấy, tại con bướm chết tiệt mà tôi bị té từ trên giường xuống sàn.

- Uầy, lại bị bầm rồi này, cái trán của tui..

- Lại té sàn à con? Xuống đây đi giao đồ giúp mẹ..

- Vâng

Ngày gì mà xui thế không biết, tôi lò mò leo lên giường lấy điện thoại mới biết hôm nay là ngày chủ nhật. Sau khi thay đồ xong, tôi đi xuống nhà dưới, mẹ đưa tôi túi đồ rồi dặn tôi đem đến nhà của bác Hà.

- Nhà người ta giàu đến thế thì ai mà nhận mấy thứ đồ rẻ bèo của mình chứ mẹ.

Tôi nhìn vô đồ ngấm ngấm giá giá rồi trề môi, thấy vậy bà cóc đầu tôi một cái rồ đau

- Con thì biết gì. Lần trước mẹ có nhờ bác Hà chút việc, nên chọn một ít quà mọn để cảm ơn bác ấy mà. Mà thôi con đi nhanh đi, nhà bác hơi xa đi trễ e là không kịp trước tối.

- Vâng.. con đi đây. - tạm biệt mẹ, tôi leo lên chiếc cup cũ mèm của mình chạy đi.

Chà hôm nay bầu trời quang đãng thật đó, ánh nắng chan hòa chiếu sáng làn da trắng của tôi. Mặc dù tôi không có nét đẹp sắc xảo như những cô gái khác nhưng bù lại tôi có một làn da trắng mà không phải ai cũng có, bởi thế trong lớp tôi luôn là nổi bật nhất.

Cơ mà tôi vẫn chưa giới thiệu về mình nhỉ? Tôi là Nhã Uyên - là nhân vật nữ chính của truyện, chắc cái đó ai cũng biết nhỉ? Bình thường tôi chỉ đi học, về nhà lại học bài, có thời gian rảnh thì ra tiệm phụ mẹ bán, cứ thế ngày qua ngày tôi lớn khôn và trưởng thành hơn. Năm nay tôi đã xuất sắc vượt qua kì thi tuyển vào lớp 10 ở một trường có tiếng đứng thứ 2 thành phố, mặc dù tôi đứng xém bết trong số 70 học sinh được chọn. Mãi nói chuyện cuối cùng cùng tôi nơi rồi. Oa, đây là nhà hay là cung điện mà lớn thế chứ? Có phải tôi đi sai địa điểm rồi không? Nhưng trên tấm giấy ghi đúng số nhà này mà. Phải làm liều, nhấn chuông thử xem *king kong king kong *

- Nhà này dường như là 1 fan của King Kong thì phải!?

Đang làm nhăm một mình thì có người bước ra, cánh cửa rộng lớn mở toang, phía sau cánh cửa là một ông chú già khăng nhưng phong thái rất nghiêm trang.

- Cô tìm ai?

Cô? Tôi già đến thế sao? Tôi vẫn còn trẻ hơn ông nhiều đấy.. tôi phải cố gắng lắm mới dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy trong đầu

- Cháu đến tìm bác Hà ạ. - tôi nờ một nụ cười rất chi là.. miễn cưỡng

- Bà chủ đang trong phòng, cô vào nhà chờ. - nói rồi ông chú đó nghiêng mình chỉ tay vào trong

Tôi dẫn chiếc xe cùi bắp vào, haisi thật là tội nghiệp cho mầy xe ạ vì phải chịu nhục nhã trước mấy chiếc audi để ở gần đó, thôi thì ráng đi em ạ, chỉ vài phút thôi... chà... ở ngoài đã rất rộng rồi, bên trong còn khủng khiếp hơn, nhà treo khá nhiều tranh ảnh trừu tượng, nội thất trong nhà cũng thuộc loại đắt tiền nhất. Ngôi nhà hướng theo phong cách hiện đại là chính. Nè nè, đừng nghĩ tôi nghèo mà tôi không cập nhật thông tin mới nha, mỗi khi rảnh rỗi tôi thường xin mẹ đi ra net để đọc báo đấy.

- Cháu đến rồi à?

Quay về phía bác Hà, tôi khẽ cúi đầu rồi vâng một tiếng, bác ấy tiến lại, ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh.

- Có việc gì mà hôm nay cháu đến tìm cô vậy? Cháu mà đến trễ là cô đi mất rồi.

- à vâng, mẹ cháu có gửi co chút đồ là quà hậu tạ về chuyện lần trước bác đã giúp mẹ cháu ạ.

Bác ấy nhận lấy vỏ quà, mỉm cười dịu dàng, bác cảm ơn rồi bảo tôi ở lại ăn cơm cùng gia đình bác vì con trai bác ấy sắp về tới. Tôi đã định đồng ý nhưng tôi phải về ăn cơm cùng mẹ, tôi không thể bỏ bà ấy ở nhà một mình được. Tôi xin phép bác ấy rồi ra về.

Trên đường Nhã Uyên chạy về, một chiếc oto màu đen chạy ngược hướng cô, bên trong là chàng trai có gương mặt thanh tú, đôi mắt sắc lẹm như cửa vào trái tim thiếu nữ, đôi môi mỏng nâng lên một đường cong dịu dàng tuyệt đẹp

- Nhã Uyên...

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

* bêng beng bêng.. bêng beng bêng.. bangya bangya bangya *

- Aa....a.. ồn ào quá, cái điện thoại chết tiệt reng chuông gì giờ này chứ?

- Uyên à, 6 giờ 30 rồi, không đi học sao con?

- Còn sớm mà mẹ... mới 6 giờ..... trời ơi trễ mất rồi, sao mẹ không kêu con, trời ơi lại bị phạt nữa cho coi..

- Cái bộ phim chết tiệt làm tao thức tới khuya để xem. Mối tay quá... mấy giờ rồi vậy?

Hai cái xô nước đầy áp như đang muốn thử thách tôi, chúng hùa nhau đè tay tôi xuống. Nhờ vậy mà tay tôi bây giờ đã có cơ mà không cần tốn tiền đi tập gym, aii.. đúng là khổ cái thân tôi.

* reng.. reng.. reng*

Chuông tan học thần thánh, cảm ơn người đã giải thoát cho con, tay tôi bây giờ như muốn gãy rụng.

Đang bóp tay cho đỡ mỏi thì nguyên một đám con gái chen chúc nhau chạy ra sân làm tôi xuyết té nhào.

- Mày còn đứng đây nữa, đi mau.

Con bạn thân cũng gấp gấp không kém, kéo tay tôi chạy theo dòng người.

Dưới sân cứ như khung cảnh giờ chào cờ mỗi thứ 2 vậy. Đường như, cả trường đều tóa ra sân, à mà cũng có một số không chen được nên đứng ở hành lang trường nhìn xuống. Thì ra là có học sinh mới, nhưng tại sao người này trông có vẻ đặc biệt thế?

- Chuyện gì thế mày? - tôi quay sang hỏi An An- con bạn chí cốt 5 năm trời.

- Trời ơi, mày đúng là anh Hải Đăng du học từ Mỹ mới về hôm qua, hôm nay chuyển vào trường mình học đó.

Nó kể về anh Hải Đăng gì gì đó mà 2 mắt sáng rực, đúng là mê trai, chẳng giống con bạn của nó một chút nào.

Tôi nhìn thấy một ông chú nào đó trong quen lắm nhưng chẳng nhớ ra, ông ta cúi người sát cửa xe oto thì thầm gì đó rồi từ từ mở cửa xe. Từ trong bước ra là một người con trai có thân người cao ráo, nước da hơi ngăm. Mái tóc màu nâu sậm che đi đôi lông mày rậm rất men lý của cậu ta. Ánh mắt ấy, đôi mắt màu nâu chứa đầy sự nhớ nhung, tìm kiếm thứ gì đó. Cậu ta đảo mắt nhìn xung quanh, mọi người xung quanh hù hét khi nhìn thấy cậu, chỉ riêng tôi vẫn đứng im ngơ ngác nhìn cậu từ đầu đến giờ. Cậu nhìn tôi hồi lâu, những người khác thấy thế cũng từ từ chuyển ánh mắt của học sang tôi. Chậm rãi, cậu bước đến vị trí tôi đang đứng, khẽ nở một nụ cười.

- Xin chào, Nhã Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

- Xin chào Nhã Uyên

- Hà? Họ biết nhau sao?

- Con nhỏ quê mùa đó mà quen với anh Đăng sao?

- Chuyện gì vậy trời?

Xung quanh tôi nhốn nháo những lời lẽ mang tính chất tò mò và đầy châm biếm. Thật là muốn giết sạch lũ trong trường này mà. Nhưng.. cậu ta biết tôi sao? Chúng tôi đã gặp nhau ở đâu nhờ? Sao tôi không hề biết cậu ấy?

- Chúng ta... biết nhau hả??

- À ... không

Không? Cậu ấy bị điên chắc?

- Vậy tại sao biết tôi?

- Bảng tên cậu để đấy làm gì?

Vừa nói cậu chỉ chỉ vào bảng tên bên ngực trái áo sơ mi đồng phục của tôi.

Chợt nhận ra mình ngu thật, tôi vội nhẹ trán rồi cười cười. Cậu cũng khẽ cười thành tiếng, nụ cười cậu ấy thật đẹp, tôi đã say mê nụ cười ấy từ lúc nào... tôi đứng đờ mặt ra.

* reng reng reng *

Tiếng chuông vào lớp lại vang lên giải thoát cho tôi 1 lần nữa. Tất cả giải tán, tôi và An An cùng nhau về lớp. Còn hẳn đi cùng thầy hiệu trưởng về phòng thầy. Hừm.. tại sao.. cậu ta đến để chào tôi mà không phải những người khác? Tại sao tôi lại có cảm giác cậu ấy là một người rất thân quen và gần gũi...

- Ê Uyên.. ! Mày có nghe tao nói gì không vậy?

- Hà?? Mày nói gì vậy?

- Aiis.. thôi bỏ đi, cô vào kia.

Cô Chi bước vào, gương mặt vẫn nghiêm khắc như bao ngày. Cô đập bàn để ổn định cả lớp, cất tiếng đồng thanh.

- Như các em đã biết trường ta có thêm học sinh mới. Đăng vào đi em.

Vừa dứt lời, từ ngoài bước vào là hân, vẫn ánh mắt, thần khí đó, cậu bước vào với nụ cười nhẹ. Bên dưới là 19 đứa, trong đó có 15 đứa là nữ đang gào thét gọi tên hân như gặp được thần tượng. Còn lại là 15 tên con trai ngồi đó đờ mắt ra, người thì trẻ môi, người thì ngồi lăm nhăm gì gì đó.. đa số là ganh tị với cậu ấy

- Tôi là Nguyễn Hải Đăng, mong được giúp đỡ.- nói rồi cậu cúi người 90 độ, hành động này làm cả lớp nháo nhào lên khen lấy khen để.

- Em chọn cho mình một chỗ đi. - cô lên tiếng

- Mình còn chỗ trống nè.

- Ngồi cạnh mình nè, ông đi chỗ khác ngồi..

Đúng là con gái, tranh giành ngồi với hân thì được gì chứ? Tôi ngồi im re từ nãy đến giờ, nhìn cả lớp đang nhốn nháo. Hân đảo mắt nhìn quanh rồi dừng lại ở chỗ tôi - bàn chót trong góc lớp, bước đến gần, hân quay lên nói với cô:

- Em ngồi đây.

Cả lớp ò lên trông có vẻ tiếc nuối, nhưng chắc là vậy rồi. Đợi lớp ổn định cô bắt đầu dạy bài mới. Hân quay sang tôi, mỉm cười, tôi ngượng ngùng cười đáp lại. Cứ thế tiết hai dần dần trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Một Môi Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4

Giờ ra chơi đã điểm, đám con gái hỗn loạn tập trung trước cửa lớp 10B. Họ đều có chung một lý tưởng, ngắm trai đẹp và khen. Chẳng thể hiểu nổi tại sao hân lại có nhiều fan thế cơ chứ? Tài năng? Nhà giàu? Học giỏi? Là một du học sinh? Hay chỉ đơn giản là vì hân đẹp? Cái đám ồn ào này có chịu giải tán đi không hả? Phiền chết đi được. Tôi huých tay hân, mặt nhăn nhó.

- Cậu kêu đám fan cậu về lớp đi chứ!Ồn ào chết đi được!

Thấy tôi nói vậy hân cũng chỉ nở nụ cười rồi đứng dậy nói to:

- Các bạn nữ à! Tôi không phải là động vật trong sở thú để các bạn đến xem như vậy. Tôi cũng cần có không gian riêng tư, mong các bạn hiểu cho.

Những người đứng bên ngoài im lặng nghe cậu nói. Có vẻ như thấm được phần nào nên đã dần về lớp hết. Đúng là người đẹp lên tiếng thì ai cũng phải nghe theo mà.

- Chà.. lời nói thật là có sức hút a~ - tôi trầm trồ, đưa ngón cái ra.

Sau hôm đó, chúng tôi dần nói chuyện với nhau nhiều hơn, cứ như đã thân nhau từ rất lâu. Hân thường chỉ tôi những bài tôi không hiểu, tôi còn nhờ hân kèm cho tôi tiếng anh, không chần chừ hân liền đồng ý. Nhưng thật kì lạ, hân đối với tôi rất tốt, thế mà những cô bạn khác đến hỏi thì bị hân lơ đi. Mỗi ngày tôi đều thấy học bàn hân luôn có kẹo, bánh, nước do tụi com gái tặng. Nhưng hân chỉ ăn kẹo mút còn lại đều dành cho tôi hết. Tôi hỏi tại sao, hân chỉ nói không thích ăn. Hôm nay, hân hẹn tôi đến nhà hân học bài, kể từ khi biết nhau đây là lần đầu tiên tôi đến nhà hân.

- Bây giờ rồi nhì?

Tôi ăn bịch bánh hân cho ban sáng, ngược nhìn đồng hồ. Vẫn còn 1 tiếng để chuẩn bị, hân nói sẽ sang nhà rước tôi nhưng tôi không muốn để cho hân biết nhà nên đã hẹn gặp ở trạm xe buýt gần đó.

Chiếc xe moto phân khối lớn đứng chờ sẵn ở bến xe. Hân vận trên người chiếc áo khoác da màu đen, quần đen, đôi giày cũng đen nốt, trông như xã hội đen vậy. Còn tôi thì sơ mi trắng big size, quần trắng, giày trắng. Chúng tôi mà đi cùng nhau thì giống như hắc bạch vô thường ấy.

- Để tôi về nhà thay lại đồ- vội quay lưng lại chuẩn bị rời khỏi đó

- Ê.. ê.. khoang đã, sao vậy? - hân ngơ ngác nhìn

- Cậu không thấy chúng ta mặc đồ kì lắm sao?

- Xứng đôi đũa chứ. - hấn nói một câu tỉnh như cái bình vậy, còn nhe răng ra cười nữa chứ.

Thấy tôi vẫn còn e dè hấn bước tới nắm tay tôi lôi lên xe, lấy nón đội lên đầu cho tôi, còn gài quai nón cho tôi nữa chứ. A.. cái khoảng cách này gần quá, gương mặt cậu ấy nhìn càng gần càng thấy đẹp. Thấy tôi nhìn hấn chăm chăm, hấn đánh lên nón tôi.

- Sao thế?

- Hừm.. không có gì, tôi chỉ đang suy nghĩ tại sao người xấu như cậu lại có nhiều cô theo đuổi đến thế chứ?

Lại một cái cốc vào nón, nhấn mặt tôi chính lại nón. Hấn cũng chẳng nói gì, leo lên xe, trước khi chạy hấn còn dặn tôi một câu:

- Ôm cho chắc vào!

- Hà?

Chiếc xe phóng nhanh như tên lửa chen vào dòng người. Tôi vô thức ôm cậu, nghiêng đầu lên vai cậu vì sợ rơi xuống đường

- Cậu chạy chậm chút đi, tôi còn yêu mẹ tôi, tôi còn muốn trả hiếu cho mẹ tôi nữa, làm ơn đi mà....

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chiếc xe thắng kít lại trước ngôi biệt thự màu trắng. Là nhà của bác Hà. Chẳng lẽ hấn ta là bà con gì gì đó với bác ấy sao? Ông bác lúc trước bước ra một trang trọng, mở cửa mời chúng tôi vào. Tôi lẻo đẻo đi sau hấn cứ như đứa trẻ sợ mình sẽ lạc khỏi bàn tay của người mẹ vậy. Bước vào bên trong, vẫn cái sự uy nghiêm lạnh lẽo của ngôi nhà, nhưng tôi đã phần nào thôi trầm trồ khen ngợi và nhòm ngó xung quanh như trước nữa. Bác Hà từ trên lầu bước xuống, thấy tôi và hấn, bác liền hồ hởi đón tiếp.

- Lâu rồi mới thấy cháu đến. Đạo này mẹ cháu vẫn khỏe chứ. Công việc bận rộn bác chẳng thể gặp mẹ cháu được.

- Vâng, mẹ cháu vẫn khỏe, lâu lâu cũng có hay nhắc đến bác đấy ạ.

Chúng tôi ngồi xuống, nói chuyện đến hơn nửa tiếng. Bác kể cho tôi nghe vô số chuyện, nào là chuyện ngày xưa bác và mẹ tôi quen nhau như thế nào, bác còn kể hai người từng có thời gian không liên lạc với nhau, nhưng không vì thế mà tình bạn của họ bị rạn nứt. Tôi ước tôi và An An cũng sẽ như vậy. Hấn từ nãy đến giờ vẫn im lặng, chẳng thêm nói một câu nào. Ở nhà hấn thường xuyên như vậy lắm sao?

- Hôm nay cháu đến để học cùng Đăng đúng chứ? Bác xin lỗi, bác vô ý quá, nãy giờ làm phí thời gian của hai đứa rồi.

- Không sao đâu ạ.

Tôi xua tay, nhờ vậy tôi có thể hiểu thêm về bác cũng như hiểu về quá khứ của mẹ tôi, làm sao tôi có thể trách bác được chứ. Bác Hà là một con người giàu có, nhưng tính tình bác lại là một con người lương thiện, phúc hậu. Ngược lại, bác có con trai tính tình khó ưa, luôn bắt nạt tôi, kiêu kì, đúng là đáng ghét.

Bác có công chuyện phải đi, nên bác giục chúng tôi tranh thủ học bài rồi về sớm, cũng đã gần 3 giờ rồi còn đâu. Tôi phải về trước 6 giờ, vì mẹ tôi dặn con gái không nên đi ra đường khi trời tối. Xã hội này nhiều cạm bẫy lắm.

Tôi đi theo hấn lên lầu, phòng hấn nằm ở tầng 2. Tôi không thể hiểu nổi những người giàu tại sao lại xây nhiều cầu thang như vậy để làm gì. Tại sao lại không biết tiết kiệm tiền bạc vào những chuyện có ích hơn chứ. Đi lên, một lát lại đi xuống tốn rất nhiều calo của tôi rồi còn đâu. Một ngày tôi chỉ ăn có 3 bát thôi đấy.

- Sao im lặng vậy?

Hấn đột nhiên đứng khựng lại làm tôi không nhìn thấy đưng đầu vào tấm lưng rắn rỏi của hấn.

- Tại sao dừng lại chứ? A..a.. đúng là đồ da bọc thép mà.

- Do cậu đi không chịu nhìn thôi, còn trách ai nữa hả?

Đấy lại định ăn hiếp tôi nữa đấy. Không vì cậu là người phụ đạo anh vẫn cho tôi thì còn lâu tôi mới nhừn cậu nhá.

- Ủ.. là lỗi do tôi đấy, vừa lòng chưa.. đồ đáng ghét..

Tôi nghiêng răng keng két, tức muốn học máu luôn ấy. Không biết phải chịu đựng đến bao giờ đây. Mong khóa học này sẽ kết thúc sớm.

Phòng của hấn nằm đối diện cầu thang, chiếm phân nửa diện tích tầng 2. Kế bên còn có 1 căn phòng, tôi nghĩ là của bác Hà. Phòng của hấn được thiết kế rất đặc biệt vì nó chỉ có 3 màu chủ đạo là xanh dương, trắng và xám.

Chúng tôi bắt đầu bài học đầu tiên với 1 bài kiểm tra chất lượng. Hấn bảo muốn biết khả năng của tôi là thế nào nên tôi bắt buộc phải làm như thế. Tôi đã tận dụng trình độ đủ lên cấp bà của tôi để làm bài trong thời gian quy định là 30 phút. Cái tên này đúng là điên rồ mà, kiểm tra trên lớp còn có thêm mười lăm phút, vậy mà hấn chỉ cho tôi vồn vện nửa tiếng. Đang thách thức tôi đây mà, tôi sẽ cho cậu biết tay.

- Nộp bài.

Hấn cầm tờ giấy kiểm tra, đọc nhẩm kết quả rồi neho mắt, nhúu mày. Trông cái mặt rất khó ưa.

- Cậu về đi.

- Gì? Tôi làm sai chỗ nào chứ? Nếu có sai thì cậu phải chỉ lỗi sai để tôi sửa chứ nói về là về à? _ Tôi phần nộ hết sức

- Bài của cậu đạt điểm tuyệt đối. Vậy tại sao lại muốn tôi phụ đạo cho cậu. Hừm... chẳng lẽ cậu muốn thừa cơ hội này để lợi dụng tôi sao?

Trời ơi, bệnh hấn lại tái phát rồi à? Tôi dù sao cũng có lòng tự trọng của mình cơ mà. Tại sao hấn lại nghĩ tôi có thể làm gì hấn chứ. Mặt hấn hiện chữ gian rồ mồn một, đôi mắt nhúu lại, hơi chồm người sang như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Tim tôi lại đập mạnh, hấn gần tôi quá, tôi có thể cảm nhận được hơi thở của hấn đang phả vào mặt. Mùi nước hoa mắc tiền, thoang thoảng nơi cánh mũi. Tôi càng ngả về sau để tránh, hấn càng tiến tới. Nhanh chóng né sang 1 bên, bước ra khỏi ghế, tôi giải thích.

- Những câu trắc nghiệm này là của lớp 8 mà. Cậu cho dễ đến thế bảo sao tôi làm được.

Nghe tôi nói hấn gật gù đồng ý. Trở về tư thế ban đầu. Hấn nói với giọng thông thả.

- Cứ tưởng cậu sẽ không nhận ra chứ. Tốt! Kiến thức cơ bản nắm vững như thế tôi mới có thể dạy cho cậu.

Toàn thân tôi ngây đơ cứ như bị đóng đinh tại chỗ. Không đợi tôi lên tiếng, hấn đứng dậy đi ra khỏi phòng. Tôi dần bước tới bàn, cầm tờ giấy kiểm tra lên nhàu nát như giẻ lau. Tức đến không thể nói nên lời luôn mà, đồ Hải Đăng chết tiệt này.

Vừa ngồi phịch xuống ghế, hấn bước vào với chồng sách dày cộp đủ màu sắc. Đặt xuống bàn, hấn nói một câu là tôi chết trân tại chỗ.

- Học hết, thời hạn là cuối tháng. Còn khoảng. 3 tuần nữa. Còn có 2 cuốn bài tập, làm hết nhé.

Nói rồi, hấn nở một nụ cười của một thiên thần đang đội lớp một con ác quỷ..

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lại là một ngày thứ hai nhạt nhẽo, cái lớp vẫn hoạt động sôi nổi như bao ngày, còn tôi vẫn nằm trên bàn và bắt con bướm từ chương một đến bây giờ vẫn chưa bắt được.

- Uyên! Ra chơi rồi, xuống cantin không?

Cái giọng lãnh lút của An An làm con bướm bay đi mất. Tôi dụi mắt, cùng nó đi xuống cantin. Tiết sau thầy Mã đi học chính trị, chúng tôi trống tiết, vậy là lại có thời gian để ngủ rồi. Tuyệt vời quá đi.

Bộ phim hôm qua tôi cực khổ lắm mới down được trên mạng về để coi, ngồi lấy wifi của nhà thím Sáu mà muỗi chích sưng cả giò. Đợi đến tận mười giờ mới xong, thêm khoảng hai tiếng xem phim nữa là gần mười hai giờ đêm. Mặc dù để coi được một bộ phim là rất cực khổ nhưng tôi không thể không xem được. Vì tôi rất hâm mộ nhân vật nữ chính trong phim. Cô ta rất đẹp, có một gia đình hạnh phúc, cô ta luôn được nhiều người yêu mến. Thế nhưng tình yêu của cô và nhân vật nam chính vô cùng trắc trở, dù cho gặp bao nhiêu sóng gió, họ vẫn đối đầu với muôn trùng thử thách để được ở bên nhau. Tập cuối có một cái kết vô cùng có hậu, nên dù cho có bao nhiêu gian khổ tôi vẫn cố gắng để xen cho bằng hết. Thế là sáng dậy hai con mắt y như mắt của mấy em panda vậy.

- Ăn gì, tao lấy cho.

Thường ngày là nó lấy đồ ăn cho tôi, nhưng hôm nay tôi phải thay ca vì lần trước nó đã cứu tôi thoát khỏi "cây thước bằng" của cô Chi. Chuyện kể ra thì rất dài, nếu tác giả còn nhớ thì sẽ kể sau.

Phần ăn của tôi thì rất đơn giản, một bịch bánh mì ngọt, một chai nước suối là đủ no đến trưa. Còn nó thì rất khó ăn, nào là sandwich, hotdog, bánh kem, uống thì phải là matcha kem. Vì sao? Đơn giản vì nó giàu, gia đình nó rất mực yêu thương và chiều chuộng nên nó đã quen vậy rồi. Đứng xếp hàng đợi đến lượt mình Xung quanh bỗng ồn ào, tôi quay ra nhìn, thì ra là hấn. Ngọn gió nào đã đưa hấn xuống cantin này vậy? Bình thường có bao giờ chịu xuống đây đâu. Tôi quay lại xếp hàng chờ đợi. Hấn từ đâu đứng lù lù ngay sau tôi. Cái chiều cao khiêm tốn của tôi bị hấn xỉ nhục không thương tiếc khi tôi chỉ mới đứng tới ngang ngực hấn.

- đẹp trai quá

- anh ơi ngồi chung bàn với tụi em nè.. _ bà chị lớp 12 ạ, hấn chỉ mới lớp 10 thôi đấy.

- anh muốn uống gì em mua dùm cho, đứng đợi làm gì cho mệt.

Đó là giọng của Giang, học lớp 10A, tự phong mình là hoa khôi khối 10, chắc.. đúng là chẳng biết giữ thể diện gì cả.

- Cảm ơn, tôi muốn tự mình mua, cậu rảnh rồi thì lo ăn phần của mình đi, sắp vào học rồi đấy.

Sau câu nói là cái cười đầy châm biếm của mọi người, làm nhò đờ mắt đi ngay khỏi đó. Hấn làm tôi mất dạ thật, tôi cũng chẳng ưa nhò đó cho lắm. Tối lượt, tôi chọn cho mình một ổ bánh mì ngọt, 2 chai nước suối, 1 phần hotdog. Cô Bắc lấy xong, để chúng vào cái mâm nhỏ cho tôi tiện bưng. Khi chuẩn bị bước đi, tôi bị trượt vô chuối do ai đó vứt bừa. Tất cả ly nhựa, và bánh bay lên không trung. Tôi ngã dãn về sau, thôi tiêu rồi... Bỗng một bàn tay rần rờ đỡ tôi từ phía sau, nhanh nhẹn ôm tôi vào người.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

- Hải Đăng.. cậu.. cậu..

Khoảng cách của chúng tôi bây giờ chỉ cách nhau bằng 1 cái cổ. Cậu ôm chặt tôi vào lòng, 2 cơ thể cọ sát nhau tạo nên một dòng điện chạy xuyên người tôi. Tôi có thể cảm nhận nhịp tim chúng tôi đang hòa làm một. Tôi chẳng còn nghe thấy những âm thanh phát ra từ xung quanh. Tôi chỉ nghe được giọng nói ám áp của cậu

- Không sao chứ?

Tôi khẽ gật đầu. Bình tĩnh lại, tôi đẩy cậu ta ra. Mặt tôi đỏ bừng bừng, nóng như lửa đốt. Cậu ta buông tôi ra gãi đầu. An An chen vào đám đông chạy đến gần tôi, xem tôi có bị sao không. Như chợt nhớ ra gì đó, cậu gắt lên, trông thật dữ tợn.

- Là ai vứt vô chuối bừa bãi thế này hả?

Cả cantin đang xôn xao bàn tán thì chợt im bật khi nghe cậu nói. Một tên bốn mắt từ đâu bước ra, cả người run sợ. Run cũng phải, đến cả tôi còn cảm thấy sợ đây mà.

- Là cậu làm?

- Tôi.. tôi không cố ý.. xin cậu đừng đánh tôi..

Trông cậu ấy không có vẻ gì muốn hại tôi. Cảm thấy tội nghiệp, tôi bước đến gần hấn, lắc lắc tay hấn.

- Dù sao tôi cũng không bị gì mà. Tha cho cậu ấy đi, cậu ấy không cố ý đâu.

- Nhưng..

Tôi biết hấn định trách tôi vì buông tha cho tên kia dễ dàng, nên tôi đã dùng chiêu mỹ nhân kế để dụ hấn. Cũng chẳng là gì, đôi mắt uơn ướn như một chú mèo con.. thế là hấn không nói gì nữa cả. Ba chúng tôi đi về lớp, thế là tan tành bữa sáng. Ngồi trong lớp mà cái bụng cứ gắt lên không chịu nghe lời tôi. Thấy thế hấn liền đưa tôi một thanh socola. Tranh thủ giáo viên không để ý tôi ăn một mạch hết sạch.

Trên đường về, tôi cứ nghĩ mãi cái khoảnh khắc hấn ôm tôi vào lòng. Tôi có cảm giác đã gặp cảnh này ở đâu đó nhưng chẳng nhớ ra được.

- Thôi không nghĩ tới nữa. Nhức đầu quá.. Về ngủ một giấc mới được.

----- _ _ _ _ _

Trong căn phòng màu xám, ánh sáng xuyên qua khe cửa tạo thành những tia lấp lánh chiếu lên gương mặt hoàn hảo của cậu. Cậu đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống sân suy nghĩ về điều gì đó. Khung cảnh bây giờ cứ như bức tranh được khắc họa một cách tỉ mỉ. Nụ cười chết người ấy lại được nở trên đôi môi gọi cảm của cậu.

- Mùi trà.. đã bao lâu rồi vẫn vậy..

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lớp 10A, trong góc phòng

- Ê.. biết tin gì chưa. Hải Đăng hôm qua ôm Nhã Uyên lớp 10B. _ một nhò tóc vàng lên tiếng

- Trông họ tình tứ ghê nhò. _ nhò ngồi kế cũng chen vào.

- Nhò đó té nên anh ấy mới đỡ giúp thôi.. tụi bây làm quá. _ nhò Phương Giang mặt nhăn nhó.

----- _ _ _ _ _

- Uyên à! Mày nổi tiếng cả trường rồi đấy.

An An từ đâu chạy vào, đập bàn. Làm tôi đang tập trung đọc sách bị nó làm cho rớt cả cuốn sách

- Có chuyện gì?

- Mày vẫn chưa biết sao? Chuyện anh Đăng cứu mày khỏi ngã lan rộng ra cả trường rồi kìa.

- Thì sao chứ? Đâu có ai chết đâu mà mày làm quá.

Tôi vẫn bình thản lật tìm trang khi nãy tôi đang đọc. Còn nó vẫn cứ rối rít cả lên

- Từ nay về sau chắc chắn mày sẽ có rất nhiều kẻ địch. Có đi đâu nhớ đeo khẩu trang, bịt mặt cho kín vào. Tao không thể cứu mày được đâu.

Tôi cười cười rồi xua tay bảo nó về chỗ. Nó vùng vãn bảo tôi không chịu cần thận kéo có ngày nó mất bạn. Mấy chuyện nhảm nhí đó thì có là gì với tôi. Người khu Tân Hảo không sợ trời không sợ đất huống chi ba chuyện con con này. À nhắc mới nhớ, hôm nay hán không đi học. Chẳng biết có chuyện gì không nữa. Hôm qua trời mưa rất to, chẳng lẽ bệnh rồi sao?

----- _ _ _ _ _

Tiếng chuông báo hiệu vang lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng trong trường học. Các học sinh ủa ra như ông vỡ tổ. Ai cũng cảm thấy mệt mỏi sau 5 tiết học đầy áp lực, nhất là sắp đến kì thi học kì I.

Tôi đang dọn cặp sách chuẩn bị về. Tất cả đã ra về hết chỉ còn tôi trong lớp. Bình thường An An sẽ ở lại đợi tôi, nhưng hôm nay nó bảo có việc nên về trước. Đang đeo cặp vào bước ra khỏi ghế thì có 3 người bước vào. À.. ra là ba con nhò chánh chánh lớp 10A, trong đó có Phương Giang - nhò bị Hải Đăng làm nhục ở cantin hôm qua.

- Nhã Uyên! Hôm nay tao chỉ muốn nói cho mày biết, anh Đăng là của tao, mày nên biết điều mà tránh ra ánh ra.

- Của bạn? Vậy cho mình xem giấy phép sở hữu của bạn đi.

Tôi nhướn mày tỏ vẻ đắc thắng. Nó tức điên, toàn thân run cả lên. Tay nó nắm chặt.

- Mày nhớ đó. Tao sẽ không để mày sống yên thân

Nói xong nó ngoắc tay 2 đứa còn lại ý bảo ra về. Tôi thờ phào nhẹ nhõm ngồi phịch xuống ghế. Lần đầu tiên tôi thấy có người vô lí đến như thế luôn ấy. Tôi thấy cậu ta cũng thường thôi mà, làm gì phải rồ lên như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tôi định chạy thẳng về nhà nhưng cảm thấy hơi lo cho hấn nên tạt sang nhà hấn thử xem sao. Ông chú ấy lại ra mở cửa. Tôi hỏi về Hải Đăng thì ông ấy bảo hấn bị bệnh do tối qua đang đi dạo thì bị mắc mưa. Thấy cũng tội, dù sao hôm qua hấn cũng cứu tôi một lần, tôi cũng phải báo đáp hấn gì đó cho phải độ. Tôi xin phép ông vào bếp nấu cháo. Nhà này giàu thật, tủ lạnh có biết bao nhiêu là đồ ăn. Nhìn thôi cũng đã con mắt. Nấu xong tô cháo thịt bò băm. Tôi đem lên phòng cho hấn. Cửa hé mở, tôi gõ cửa, từ bên trong hấn nói vọng ra, giọng nghe có vẻ yếu ớt.

- Vào đi

Tôi bước vào, đặt tô cháo lên đầu tủ cạnh giường. Hấn nhắm mắt, không quan tâm, chắc là khó chịu lắm. Tôi bước đến gần, đặt tay lên trán, vội rút tay lại vì trán hấn quá nóng. Tôi nhanh chóng tìm một cái chậu nhỏ và khăn mặt. Pha nước cho ấm ấm để lau mặt cho hấn. Tôi cẩn thận lau cánh tay rằn ròi của hấn. Tôi lau dần lên vùng cổ, xương quai xanh của hấn rất sâu, tôi rất thích những người có xương đòn đẹp vì trông họ rất quyến rũ. Tôi lại vắt nước, lau gương mặt góc cạnh của hấn. Xương hàm của hấn lộ rõ rất nam tính. Dù bệnh nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp trai vốn có.

Dù sao tôi cũng là con gái, nên khen một người đẹp thì đâu phải là cái tội đâu nhỉ? Đáng trách là vì hấn đẹp quá mức quy định đấy chứ.

Tôi dẹp đi chậu nước. Tìm trong tủ thuốc miếng dán hạ sốt, tôi nghĩ hấn dùng thứ đó sẽ mau khỏi hơn. Dán băng hạ sốt xong tôi lại loay hoay tìm vì panadol vì trong tủ có quá nhiều thuốc, tôi lại chẳng phải được sĩ nên chọn đành liệu pháp an toàn thôi.

Hấn đã tỉnh táo hơn một chút, tôi dìu hấn ngồi dậy để ăn cháo. Tôi cẩn thận thổi nguội rồi đút cho hấn từng muỗng. Vừa cho hấn ăn, tôi vừa trách hấn tại sao không chịu trú mưa mà để ướt mưa rồi bệnh như thế. Trách hấn không đủ tôi trách luôn cả những người hầu của cậu.

- Vì sao thấy cậu bệnh mà họ không chăm sóc để cậu một mình lỡ có mệnh hệ gì thì thế nào.

- Do tôi đuổi họ ra đấy.

- Bị điên à? Bệnh còn không để người khác chăm sóc. Đúng là cứng đầu mà.

- Nhờ thế tôi mới được cậu chăm sóc tận tình như thế đấy.

Tôi hơi bất ngờ vì câu nói đó nhưng vẫn giữ trạng thái bình tĩnh nhất.

- Tại sao cậu lại lo cho tôi như thế?

- Tôi chỉ trả ơn cậu vụ lần trước thôi. Đừng nghĩ lung tung đấy.

Trông hấn rất thất vọng bởi câu trả lời của tôi. Hấn lắc đầu không ăn nữa, nhờ tôi lấy cho hấn ly nước. Tôi cũng không hiểu nổi, tại sao tôi lại lo lắng cho hấn đến thế? Chẳng lẽ tôi thích hấn rồi sao? Chắc là không đâu..

Ngồi trên giường, cậu nhìn thân hình nhỏ bé của Nhã Uyên. Cô làm cậu cứ muốn được ôm cô vào lòng và được bảo vệ cô. Câu trả lời của cô ấy không phải những gì cậu đã nghĩ. Nhưng cậu vẫn cảm thấy hạnh phúc khi nhận được sự chăm sóc đầy ân cần của cô.

- Tôi xin lỗi... Nhã Uyên à..

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

- Được rồi. Tôi đến ngay.

Cúp máy, tôi vội soạn đồ, đi ra khỏi nhà. Dắt chiếc cup xanh ra sân, mẹ từ trong đi ra, nhìn tôi.

- Con đi đâu đó?

- À... con đi qua nhà bạn. Con sẽ về sớm.

Nói rồi tôi leo lên xe, chạy đi ngay không đợi mẹ nói thêm câu nào. Thật ra tôi đang ra quán net cách nhà tôi cũng khá. Vì tôi sợ mẹ sẽ vô tình nhìn thấy nếu tôi vào những quán gần nhà. Bà sẽ trách tôi tại sao nói dối bà ấy. Dù không muốn, nhưng tôi phải nói thế thì mẹ tôi sẽ không phải lo lắng. Từ đầu tôi đã kể tôi có thường xuyên ra net xem báo, ngoài ra tôi còn tạo cho mình một nhân vật game. Tôi đã luyện rất lâu, đến nỗi có mối quan hệ rộng rãi với những game thủ. Họ còn muốn tôi đánh họ và dĩ nhiên tôi sẽ không rảnh hơi mà làm không công cho họ. Hiện tại tôi làm công việc này và được một số tiền kha khá. Mẹ tôi không hề biết điều này.

Bước vào quán, tôi tự nhiên tìm cho mình một chỗ ngồi. Cô chủ quán từ tốn mang ly nước ngọt ra. Vì tôi và cô khá thân nhau nên tôi uống gì cô cũng biết cả. Mở trang chủ game, tôi nhập tên vào. Đã đăng nhập. Tôi bắt đầu đánh quyết liệt, hàng chục lính xông lên, tên nào cũng nằm la liệt. Đến khi tên đầu số bắt đầu tiến tới, tôi cảm thấy hấn khá mạnh nên luôn di chuyển né tránh. Hấn lựa thời cơ đánh tôi một đòn knock out.

- Chết tiệt.

Tôi đập bàn phím vì quá tức. Bấy lâu nay tôi chưa hề thua một trận nào. Ấy vậy mà cái tên này lại có thể thắng tôi một cách dễ dàng. Cô chủ quán thấy vậy bước đến, vỗ vai tôi, tôi tháo tai nghe đặt lên bàn, uống một ngụm nước.

- Thua rồi à? Cô nghe nói, tên này không dễ ăn đâu. Đã biết bao người giao chiến với hấn rồi.

Không thể nào, tôi chắc chắn sẽ là người đầu tiên đánh được hấn. Chắc chắn vậy. Hãy đợi đấy.

- An An à! Chỗ cũ nha

- Sao thế? Hay thua rồi à?

- Chỉ có mày hiểu tao.

Tôi chạy ra quán kem House's, đó là nơi tôi và An An thường hay lui tới. Vì kem ở đây rẻ, ngon, có anh phục vụ rất dễ thương nữa chứ. Tới nơi là An An đã ngồi chờ sẵn. Tôi ừ rừ bước đến, ngồi xuống, người phục vụ đi đến đưa menu.

- Matcha

- Một matcha, một socola. Cảm ơn. Là ai? Ai mà dám đánh thắng Nhã Uyên này vậy hả?

- Tao cũng không biết. Nhưng theo kinh nghiệm của một game thủ như tao thì đó là con trai, chơi đã khá lâu vì level của hấn rất cao mà còn là VIP nữa. Chắc là còn trẻ nên đánh rất nhanh nhẹn.

- Hừm.. mày cũng hay thật. Mà thôi đi.. mày chỉ thua mới có một lần thôi mà, với lại còn thua dưới tay cao thủ thì cũng đáng mà.

- Không bao giờ.. nỗi nhục này không thể nào nhục thêm được nữa. Tao phải trả thù. Nhân gian có câu " Quân tử trả thù mười năm chưa muộn "

Tôi đã quyết tâm rồi. Một này không xa, tôi sẽ tìm lại hấn và khiến hấn chết không toàn thây.

----- _ _ _ _ _ -----

Trong ngôi biệt thự trắng. Cậu ngồi nơi máy vi tính siêu lớn được mẹ mua cho, tìm kiếm thứ gì đó, đôi mắt cậu chăm chú vào màn hình.

- Mình đoán không sai. Không ngờ cô ấy có thể luyện đến mức này.

Cậu nở một nụ cười gian manh. Trên màn hình là nhân vật game có tên Ngọc Nữ Ngũ Thần Phủ

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Mới đây mà sắp đến thi học kì rồi. Tôi cũng chẳng lo lắng gì cả. Vì nghe nói kì thi lần này cho đề rất dễ. Nhìn lại nửa năm qua, tôi cảm thấy mình thật hạnh phúc khi là một thành viên của lớp 10B. Các thành viên trong lớp đều rất yêu thương hỗ trợ lẫn nhau trong học tập và đặc biệt rất có tinh thần đoàn kết mỗi khi kiểm tra. Đang suy nghĩ tốt cho tụi nó thì bỗng....

* Bep *

- Thằng nào phi dép vào mặt bố?

- Uyên à! Cho mình xin lại đôi dép nha.

- Thì ra là mày. Bố cảm mày chạy nha.

Tôi đứng lên bàn cầm chiếc dép của nó chuẩn bị tấn cho nó một trận thì cô Chi bước vào. Tôi lật đật bước xuống đất, nghiêm chỉnh chào cô. Nhìn sơ qua trông mặt cô rất hình sự, chắc lại có ai gây chuyện gì nữa đây, mong là không phải mình.

- Các em ngồi

Cô phẩy tay. Ngồi xuống ghế giáo viên, lật sổ đầu bài ra coi, nhúu mày giây lát, cô hắng giọng lên tiếng.

- Cô biết rằng, thời gian gần đây các em đã rất mệt mỏi và áp lực khi ngày thi đang cận kề. Vì thế, nhà trường đã quyết định tổ chức một chuyến đi biển cho các em sau kì thi.

Nói xong cả lớp la ầm lên, hú hét um sùm làm cho giáo viên phòng kế bên đi qua máng vón. Thiệt tình, tôi cũng nằm trong số đó. Đã rất lâu tôi chưa được đi biển, đặc biệt lần này nhà trường cho cả phụ huynh đi theo. Tôi muốn cùng mẹ đi biển, vì có lần tôi hứa sẽ đưa mẹ đi du lịch nhưng vì không có tiền nên vẫn chưa thể thực hiện được. Trong khi lớp vẫn đang xôn xao bàn tán về vấn đề đi biển thì cái tên ngồi bên cạnh tôi vẫn vô ưu vô lo ngủ ngon lành. Nề thật, hán mà đã ngủ rồi thì trời sập chắc cũng không biết nữa.

Cô bắt đầu bài giảng, không gian xung quanh im ắng, chỉ còn nghe tiếng phấn gõ vào bảng và tiếng nói êm dịu của cô trên bục giảng

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Tiếng chuông vang lên, tất cả học sinh ủa ra khỏi lớp. Hán vẫn ngủ, tên này hôm nay bị sao vậy nhỉ? Ngủ tận ba tiết rồi còn gì. Tôi lay vai hán, hán ngã phịch xuống đất như bao cát. Cả người hán chẳng còn chút sức lực nào. Tôi hoảng hốt la toáng lên. Bọn con trai cũng hán xuống phòng y tế, tôi lo lắng chạy theo sau.

Đứng bên ngoài đợi cô y tế khám mà lòng dạ cứ không yên. Phải chi tôi kêu hán sớm hơn, phải chi tôi để ý hán một chút thì đã không phải như vậy. Cô y tá bước ra, tôi tiến đến, cô biết rằng tôi đang lo lắng cho hán nên lên tiếng trước.

- Do ăn uống không điều độ nên bị thiếu máu. Tôi đã thực hiện truyền máu cho cậu ta. Khi tỉnh dậy cần phải bồi bổ mới lấy lại sức khỏe. Em đã có thể vào thăm.

Tôi cảm ơn cô rồi đi vào trong. Cái tên này sao lại xem thường sức khỏe của mình như thế chứ? Lần trước là dầm mưa, lần này lại không ăn dẫn đến thiếu máu. Bộ hán muốn chết lắm sao?

Ngồi bên cạnh giường bệnh, nhìn thân thể hán gầy đi trông thấy tôi không thể kiềm lòng. Tấm lòng yêu thương cao cả của một người mẹ bỗng trở dậy trong tôi. Tôi đi xuống cantin mua cháo cho hán. Tôi luôn thắc mắc, nhà hán nhiều thức ăn như thế mà lại để cậu nhịn đói sao? Vậy lí do gì khiến cậu trở nên chán ăn như vậy?

Đem hộp cháo lên phòng, thấy hán đã tỉnh, tôi chạy đến bên cạnh.

- Tỉnh rồi à? Cậu làm tôi lo đấy

- Tôi sao lại ở đây?

- Còn hỏi à? Ai không cho cậu ăn mà để cậu nhịn đói đến mức ngất xỉu thế hả?

- Chẳng ai cả.

- Nằm xuống đi. Cậu còn yếu lắm

Bị tôi ngăn lại cậu cũng chịu nằm im. Tôi mở hộp cháo, khuấy lên vài muỗng cho đều, để đó đợi cho nguội một chút. Đỡ hán ngồi dậy, tôi dứt hán ăn.

- Cậu lại phải chăm sóc tôi rồi.. xin lỗi

- Biết lỗi thì lo cho sức khỏe của mình đi. Đừng để tôi phải lo nữa. Thật tình, cậu lớn rồi mà cũng không biết giữ sức khỏe, cứ làm những chuyện như một đứa con nít ấy.

- Tôi biết rồi.. nhưng.. cậu nói cậu lo cho tôi sao?

- Ồm.. ờ.. dĩ nhiên phải lo rồi. Cậu có mệnh hệ gì thì lấy ai dạy anh văn cho tôi chứ.

Bị hỏi quá bất ngờ, tôi diện đại lí do để hán khỏi phải hỏi nữa. Cũng thật lạ, tại sao lần nào cũng là tôi lo lắng cho cậu, lúc nào tôi cũng muốn là người chăm sóc cho cậu. Chẳng lẽ..... không đâu, tình lại đi Uyên à. Mình chỉ xem hán là một người bạn không hơn không kém. Chắc là vậy thôi..

Cho hán ăn xong, chuông cũng reng lên nhắc tôi đã đến giờ vào học. Hán liên tục bảo tôi lên lớp đi, còn tôi thì không yên tâm chỉ muốn ở lại canh chừng hán.

- Tôi không sao đâu. Cậu về lớp đi. Tôi muốn ngủ

- Hừm.. được rồi. Cậu ngủ đi, tan học mình sẽ xuống.

Cậu chỉ gật đầu, tôi ra khỏi phòng, đóng nhẹ cửa lại rồi đi nhanh lên lớp

Hai tháng trước

- Mình đoán không sai. Không ngờ cô ấy có thể luyện đến mức này. Được, mình sẽ là người đánh bại cô ấy đầu tiên.

Hai tuần trước

Trên màn hình máy tính, hai nhân vật game đang đánh nhau quyết liệt. Người có tên Thái Ất Toái Thạch Đao đánh đòn knock out khiến đối phương không toàn mạng.

- Hơn một tháng luyện game của mình cuối cùng cũng đánh thắng được cô ấy. Đúng là không uống công.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

- Because your eyes, nose, lips. Every look and every breath. Every kiss still got me dying. Uh still got me dying... (eyes, nose, lips)

tiếng vỗ tay *tiếng huýt sáo*

- ông hát hay ghê - thằng An lên tiếng đầu tiên

- đẹp trai, học giỏi, còn hát hay nữa chứ... kìm đầu ra người hoàn hảo hơn ông được đây.

Nhỏ lớp trường khen nức nở. Làm hán đỏ mặt, gãi gãi đầu rồi xách cây đàn về chỗ ngồi. Hán nhìn tôi, ánh mắt hiện lên vẻ tự cao, nghiêng mặt quay sang tôi

- Thế nào?

- Thế nào?... À.. tạm ổn, đàn tốt, giọng đều.. e hèm.

Nghe tôi khen mũi hán tự nhiên phình lên trông rất tức cười. Nói thật khen hán như thế cũng gượng miệng thật đấy nhưng sự thật cậu hát hay thật mà. Hán cười cười rồi quay lên bảng xem tiết mục của các bạn khác.

Cuối tiết sinh hoạt, cô Chi lên nhận xét về tiết sinh hoạt hôm nay và thông báo về những hoạt động của tuần sau. Cuối cùng thì ngày thi cũng đã cận kề rồi. Chỉ còn một tuần nữa thôi. Tuần sau chúng tôi được nghỉ cả tuần để chuẩn bị cho kì thi này.

- À còn một chuyện cô quên nói với các em. Chuyến đi biển sau kì thi sẽ được tổ chức 3 ngày 2 đêm. Và sẽ có một cuộc thi hát nhỏ. Mỗi lớp một

tiết mục. Các em muốn chọn ai nào?

Đĩ nhiên mọi người sẽ chọn hấn rồi, chắc chắn hấn sẽ dành giải nhất cho mà xem. Cô đã chọn tiết mục song ca, vì thế sẽ có thêm một bạn nữ để hát cùng hấn. Cả đám con gái ai cũng muốn mình sẽ là người được cùng hấn song ca, có cả An An nữa chứ. Sau một lúc ồn ào cô đã quyết định chọn Sơn Thảo sẽ song ca cùng hấn. Không thể nào, tại sao lại phải là con nhỏ đó chứ. Cái con nhỏ đánh đá đáng ghét, lúc nào cũng giả bộ ngây thơ trước mặt trai. Từ ngày đầu vào lớp tôi đã không có thiện cảm với cô ta rồi.

* một ngày nắng đẹp tháng 8 *

- Ngày mai đi đâu chơi không?

- Có đấy. Lên lịch đi nào. - An An nhảy tung lên thích thú

Tôi và An An cùng nhau đi dọc hành lang tham quan trường. Từ đâu một bóng đen lao đến đâm sầm vào tôi.

- Nhã Uyên cậu đi đứng kiểu gì thế hả? Có mắt không vậy?

Mặt tôi đơ ra, mắt chữ A mồm chữ O nhìn chăm chăm vào con nhỏ đang đứng đối diện. Gương mặt nhăn nhó như khi ăn ớt ấy. Mối thì tôi dày một lớp màu đỏ. Tóc thì ba bốn màu, nhìn chả giống ai.

- Cái con người này. Có biết lí lẽ gì không hả? Đâm đầu vào người ta, không xin lỗi còn giờ cái giọng đó là thế nào?

- Nói ai đụng ai hả? Có ai thấy tôi đụng cậu không? Hả?

Chung quanh tụ họp như đi hội chợ, ai cũng dán mắt về phía hai cô gái đang gây nhau, ánh mắt đầy tò mò hiếu kì. Đến khi nghe cô ta hỏi thì ai cũng hùa theo cô ta. Nghe nói gia thế cô cũng cao lắm, được cưng chiều nên lộng hành, ai ai cũng sợ cả. Được... hôm nay tôi sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ. Tôi đứng dậy, phui tay áo sơ mi, nhẹ nhàng xắn nó lên khỏi khuỷu tay. Nhìn con người đối diện với đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. Sự thật là vậy. Dân tiếng đến gần cô ta hơn, tôi cảm nhận được sự sợ hãi run rẩy đang xâm chiếm lấy cơ thể cô ta nhưng đôi mắt vẫn trừng lên nhìn tôi lăm lăm.

- Nhã Uyên

Nghe tên mình tôi quay người ra sau. Là hấn, lúc nào cũng phá đám tôi như thế mới vui sao? Cô ta như vớ được vàng chạy lừng tung ra sau hấn, mách leo như một đứa con nít

- Cậu ấy định đánh em đó Hải Đăng

Cậu nhủ mày liếc nhìn cô ta, đẩy cô ta ra một bên rồi tiến đến gần tôi. Định làm gì chứ? Tính bênh vực cô ta à? Chẳng nói chẳng rằng hấn nắm lấy tay tôi kéo đi ra khỏi đám đông. Tôi vẫn đang không hiểu chuyện gì, chỉ biết đi theo hấn

-

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

* Trở về thực tại *

"Xem cái mặt của cô ta kìa. Hạnh phúc lắm à? Được vinh dự hát song ca với hấn nên cái mặt vênh lên trông rất đáng ghét. Hấn này giờ vẫn cứ im im, ngồi đần mặt ra không nói câu nào. Thích lắm chứ gì? Được hát cùng với người đẹp mà. Cứ tưởng cậu khác họ, ai ngờ đầu đàn ông thì cũng chỉ là đàn ông, ai cũng như ai cả thôi. Hừ..!"

Chửi thâm trong bụng vẫn không đủ, trong cơn tức giận, vô tình tôi đá vào cạnh bàn. Tiếng la thất thanh của tôi làm chúng nó biến tôi thành trung tâm của sự chú ý. Hấn quay sang nhìn tôi bụm miệng cười.

- Vui lắm hả cười?

- Làm gì mà phải hành hạ cái bản thể?

- Tại sao cậu lại hát với Sơn Thảo chứ? _ Tôi nhủ mày, về mặt bất mãn.

- Sao? Ghen à?

- Ghen cái con khi ấy.. hử..

Hắn vẫn cứ cười. Chắc tôi phát điên lên vì hắn mất. Tại sao trong lúc tôi bức bối thế này, nụ cười hắn lại có thể dập tắt cơn giận của tôi kia chứ. Nhưng.. chẳng lẽ.. tôi ghen với Sơn Thảo sao? Tại sao tôi lại có cảm giác kì lạ thế này? Hay.. do tôi ghét cô ta nên mới như vậy..?

Tiếng chuông thông báo tin nhắn vang lên làm át đi tiếng quạt máy đang quay đều đều. Tôi vội tay lấy chiếc điện thoại cảm ứng nhỏ nhắn mà tôi đã dùng tiền mình "làm ra" để mua nó. Trên màn hình hiện ra dòng chữ ngắn "tin nhắn mới từ Đồ Cộc Cắn Khó Tính". Vào hộp tin nhắn, chọn hộp tin nhắn của hắn và tôi. Phía ô tin nhắn của hắn có một dòng chữ "cho cậu 45 phút để chuẩn bị. Chọn một bộ năng động và gọn gàng vào."

- Gì? Chơi trò ngồi sao thời trang chắc. Đúng là đồ điên, tin nhắn cũng y như người nhắn.

Tôi tắc lưỡi, quăng điện thoại lên bàn, chẳng thèm trả lời lại cho hắn. Dọn dẹp bàn học, tôi đi xuống bếp. Tôi rón rén nhấc từng bước về phía mẹ đang loay hoay làm gì đó. Nhẹ đặt tay lên vai là bà giật mình giấu đi thứ đang cầm trên tay.

- Là gì thế mẹ?

- À... một số giấy tờ thôi. Sao? Lại muốn xin xỏ mẹ gì à?

- Con định đi công chuyện với bạn. Chắc là về hơi trễ. Mẹ đừng chờ cơm con.

- Ừ mẹ biết rồi. Tranh thủ mà về sớm nhe con

- Ok madam

Nói rồi tôi đi lên phòng. Tiếng mẹ ho khụ khụ vang lên trong căn nhà. Đã hơn hai tuần mà mẹ vẫn chưa khỏi bệnh. Tôi đã đưa mẹ đi khám, bác sĩ chẩn đoán chỉ bị cảm và đưa thuốc. Thế nhưng đã tốn rất nhiều tiền thuốc mà bệnh tình của bà vẫn không hề suy giảm. Dù gương mặt bà lúc nào cũng nở nụ cười ấm áp, lúc nào bà cũng bảo rằng không sao đâu. Thế nhưng phận làm con chưa một lần trả hiếu, làm sao tôi không lo cho được...

Thấy con gái đã lên lầu hắng, bà Vương lén lút lấy tờ giấy trong tủ và bọc thuốc. Trên tờ giấy ghi tên bệnh viên, tên bệnh nhân và bệnh án "Ung thư máu giai đoạn cuối". Đôi bàn tay già nua run lên, đôi mắt in hằn vết chân chim nhắm lại. Từng giọt nước mắt đua nhau trào xuống. Nước mắt mặn đắng như tâm trạng đau đớn của bà bấy giờ.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Bước đi lững thững ra đến bến xe. Hắn đã ở đó, đưa tay lên vẫy vẫy. Bất giác tôi mỉm cười. Bước đến chỗ hắn nhanh hơn. Không hẹn mà gặp, chúng tôi vô tình cùng mặc loại áo hoodie. Vẫn là hai màu đen và trắng. Đường như chúng tôi rất có duyên về phong cách ăn mặc.

Hắn đưa cho tôi cái nón bảo hiểm. Leo lên yên sau chiếc moto phân khối lớn, tôi nhớ lại cái lần đầu tiên "bị" hắn chở. Khẽ rung mình.

- Chúng ta đi đâu đây

- Đi xã

Câu trả lời ngắn gọn của hắn càng làm tôi thêm nhiều câu hỏi hơn. Nói rồi hắn phóng xe chạy đi. Lần này hắn chạy chậm hơn trước. Chiếc xe chạy xuyên qua từng cơn gió, tôi nghe được mùi nước hoa đặc tiền thoang thoảng phát ra trên cơ thể hắn. Mùi hương rất khác với những người tôi đã từng tiếp xúc. Không nồng nàn, mà lại rất dịu.

Sau nửa tiếng, chúng tôi dừng lại ở khu vui chơi rất lớn nằm trong trung tâm của thành phố. Trời đông dần chuyển tối. Xung quanh, những ánh đèn điện vàng, xanh, đỏ chớp nhoáng đang dần được bật lên khắp nơi. Hắn đi gửi xe, tôi đứng đợi. Lúc sau hắn bước ra, mọi ánh mắt của những con người nơi đây đều đổ dồn vào cậu. Cơ thể cao lớn của hắn, gương mặt điển trai và cũng rất trẻ con cùng với phong cách năng động cá tính. Trông hắn lúc này cứ như một idol thực thụ. Tôi không thể rời mắt khỏi hắn cho đến khi hắn đứng trước mặt tôi.

- Đi thôi

Không đợi tôi trả lời hắn nắm tay kéo tôi vào trong khiến cho bao cô gái xung quanh ồ lên, bàn tán xôn xao. Tôi ngại ngùng khi mọi người cứ nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Mặt tôi nóng lên, tôi cúi gầm mặt lèo đèo theo sau hắn. Hắn vẫn nắm chặt tay tôi.

- Chơi gì đầu tiên đây?

Hắn nhìn vào bảng giới thiệu trò chơi. Qua sang nhìn tôi ý bảo tôi chọn. Tôi cũng bắt đầu chọn lựa

- Trò này.. tàu siêu tốc

Hắn ngó người nhìn tôi chăm chăm, nuốt nước bọt ừng ực.

- Sao? Sợ à?

- Tôi mà sợ á? Chú lấy cho tôi hai vé tàu siêu tốc.

Còn không sợ á? Tay hắn đang nắm tay tôi mà cứ rung lên cầm cập đấy. Sĩ diện quá rồi cậu bạn à..!

Chúng tôi lên tàu, toa 2. Do tôi đề nghị nên hắn cũng chỉ biết lên theo. Tôi hồi hộp ngồi vào chỗ của mình. Thực sự đã từ lâu tôi ước muốn được đi tàu siêu tốc một lần. Vì xem trên tivi thấy rất đã. Tàu đã đủ khách, đang chậm chậm khởi hành. Tôi phấn khích bắt đầu la làng lên khi tàu đang lên cao. Hắn sợ hãi níu chặt tay tôi nhắm mắt. 1.....2..... và 3...

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

* 5 phút sau *

- Uống nước đi

- Khụ.. khụ.. cảm ơn

- Thế nào rồi... ổn chứ?

- Chả...c.. ổn..

Có lẽ các bạn đang nghĩ tôi đang lo lắng cho hắn đấy à? Không đâu.. thật ra là ngược lại đấy. Không thể tin được là cái trò đó nó cứ quay vòng vòng, tôi lại bị rối loạn tiền đình nên cái đầu tôi cũng bị quay vòng vòng như cái tàu vậy. Sau vài giây tàu xuống dốc, tôi đã phải quay qua nắm áo, nắm tóc hắn khiến cho hắn cũng bị bơ phờ. Nghĩ lại thì đúng là mắc nhục thật.

- Cứ nghĩ cậu gan dạ lắm. Tch... thật khiến tôi thất vọng đấy

Bình thường chắc tôi và hắn lại sẽ xảy ra một trận chiến nảy lửa. Nhưng bây giờ thì chẳng còn chút sức nào nữa cả. Chúng tôi ngồi nghỉ ngơi một chút thì có xe kẹo bông đi ngang. Tôi hồ hởi kéo hắn chạy theo chiếc xe. Tôi gọi hai cây kẹo bông. Bác bán kẹo đưa cho chúng tôi. Tôi nhìn hắn, húych tay.

- Gì?

- Trả tiền đi chứ

- Sao tôi phải trả. Rõ là cậu kẹu mà.

- Vì cậu tự ý đưa tôi đến đây cho nên mọi chi phí cậu đều phải chịu chứ sao.

Hắn nhìn tôi ngơ ngác, xung quanh nhìn chúng tôi cười cười. Hắn cũng chỉ còn biết lấy tiền ra trả.

Chúng tôi đi dạo trong công viên. Tôi thấy một vòng xe ngựa quay rất lớn. Lắc tay hắn rồi chỉ về phía những con ngựa giả. Mua vé xong, tôi và hắn chọn hai con ngựa ngồi kế nhau. Con ngựa bắt đầu di chuyển đều đều, nâng lên rồi hạ xuống. Tôi thích thú cười nói vui vẻ. Cảm thấy có ánh mắt nhìn mình chăm chăm. Tôi quay qua hắn. Bị bắt quả tan đang nhìn tôi hắn nhìn sang nơi khác, ăn kẹo bông. Kẹo dính đầy miệng hắn thành hình một bộ râu trông rất đáng yêu.

- Bên kia có trò ném vòng kia. Chơi nha.

Tôi nũng nịu, lòi hấn đến gian hàng ném vòng. Ban đầu tôi ném trật, đến lần sau, lần sau nữa vẫn vậy. Càng chơi càng thua, càng thua lại càng máu. Hấn thì đứng nhìn, gương mặt xót tiền hiệt lên rõ mồn một. Lúc sau vẫn không thể trúng. Hấn thấy vậy đẩy tôi sang một bên. Mắt tôi mở to đến mức muốn lòi ra khi hấn đã ném trúng con gấu bông màu nâu chỉ trong một lần ném.

Cứ thế cả buổi tôi và hấn càn quét hết quầy gần mười gian hàng trò chơi. Những phần quà đều do công lao của hấn mới có. Hơi tức một chút nhưng rất vui. Bây giờ mỗi đứa đang thưởng thức một cây kem. Riêng hấn thì phải ôm một đồng quà.

- Hôm nay quả thực là một ngày vui nhất trên đời.

- Nếu muốn, sau này tôi sẽ đưa cậu đi chơi tiếp

- Thật không?

Hấn gật đầu chắc nịch. Tôi đưa ngón út ra.

- Hứa nhé

- Ok hứa

Chúng tôi cười nói vui vẻ một lúc lâu. Màn đêm đã hiện rõ trên bầu trời. Những ánh sao nhỏ bé bắt đầu lấp lánh. Khu vui chơi đã đông nghịt người. Tôi và hấn vẫn đứng trên cầu thang nhìn xuống nói chuyện rôm rả. Chợt hấn im lặng còn tôi thì vẫn thao thao bất tuyệt. Nhận ra sự im lặng của hấn. Tôi quay qua nhìn, nhưn mảy

- Mặt tôi dính gì à?

- Ừm có

- Ở đâu _ Tôi dùng tay lau má, trán, mặt vẫn ngu ngơ không biết gì.

- Ở đây này....

Hấn nắm tay tôi kéo xuống, tiến đến gần. Mặt hấn áp sát tôi. Tôi mở trừng mắt, chân như bị chôn tại chỗ, tim tôi đập nhanh một cách loạn xạ. Là hấn đang hôn tôi. Là hôn đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Chết tiệt, mọi dây thần kinh của tôi dường như tê liệt. Đầu óc tôi rối bời, không thể suy nghĩ thêm điều gì. Nhã Uyên à! Sao tim mày đập mạnh vậy chứ? Lẽ nào..

Sau vài giây bất động. Tôi dùng tay đẩy hấn ra. Tay hấn nắm lại che miệng. Người tôi dựa hấn vào lang cang vì chẳng thể đứng vững. Nụ hôn đầu của tôi, nụ hôn mà tôi đã cất công gìn giữ mười mấy năm trời lại bị cái tên đáng ghét này cướp một cách trắng trợn. Hấn quay người, cầm những phần quà lên rồi bước đi thông thả như không có gì. Thấy tôi vẫn còn đứng đó, hấn quay người nhìn tôi

- Không về à?

- Co.. có

Tôi chạy theo sau hấn. Từ khu vui chơi về tôi và hấn chẳng nói một lời nào.

- Đến rồi

- Cám ơn..

Trả cho hấn nón bảo hiểm rồi quay lưng đi vào con hẻm.

- Nhã Uyên.. - Tôi quay lại nhìn hấn

- Sao?
- Ồm... Chúc ngủ ngon..
- Ừm.. cậu cũng vậy

Tôi một mình ôm con gấu bông và một vài phần quà được hân cho đi vào con hẻm tối. Nơi đây buổi tối cũng khá đáng sợ. Cái khu ổ chuột tôi tàn này là nơi chứa chấp những con người sa ngã. Tôi không muốn ở đây một chút nào. Nhưng chẳng còn nơi nào rẻ tiền hơn được nữa. Với cái số tiền dành dụm của tôi thì quá ít ỏi để tìm một nơi ở tốt.

Ngoài tiếng bước chân đều đều của tôi, tôi vẫn còn nghe một tiếng bước chân khác. Nặng nề và lén lút. Tôi lo lắng bước đi nhanh hơn, người ở sau cũng bước nhanh theo tôi. Một bàn tay đặt lên vai tôi níu chặt đẩy tôi vào tường. Những phần quà rơi vãi dưới đất. Người đàn ông trước mặt tôi cười man rợ tiến đến. Vuốt ve gương mặt tôi. Tôi dùng tay hất tay ông ta khiến cho ông ta tức giận đưa tay lên cao, tôi nhắm chặt mắt, chỉ còn biết chờ đợi cái kết thảm thương nhất mà mình nhận được. Bất giác tôi thét lên

- HẢI ĐĂNG...

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tiếng la đau đớn của một người đàn ông vang lên. Mở mắt ra đã thấy ông ta nằm sóng xoài trên mặt đất. Trước mặt tôi là hân. Hân đã đến để cứu tôi. Đẩy tôi ra sau lưng. Hân đi đến gần người đàn ông đó. Đánh đến nỗi ông ta choáng váng mặt mày. Tôi lo lắng chạy đến, kéo hân ra. Tôi sợ hân điên lên rồi xảy ra án mạng thì khôn.

- Cậu để tôi giết chết ông ta..

Hân vùng vẫy tiến đến ông ta định đánh. Tôi lại kéo hân lại. Ông ta thừa cơ hội, chạy bán sống bán chết. Hân cũng thôi, phui quần áo, nhìn sang tôi lo lắng

- Cậu không sao chứ?
- Ừm... không sao.. Cậu bị thương rồi kìa.
- Vết thương nhỏ thôi mà không sao đâu

Bàn tay hân chảy máu rất nhiều. Tôi không thể để hân như vậy được. Dọn đồ đồng đồ rồi kéo hân về nhà. Đây là lần đầu tôi đưa hân về nhà tôi, mà điều này tôi chẳng thích một chút nào. Sẽ ra sao nếu hân biết tôi là một con nhỏ nhà nghèo, sống trong một con hẻm đầy rẫy những con người nguy hiểm

Đứng trước cửa nhà tôi, hân nhìn khắp nơi. Tôi bật đèn lên, bảo hân ngồi xuống chiếc ghế gỗ, tôi đi tìm hộp dụng cụ y tế. Mẹ tôi nghe tiếng lục đục thì thức dậy đi xuống bếp. Hân giật mình, đứng dậy chào mẹ tôi. Bà cười hiền, bảo hân tự nhiên. Tôi lấy dụng cụ ra băng cho hân. Mẹ tôi thấy thế cũng lo lắng hỏi han.

Sau khi băng xong hân định về. Tiếng bụng đói của ai đó vang lên, mặt hân đột nhiên hơi ửng đỏ. Mẹ tôi cười cười

- Cháu vẫn chưa ăn à?
- Dạ.. vâng
- Hay cháu ở lại ăn cùng Nhã Uyên rồi hân về.
- Không cần đâu mẹ.. Cậu ấy tự về nhà ăn được mà..

Tôi sợ cậu ấy sẽ chê đồ ăn nhà tôi nên không dám để cậu ở lại ăn. Thế nhưng..

- Thế thì cháu xin phép làm phiền cô rồi ạ. _ Rồi hân nhìn sang tôi
- Không phiền cậu chứ?

Tôi lắc đầu rồi cùng mẹ dọn cơm lên bàn. Nhà tôi ăn cơm rất đơn giản. Cá chiên, canh rau. Bữa nào mẹ bán được nhiều thì nhà có thịt ăn. Chúng tôi ăn

com rất vui vẻ. Hấn ăn trông rất ngon miệng. Mẹ tôi hỏi hấn những chuyện ở trường của tôi đều được hấn nói tốt cho tôi. Tiếng cười nói rôm rả cả căn nhà nhỏ.

--- _ _ _ _ _

- Đã từ rất lâu rồi. Tôi chưa ăn trọn vẹn một bữa cơm gia đình như thế này

Hai chúng tôi ngồi ở ghế đá trước nhà. Hấn đột nhiên nói về vấn đề này là tôi nổi chứng tò mò hỏi lại

- Tại sao? Ba mẹ cậu không ăn cơm với cậu à?

- Ừm. Ba tôi đã mất hơn một năm trước sau khi gây ra nỗi đau thương cho một gia đình nhỏ trước đó ba tháng. Kể từ đó, mẹ tôi bắt đầu bận rộn lo cho công ty. Tôi mỗi ngày chỉ lủi thủi trong căn nhà rộng lớn một mình...

Không gian trở nên tĩnh lặng. Hấn bật bạch hết nỗi lòng của một người con thiếu đi tình yêu thương của ba mẹ. Tôi cũng như hấn, tôi đã mất đi người ba thân yêu hai năm trước. Bù lại, tôi vẫn còn người mẹ tôi yêu nhất cuộc đời. Và một mái ấm nhỏ nhắn nhưng hạnh phúc.

- Cậu từ nay còn có tôi mà. Nếu không chê, cậu có thể đến nhà tôi mỗi ngày cho đỡ buồn.

- Được sao?

- Ừm. dĩ nhiên

- Cảm ơn cậu, Nhã Uyên

Chúng tôi nói chuyện một lúc lâu thì cũng đã hơn chín giờ. Tôi giục hấn về nhà. Chúng tôi chào tạm biệt nhau trong cơn luyến tiếc.

---- _ _ _ _ _

- Cháy. Mẹ ơi cháy rồi

Tiếng khóc than, tiếng la hét phát ra từ căn nhà đang bốc cháy. Ba người họ, một người đàn ông, một người phụ nữ và một đứa bé gái bị kẹt lại trong căn phòng kín. Tiếng còi từ xe chữa cháy vang lên bên ngoài. Những người lính cứu lấy đứa bé ra trước, đến người phụ nữ. Cho đến khi tới lượt người đàn ông kia, chùm đèn từ trên cao rơi xuống ngay ông ta. Mọi thứ bên trong sụp đổ hoàn toàn.

- BA OI... BA....

---- _ _ _ _ _

- Ba.. ba oi.. đừng bỏ con... ba.. BA...

Tôi vừa gặp ác mộng. Con ác mộng kinh hoàng cứ đeo bám lấy tôi trong suốt hai năm trời. Nước mắt trực trào. Tôi ngồi dậy, dựa lưng vào tường, bó gối. Đêm đó, tôi chẳng thể ngủ được. Tôi nhớ ba tôi.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Đã qua một tuần nghỉ dưỡng thì hôm nay là ngày đầu tiên bắt đầu kì thi. Tôi được sắp vào phòng 3, An An ở phòng 1, còn hấn thi ở phòng 2 kế phòng tôi. Tôi ngồi tại bàn, dò lại bài. Môn đầu tiên của tôi là ngữ văn. Không gian xung quanh tôi ồn ào náo nhiệt những tiếng cười đùa, nói chuyện. Đường như họ chẳng có gì lo lắng về kì thi này vậy. Bỗng dưng tất cả im lặng, tôi hơi bất ngờ, bèn ngược mặt lên xem thử. Hấn từ cửa bước vào. 1 tay thọc vào túi quần, 1 tay cầm hộp sữa. Đang thông thả tiến đến chỗ tôi.

- Uống đi mới có sức làm bài.

- Tôi đã ăn sáng rồi

Tôi xua tay, hấn tắc lưỡi, dúi hộp sữa vào tay tôi, cần nấn

- Uống nhanh lên. Một lát tôi quay lại mà chưa hết sữa thì biết tay tôi

Nói xong hắn quay người, bỏ tay vô túi quần, bước đi hiên ngang. Chẳng thèm để mắt đến những cô gái trong phòng đang nhìn hắn với ánh mắt thèm thuồng. Một vài người, nổi tính tò mò xúm lại chỗ tôi hỏi lung tung cả lên. Tôi phớt mặc những lời họ nói. Chỉ quan tâm đến bài học. Lúc sau chẳng mọi được thông tin gì từ tôi, học cũng dần đi hết.

Đến giờ thi, tôi lo lắng yên vị tại chỗ được giáo viên sắp đặt. Trên bàn tôi duy nhất là một cây viết xanh để làm bài. Hoàn toàn trống trơn, đến người ngồi bên cạnh tôi cũng trở nên vô hình, vì tôi ngồi ngay chỗ bạn học kia nghỉ thi. Sau khi phát đề, thầy hiệu trưởng phát thông báo đến giờ làm bài. Không gian trở nên yên ắng lạ thường, trong đầu tôi giờ đây có thể hết sức tập trung vài bài làm. Từng con chữ được tôi nắn nót viết liên tục.

Sau 30 phút viết như cả tay, tôi làm xong trước hết thấy 25 con người ở đây. Bài làm của tôi phải xin thêm một tờ giấy thi nữa mới đủ. Tôi làm được bài ngày hôm nay là nhờ hắn đã thúc ép tôi học bài, làm bài. Cả một tuần tôi chẳng có nói nào để đi, sáng sớm thì chỉ có sang nhà hắn đến tôi được hắn đưa về tận nhà, tôi liền lăn ra ngủ. Thôi kệ, khổ trước sướng sau cũng không tệ.

Cứ thế từng ngày thi lại trôi qua thật nhẹ nhàng. Hết sức là nhẹ nhàng. Vì đã có sự phụ Hải Đăng lúc nào cũng đem cái bản mặt khó ưa ra dọa dẫm, bắt tôi học bài. Nhưng cũng phải cảm ơn hắn, vì nếu không có hắn chắc tôi không thể qua nổi con trăng này.

Hôm nay, là chủ nhật. Sau khi thi chúng tôi được nghỉ thêm tận 3 ngày nữa. Vậy là đến thứ 4 tôi mới trở lại trường. Thật là hạnh phúc quá. Tôi phải tranh thủ ăn ngủ thật nhiều để bù đắp cho 2 tuần qua mới được...

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Gần đây tôi không hề thấy hắn. Bình thường thì điện thoại tôi sẽ hiện đầy những tin nhắn vớ vẩn của hắn. Thế mà từ ngày nghỉ, tôi chẳng còn nhận được tin nhắn nào nữa cả. Cảm giác thật trống trải và hụt hẫng làm sao. Tại sao tôi lại có cảm giác đó nhỉ?

Mới nhắc thì hắn vào lớp rồi này, đúng là linh ứng thật đấy. Nhưng sao hắn chẳng giống hắn một chút nào. Đầu tóc chẳng thêm chải chuốt, áo cũng chẳng thêm bỏ vào quần. Cavat thì quảng ngang cổ trông cứ như một bad boy ấy. Hắn ta bị gì thế?

Thấy tôi nhìn hắn chằm chằm, hắn quay sang nhìn tôi. Đôi mắt vô hồn, lạnh lùng và mệt mỏi.

- Nhìn gì?

- Ừm... gần đây không thấy cậu liên lạc, hôm nay cậu ăn mặc chẳng giống cậu một chút nào nên hơi lo thôi. Nếu cậu phiền thì tôi không quan tâm nữa.

Tôi quay sang chỗ khác, chẳng thèm đếm xỉa đến hắn nữa. Hắn chỉ hừ một tiếng rồi nằm gục xuống bàn ngủ. Tôi len lén nhìn xem hắn có sao không. Nhưng sợ sẽ bị phát hiện nên thôi không nhìn nữa.

Vẫn như mọi khi, tiếng chuông reng báo giờ ra chơi vang lên sau tiết thứ ba. Hắn đã trốn tiết 2 ở đâu đó mất rồi. Nhưng có vẻ chỉ lòng vòng trong trường này thôi. Tôi lấy quyển tiểu thuyết ngôn tình từ trong cặp ra. Giấu giấu giếm giếm ra khỏi lớp. Vì nếu để tụi con gái biết thì chắc chúng nó sẽ xúm lại đòi mượn cho bằng được. Tôi lên ra khuôn viên sau trường. Nơi đây rất thoáng mát, cây cối xum xuê. Đặc biệt ở đây có đám hoa cúc dại. Thường thì vào thời điểm này sẽ chẳng còn hoa nào nữa nhưng chẳng hiểu sao, khóm hoa này chẳng bao giờ ngừng nở. Tôi nghe phong phanh đâu đó rằng hoa cúc dại tượng trưng cho người con gái biết nhẫn nại, chịu đựng, kiên trường và hi vọng. Còn đối với tình yêu, hoa cúc dại thể hiện một tình yêu âm thầm mà bền bỉ.

Ngồi xuống dưới một góc cây to.

Tôi giờ quyển tiểu thuyết ra xem. Đọc được đến trang thứ 3, chợt nghe thấy tiếng động gì đó trên đầu. Tôi ngước mặt lên xem, thật hoảng hốt khi tôi thấy hắn nằm vắt vẻo trên đây. Đột nhiên, hắn trở mình, (chắc là nghĩ mình đang chần ằm nệm ấm đây) té nhào xuống nơi tôi đang ngồi. Vì không kịp phản ứng nên đã cùng hắn lăn lộn mấy vòng trên sân cỏ đến ê ẩm cả người. Tình hình bây giờ là tôi đang nằm bên dưới, hắn ở trên tôi và chỉ còn một chút xù, một chút xù nữa thôi là tôi sẽ hôn hắn mất rồi. Chúng tôi giữ tư thế này hơn 10 giây, đến lúc này hắn vẫn chưa có ý định ngồi dậy. Tôi mở to mắt nhìn hắn, và hắn cũng thế. Tôi nín thở lo lắng. Cố dùng sức đẩy hắn ra nhưng hắn đã kịp nắm lấy cổ tay tôi đè xuống nền cỏ.

- Đứng động đây, một chút nữa thôi..

Hắn đang định làm gì vậy? Tôi đoán không biết phải làm gì. Vài giây sau tôi vùng vẫy đẩy hắn sang một bên

- Cái đồ biến thái

- Thì ra là vậy. Vì chuyện đó mà cậu không liên lạc với tôi, còn thay đổi 180 độ nữa chứ.

- Cậu không cảm thấy buồn sao?

- Buồn? Mẹ cậu hứa hôn cậu với Sơn Thảo chứ có phải với tôi đâu. Nếu mẹ cậu hứa hôn cậu cho tôi thì tôi mới buồn ấy.. haha..

Chúng tôi ngồi cạnh nhau trước khóm hoa cúc dại đã hơn nửa tiếng rồi. Tôi cũng đã cúp tiết với hắn để nghe hắn tâm sự. Tuy là nói miệng vậy thôi, nhưng có ai biết được rằng trong trái tim tôi, nó nhói đau biết bao nhiêu. Tôi đã cố gắng rất nhiều để nuốt trôi cơn ghen nơi cổ họng để không phải phát ra tiếng khóc.

Hắn - con trai một tập đoàn lớn, giàu có, gia thế khủng, đẹp trai, tài năng.. vân vân và mây mây..

Tôi - một đứa con gái nghèo khổ, không xinh đẹp, chỉ là một hạt cát nhỏ giữa xã hội. Tôi biết mình nên dừng lại ở đâu, lúc nào. Và đó chính là bây giờ..

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Kể từ ngày hôm đó, tôi giảm bớt thời gian dành cho hắn. Có thể nói rằng tôi và hắn gần như xem nhau là người vô hình. Tôi thường diện đủ lí do bận rộn để tránh đi cùng hắn. Đã gần đến ngày đi du lịch biển của trường nên hắn và Sơn Thảo hay đi cùng nhau để tập luyện gì đó. Ngồi trong lớp nhìn cả 2 đang tập hát mà lòng tôi đau thắt. Tôi thấy họ thật xứng đôi. Trai tài gái sắc, có lẽ họ sinh ra là để dành cho nhau. Tôi chỉ là một người qua đường đứng nhìn họ hạnh phúc

- Ê Uyên! Làm gì mà thờ người ra thế?

Tôi giật mình nhìn xem người vừa vỗ vào vai tôi. Ra là An An, dạo này tôi và nó cũng ít nói chuyện hắn.

- Không có gì

- Đùng dối lòng. Mày nghĩ trong 5 năm qua. Tao không hiểu mày à?

Ừ.. nó là người hiểu tôi nhất. Tôi chẳng nói nó cũng biết tâm trạng tôi lúc này đang rất rối bời. Có thể gọi là thần giao cách cảm

- Tao biết tin Sơn Thảo và Hải Đăng đã được hứa hôn từ trước. Nhưng mà mày đừng nản chí. Tao không tin Hải Đăng không có tình cảm đối với mày.

Nghe nó nói tôi cũng thấy vui trong bụng. Nhưng tôi vội xua tan đi những suy nghĩ vô vị đó.

- Bớt làm nhảm cho đời nó đẹp.

- Trời ơi, Uyên à! Chẳng lẽ mày định buông xuôi vậy sao? Mày phải tiến đến đi chứ. Mày cứ đứng đó mãi thì có ai biết được mày đang bị gì mà chữa.

- Thôi thôi được rồi. Về chỗ đi, cảm ơn lời khuyên chân thành của mày.

Tôi lắc đầu ngoa ngán đẩy nó về chỗ ngồi. Đúng lúc đó, cô Chi cũng bước vào. Cả lớp chạy về đúng chỗ của mình ổn định. Đợi đến khi mọi người im hẳn cô mới cất tiếng.

- Hôm nay đã là thứ năm rồi. Ngày tổ chức đi biển đã được công bố chính xác là và ngày chủ nhật. Các em có mặt tại trường lúc 10 giờ tối thứ 7. Chúng ta sẽ được sắp chỗ và khởi hành lúc 11 giờ. Các em đã rõ chưa?

- DẠ RỒ

Haiiz.. cứ nghĩ sẽ có một chuyến du lịch cùng mẹ. Thế mà mẹ lại về ngoại từ sớm có công chuyện gì gì đó. Đến chiều chủ nhật bà mới về. Tôi đã định đi về quê cùng mẹ nhưng mẹ bảo "không có mấy khi được chuyến du lịch thế này, thôi thì con đi đi, mẹ về một mình được với lại chẳng lẽ con định nghỉ học à?". Thêm An An lôi kéo tôi nhất định phải đi "5 năm rồi mà tao với mày không hề có chuyến du lịch nào. Đã được mẫu thân chấp thuận rồi thì đi cùng tao đi mà.." Vì thế nên tôi cũng đành phải đi thôi.

Chương 22

Đã hai ngày rồi, mẹ về quê chưa về. Tôi ở nhà chán cực chán. Mỗi khi đi học về, 2 mẹ con cùng nhau vui vẻ ăn cơm. Tôi hay bày trò để làm mẹ vui, điều đó cũng khiến cho tôi vui lây. Dù mẹ chỉ là đi về quê, chỉ là đi vài ngày thế mà tôi đã cảm thấy như thiếu đi một phần cơ thể. Buồn bã và trống rỗng. Bây giờ tôi không có ai bên cạnh cả. Mẹ không có nhà, An An thì bận công việc của công ty. Do là ba nó sẽ để nó thừa hưởng tập đoàn nên từ giờ nó thường phải ở bên ba nó để học hỏi. Còn hấn, hấn vẫn hay nhắn tin hỏi han nhưng tôi chỉ trả lời cụt ngủn thậm chí không thèm trả lời. Nhiều lúc hấn điện thoại hỏi thăm nhưng tôi chỉ bảo bận rồi vội cúp máy. Tôi không biết mình làm vậy là đúng hay sai. Nhưng tôi nghĩ rằng mình nên giữ khoảng cách với hấn, như vậy sẽ tốt hơn.

Bây giờ đã là 9 giờ tối. Tôi đang soạn lại đồ xem còn sót thứ gì không. Ok bây giờ thì lên giường thôi.

* tách.. tách..*

Chết tiệt, xe không nổ máy. Bị hư chỗ nào rồi? Rõ là lúc sáng tôi vẫn còn chạy được mà. Giờ này chẳng còn chiếc xe ôm nào nữa cả, đành phải đi bộ đến trường thôi. Từ nhà tôi đến trường cũng phải nửa tiếng, chắc là kịp.

Phải vác cái balo to dùng trên vai, tôi đi được nửa đoạn đường, và bây giờ thì tôi chẳng còn chút sức nào để đi. Ngồi phịch xuống đất, nhìn đồng hồ trên tay mà hoảng hốt

- Ôi trời đã 9 giờ 25 phút rồi. Liệu có đến kịp giờ tập hợp không đây?

Một chiếc xe moto từ đâu chạy đến, đèn xe rọi thẳng vào mắt làm tôi chẳng thể thấy gì nữa cả.

- Lên xe đi kéo trễ.

Cái giọng nói thân quen này, là Hải Đăng. Tôi đứng lên, phui quần, nhìn hấn.

- Không cần, tôi tự đi bộ đến

Nói xong tôi bước đi nhanh. Hấn chạy theo kéo tay tôi

- Đạo này cậu bị sao thế hả? Sao lúc nào cũng trốn tránh tôi? Cậu giận tôi chuyện gì sao?

- Tôi không hề giận cậu. Và tôi cũng không có quyền gì để giận cậu. Tôi không muốn mình trở thành kẻ thứ ba để cản trở hai người tiến tới với nhau. Cậu và Sơn Thảo đẹp đôi lắm, chúc hai người hạnh phúc.

Hấn làm tôi phát điên lên. Lúc đó tôi cũng chẳng biết mình đang nói gì nữa. Nhưng khi nói xong cảm thấy rất thoải mái. Tôi giựt tay mình ra khỏi tay hấn rồi chạy đi. Từng dòng xe vụt qua, vụt qua. Tôi cứ chạy và chạy. Bỗng một dòng nước mắt tuôn ra như đúng rồi. Rõ là tôi không hề khóc và cũng chẳng muốn khóc. Tôi không hề yếu đuối như thế, vậy mà cứ sao chỉ vì một tên đàn như hấn lại khiến tôi phải rơi lệ. Nước mắt làm mờ đi tầm nhìn, tôi chẳng thấy được gì nữa cả. Nheo mắt lại, nhưng vẫn chạy, tôi chọt đâm sầm vào một thứ gì đó to lớn và ẩm ướt. Một vòng tay ôm siết cơ thể tôi như sợ rằng tôi sẽ chạy đi mất.

- Tôi xin lỗi vì không quan tâm cậu nhiều hơn. Nhưng đừng vì thế mà rời xa tôi. Được không?

Nghe hấn nói, tôi lại khóc nhiều hơn. Tôi dụi đầu vào ngực hấn khóc sụt sùi. Hấn đứng yên mặc tôi dùng tay đánh thùm thụp vào người. Đợi đến khi tôi hả giận, hấn nâng mặt tôi lên, lau đi nước mắt trên gương mặt nhem nhuốc.

- Đi vào trường thôi. Tôi chờ.

Tôi gật gật đầu rồi đi theo hấn ra xe. Gài dây nún cho tôi, hấn chờ tôi đến trường. Mọi người đã chờ sẵn ở đó.

Chương 23

Những cơn gió thoảng đưa, đem đến cho thành phố không khí mát mẻ. Tô điểm thêm cho bộ mặt thành phố bởi những sắc màu khác nhau, qua các ngọn đèn, những tiệm bán đồ bày bán các mặt hàng càng đẹp hơn lên trong ánh điện lung linh. Đường phố thêm sôi động. Đã là đêm, mà từng dòng người vẫn nối đuôi nhau ra đường đông đúc. Khác với buổi sáng đi làm, bây giờ họ ăn mặc thật đẹp, quần áo đủ màu sắc, đủ kiểu... Con đường phố vốn đã rộng thênh, vậy mà giờ đây trở nên chật chội. Dưới ánh đèn, dưới các sắc màu quần áo, cả thành phố như nổi bật lên trên nền trời đen thẫm, nhấp nháy như sao sa. Khác với không khí ồn ào náo nhiệt ở công viên, bên sông có vẻ lặng lẽ êm đềm hơn. Dọc men theo bờ sông là những hàng quán, đèn nhấp nháy vàng lam sáng cả một khúc sông. Gió sông thổi lên lồng lộng mát rượi. Những chiếc phà trong đêm, đen trùi trùi lặng lẽ trôi. Gió đã lạnh lạnh, tôi khẽ rung mình. Lấy trong chiếc balo cái tai nghe, ghim vào điện thoại. Tôi mở lên bản nhạc yêu thích của mình. Tiếng nhạc du dương, êm dịu đưa tôi dần vào giấc ngủ. Những tiếng ồn ào náo nhiệt trên xe từ đầu, bây giờ đã dần trở nên yên tĩnh.

--- _ _ _ -----

- Vâng, trước mắt chúng ta là con đường dẫn đến cổng chào của Vũng Tàu, cũng là địa điểm chúng ta sẽ dừng chân... Như các em đã biết là thành phố thuộc tỉnh Bà Rịa - Vũng Tàu, ở vùng Đông Nam Bộ Việt Nam.....

Tôi mơ mơ màng màng, nghe loáng thoáng tiếng chị hướng dẫn viên đang giới thiệu về địa điểm chúng tôi đang đến. Dụi dụi mắt, nhìn về phía cửa sổ điều đập vào mắt tôi đầu tiên là hai hàng cây xanh mát tươi tốt trồng ven hai bên đường, thẳng tắp như những chiến sĩ bộ đội đang đi diễu hành... Woah! Cuối cùng chúng tôi cũng đã đến biển rồi đây sao?!? Biển Vũng Tàu mơ mộng nhưng cũng tràn đầy sức sống đã làm tôi đứng hình, mê mẩn này giờ. Ôi! cái mùi mặn mặn trong làn gió thổi nhẹ qua làn tóc của tôi cũng đủ cho tôi cảm thấy sung sướng rồi! Tôi hét lên đầy phấn khởi, lay tay An An đang còn ngủ khò bên cạnh tôi. Nó vẫn còn say ke, nhìn tôi ngơ ngác. Tôi chỉ về phía cửa sổ hướng ra biển, nó nhìn theo hồ hởi, tỉnh ngay lập tức.

Chiếc xe dừng lại trước một khách sạn 2 sao nguy nga lộng lẫy. Chúng tôi được giáo viên sắp xếp phòng, mỗi phòng gồm 7 học sinh. Phòng của tôi nằm ở tầng 2, nhìn về phía biển. Do là phòng cuối cùng của nữ nên chỉ có 5 người. 5 đứa chúng tôi mừng rỡ ôm chặt nhau khi vừa mới vào phòng, vì trùng hợp 5 đứa đều nằm trong "Hội chị em bạn dì" thân quen của tôi. Gồm: tôi, An An, lớp trưởng Khả Ngụy, Phương Anh, Gia Lam.

- Ai ra biển chơi không nè? _ Phương Anh - người chuyện gia cầm đầu "băng đảng" lên tiếng đầu tiên

- Có

Tất cả đều đồng loạt hô to. Duy chỉ có 1 đứa đang nằm lười nhác trên giường, mắt nhắm nghiền ngáy khò. Đó chính là bà lớp trưởng thân yêu của chúng tôi. 4 đứa còn lại thờ dãi ngoa ngán rồi rón rén đi ra khỏi phòng tránh làm cho Khả Ngụy thức giấc. Vì nếu bị đánh thức, Khả Ngụy sẽ tấn cho mỗi đứa một trận. Đúng là tên nào người nấy. Nhưng nhờ có nó mà chẳng ai dám đụng vào 4 đứa khi đi chung với nó.

Vừa ra khỏi cửa phòng, đối diện phòng tôi cũng vừa mở cửa. Ra là tụi con trai lớp tôi, trong đó có cả Hải Đăng. Tôi ngại ngùng không dám nhìn vào mắt hần. Còn hần cũng chỉ im im nhìn tôi rồi gãi đầu.

- Đi ra biển hả? _ Thăng Thuận - chuyên viên hoạt náo của lớp.

- Ừm đúng rồi. Máy ông cũng vậy à?

An An đang đứng sau tôi, đang phấn khích trả lời. Bọn con trai đồng thanh ừ, rồi cả đám kéo nhau đi chung. Bọn họ đúng là rất tinh nghịch, trên đường đi cứ chọc ghẹo hết đứa con gái này đến đứa con gái khác. Tôi và hần cùng đi song song ở sau tụi nó mà bực cười thành tiếng. Vô tình chúng tôi quay sang cười với nhau, cả 2 tẩn hần rồi nhìn sang chỗ khác. Khi chúng tôi ra tới bãi, ai cũng thích thú chạy ào ra như gặp phải vàng. Khi tôi bước xuống làn cát mềm mịn, tôi cảm giác như mình đang đứng trên một tấm thảm màu vàng nhạt bằng nhung! Qua bờ cát mịn một chút là đã chạm những ngọn sóng tràn bờ vẩy lên chân. Những ngọn sóng nghịch ngợm từng đợt vỗ đến chân tôi. Nước biển thật mát! Tôi cảm thấy biển cứ như một tấm gương khổng lồ phản chiếu lại hình ảnh của bầu trời. Hình như tôi đập phải thứ gì đó! A! Là những chiếc vỏ ốc. Nhìn chúng đọng nước biển, lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời trông rất đẹp! Cái màu trắng ngà, cái màu đỏ đỏ của vỏ ốc làm tôi nhớ đến lần đi biển cuối cùng vào năm tôi 10 tuổi....Hôm nay trời thật đẹp, bầu trời trong vắt một màu xanh, không một gợn mây. Nắng cũng chẳng còn gắt, mà chỉ là một màu vàng nhạt một cách lười nhác. Chúng tôi cùng nhau chơi đùa vui vẻ, nào là tát nước, bắn súng nước, bóng chuyền.... Một lúc sau khi chơi đã thấm mệt, tôi ra nghỉ trước.

Gần bờ, biển càng nhấp nhô sóng lượn. Kìa, một lớp sóng bỗng rướn cao lên, hăm hở tiến nhanh vào bờ, nó vỗ một cái thật mạnh vào bãi cát rồi từ từ rút xuống. Nhưng một lớp sóng khác từ ngoài đã tiến vào, chồm lên lớp sóng trước, chúng gặp nhau, cùng nhảy lên thật cao, làm tung tóe lên trời những vòi nước nhỏ, đầy bọt trắng xóa, cùng với những tiếng gầm gào cuồng nhiệt. Ngồi trên bãi cát, tôi thần thờ nhắm mắt một bài về biển. Tôi giật mình khi bị một ai đ vỗ vai, quay phác ra sau nhìn cậu con trai với dáng người cao cao, mảnh khảnh và gương mặt quen thuộc đang tươi cười cúi xuống nhìn tôi

- Sao ra sớm thế?

- Tôi hơi mệt nên ra ngắm biển một chút

- Vậy à?

- Ừm.

Chúng tôi cứ thế ngồi cạnh nhau, cùng hướng về phía biển nhưng chẳng biết phải nói gì. Từ đâu một đám đông lớp tôi kéo đến đứng ở đằng sau ồ lên. Chúng đang nghĩ gì thế nhỉ? Tôi và hần cùng nhìn nhau cười rồi đứng dậy đuôi theo bọn nó. Cả đám con trai lôi mấy đứa con gái quảng xuống biển, làm ai cũng bị sặc nước. Thế những chúng tôi đâu chịu thua họ. Rượt đuôi theo bọn con trai rồi đẩy xuống biển làm tụi con trai chẳng kịp trở tay. Chơi đến

khi mệt là người, chiếc đồng hồ được thiết kế đặc biệt của nhà trường nhấp nháy. Chúng tôi lại cùng nhau trở về khách sạn trong niềm vui vẫn còn đọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Buổi trưa của chúng tôi diễn ra ở tầng 3 của khách sạn. Bàn chúng tôi là cái đám loì nhoi lúc sáng. Tôi tranh chỗ ngồi cạnh An An. Đang háo hức chờ đợi đồ ăn mang lên. Hắn từ đâu lù lù bước lên kéo ghế bên cạnh tôi ngồi xuống. Tôi càng xít ghế ra xa hơn, thì hắn càng kéo ghế cho gần tôi hơn. Lúc sau, mọi thức ăn bày đầy trên bàn, thơm nức mũi. Tôi gấp cho mình miếng thịt bỏ vào chén. Cái tên đáng ghét kể bên xia mũi vào ngay.

- Sao gấp có mỗi miếng thịt thế này? Định giảm cân đấy à?

Tôi ngơ ngác nhìn hắn. Nói xong, hắn liền chồm người gấp cho tôi nào là một cái đùi gà, nào là rau... bỏ đầy chén.

- Cậu nghĩ tôi là heo chắc.

- Ăn nhiều cho mập.

- Tôi đã lùn, cậu còn muốn tôi mập. Định cho tôi không lấy chồng à?

Tôi tròn mắt nhìn con người kể bên mình. Gấp bớt từ trong chén mình bỏ sang chén hắn.

- Cậu chắc không có ai lấy không?

Cả đám ồ lên bất ngờ. Tôi cũng bất ngờ không kém. Hắn lại gấp hết đồ ăn sang chén của tôi. Do mặt tôi bây giờ đã đỏ như quả gấc nên đành cậm cùi mà ăn và ăn. An An thấy vậy hých tay tôi, cười cười. Đang yên đang lành, thì cảm thấy có một âm khí đang tiến đến bàn chúng tôi.

- Chào mọi người. Minh ngồi đây được không?

Bọn con gái chúng tôi thì im lặng nhìn cô gái trước mắt. Bọn con trai thì gật đầu lia lịa nhích ghế sang một bên để cho cô ta ngồi.

- Xích qua chút coi Lam _ Đó là tiếng của thằng Huy. Chuyên gia mê gái.

- Gì? Ông dám kêu tôi xích qua hả?

Gia Lam trông có vẻ đang rất bức rức rồi đây. Gương mặt hắn lên tia giận dữ. Nó đứng dậy đập bàn rồi đi khỏi để lại cả đám với đầy những dấu chấm hỏi. Khả Ngụy thấy vậy nên cũng chạy theo xem Gia Lam như thế nào. Tụi con trai vẫn không hề quan tâm mà xích ghế cho cái người đáng ghét làm lục đục nội bộ của chúng tôi ngồi. Chỗ nào không ngồi, lại nhắm vào chiếc ghế cạnh bên hắn cơ chứ.

- Cậu là...?

Phương Anh nhìn phía cô ta. Do nó mới chuyển đến trước kì thi một hai tuần nên vẫn chưa hiểu rõ về trường cho lắm. Cô ta cười tươi nhưng tôi vẫn nhận thấy chút gì đó giả tạo trên gương mặt đầy son phấn.

- Bạn chắc mới chuyển đến. Mình là Sơn Thảo. Vợ sắp cưới của Hải Đăng.

Coi kìa, coi kìa. Nói thôi không được sao, còn vòng tay thăm thiết thế đấy. Mặt hắn lên hai chữ khó chịu, liền gạt tay mình khỏi tay cô ta. Tôi cảm thấy chẳng thể nuốt trôi bữa ăn này nên đã đứng dậy đi về phòng.

- Sao bỏ bữa vậy?

Hắn chạy từ đằng sau tới. Niu tay tôi lại hỏi. Tôi không muốn hắn phải suy nghĩ nhiều nên đã nói dối.

- Tôi hơi mệt. Muốn ngủ.

Hắn ồm ồm rồi thả lỏng tay ra. Tôi bước nhanh về phòng mình. Trong phòng còn có Gia Lam và Khả Ngụy. Gia Lam đang khóc nức cả lên, Khả Ngụy ngồi bên cạnh lau nước mắt cho nhỏ. Hỏi ra mới biết, đều là do tên Huy chết tiết kia. Số là Gia Lam đã thích tên Huy kia từ cấp 2. Nó rất hạnh phúc khi cấp 3 lại được cùng lớp với Huy. Thế nhưng vì chuyện lúc nãy, nó nhận ra mình thật ngu ngốc khi thích một tên không hề để ý đến mình. Thấy cũng tội nghiệp. Tôi đã cùng Khả Ngụy ở bên để nhỏ trút bầu tâm sự. Đến khi khóc hết nước mắt, nhỏ liền lăn ra ngủ. Xong bữa trưa, 2 đứa kia cùng lên phòng.

Về uể oải in hằn lên gương mặt bốn đứa. Chắc vì vẫn còn hơi say xe và khó ngủ. Riêng Khả Ngụy tôi chẳng biết nó bị gì mà cũng mệt mỏi y như bọn tôi trong khi nó đã được ngủ cả buổi trên phòng. Chúng tôi đã tự thưởng cho riêng mình một giấc ngủ bình yên trong chiếc chăn bông ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Chiếc đồng hồ màu đen của trường vang lên âm thanh vui nhộn, đèn led trên mặt đồng hồ cứ nhấp nháy liên tục. Bọn tôi, đứa nào cũng nhăn nhó, tắt đồng hồ, lồm cồm ngồi dậy. Tôi nhìn lại chiếc đồng hồ trên tay mình. Đã hơn 1h. Chắc sắp đến giờ leo núi nên đồng hồ mới thông báo. Từng đứa một vào nhà vệ sinh rồi bước ra cứ như một cô bé Lọ Lem bước ra từ căn phòng thần kì liền trở thành một cô công chúa xinh đẹp. Chuẩn bị xong cũng đã gần 2h, chúng tôi đi xuống tập trung trước cửa khách sạn. Rồi lên xe đi đến núi Tao Phùng. Nơi đó đặc biệt có tượng Chúa Kitô dang tay đã quá nổi tiếng đối với con người Việt Nam. Lần đi Vũng Tàu này, điều thứ hai sau đắm mình trong làn biển đỏ là được đứng trước tượng Chúa Kitô.

Xe dừng chân dưới chân núi, sau khi giới thiệu sơ về ngọn núi này. Chị hướng dẫn viên dẫn đầu chúng tôi tiếng lên đỉnh núi. Tôi đi cùng đám lo ngại nhoi đi phía sau, chụp hình, đùa giỡn đủ thứ. Hình của chúng tôi gom lại cũng được cả một cuốn album. Tôi và hấn đã chụp chung với nhau rất nhiều tấm rất dễ thương. Gia Lam vẫn còn giận Huy nhiều lắm nên chỉ đi cùng đám con gái chẳng đếm xỉa đến cậu ta nữa. Sơn Thảo vẫn đeo theo Hải Đăng, dù hấn đã cố ý bỏ rơi cô ta ở sau, nhưng cô ta vẫn nhất quyết bám theo hấn. Thật tình, tôi chán cái cảnh này lắm rồi đấy. Mặc kệ họ, tôi chạy theo An An. 2 đứa tôi thì đùa nhau xem ai chạy xa hơn. Đến khi tới nơi, cả bọn mệt là người. Tôi ngồi xuống ghế, lấy tay quạt quạt. Một cơn gió biển thổi qua làm mái tóc ngắn tôi bay theo gió. Nhìn về phía xa, những chiếc thuyền con thuyền lớn đang dần ra khơi. Biển hiền hòa nâng sóng êm ả vỗ vào mạn thuyền. Khẽ nhắm mắt, hít thở bầu không khí trong lành, mát rượi này. Sợ rằng sẽ còn rất lâu nữa tôi mới có thể cảm nhận lại cái cảm giác khó quên này. Bỗng một thứ gì đó lạnh lạnh áp vào má, tôi mở mắt, tránh đi chai nước lạnh trên tay hấn.

- Uống đi

- Cảm ơn

Tôi nhận lấy chai nước, vui vẻ cảm ơn hấn. Hấn ngồi xuống cạnh tôi. Xoay người nhìn ra biển. Gió biển làm tóc mái hấn hất ngược về phía sau. Vô tình tôi quay sang nhìn hấn, nét đẹp của hấn khiến tôi mê mẩn. Đã thân nhau như vậy nhưng đây là lần đầu tôi nhìn thấy trọn vẹn gương mặt hấn. Như chợt tỉnh, tôi nhìn về chỗ khác, uống một ngụm nước. Hấn tự nhiên đứng dậy, cúi xuống dưới chân tôi. Tôi nhìn hấn không chớp mắt. Là hấn đang buộc dây giày cho tôi sao? Tôi bối rối lay vai hấn.

- Tôi tự buộc được mà. Người khác nhìn thì thế nào đây?

- Sắp xong rồi.

Cái tên cứng đầu này lúc nào cũng khiến tôi gặp rắc rối cả. Tôi nhìn thấy trong đám đông, có rất nhiều cặp mắt hình viên đạn đang nhắm vào tôi. Tim tôi đập mạnh, nuốt nước bọt ừng ực, đưa tay che mặt lại.

- Sao che mặt lại vậy? Bụi vào mắt à?

Hấn khum người, đưa mặt mình sát mặt tôi, kéo tay tôi xuống nhìn nhìn. Tôi ngập ngừng đẩy hấn ra xa

- Đầu có sao đâu.

- Ừm. ở kia cảnh đẹp kia. Sang đó chụp hình đi.

Nắm tay tôi kéo đi. Hấn đứng sát tôi, choàng tay qua vai cứ như sợ tôi sẽ trốn hấn vậy. Giọng điệu lên cao, ánh sáng gì gì đó, tôi chỉ việc làm kiêu cùng hấn. Chụp chung với nhau chán chê, hấn chuyển ý định chụp riêng tôi. Tôi lúc đầu hơi ngại, nhưng lúc sau tự tin tạo dáng cứ như một siêu mẫu thực thụ. Lúc sau album hấn đầy hình là hình.

4 giờ chiều, chúng tôi lên xe về khách sạn. Tự do vui chơi đến 7 giờ đến giờ cấm. Chúng tôi đều phải tập trung trong khách sạn và không được đi lung tung. Tối hôm đó, cả đám kéo nhau vào phòng tụ tập con trai bày trò chơi. Cuộc vui kéo dài đến tận 10 giờ đêm thì thấy hiệu trưởng đi kiểm phòng bắt gặp chúng tôi chưa ngủ, mắng cho một trận xối xả. Cuộc chơi kết thúc, ai về phòng nấy. Tôi mệt mỏi ngủ một mạch đến sáng chẳng chút suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

- Dậy đi tụi bây ơi. Gần 6h rồi.

Tiếng la lớn đến chói tai của lớp trưởng làm cho tôi chẳng thể ngủ được. Cổ ngồi dậy chạy sang chỗ của Khả Ngụy, cả đám bịt miệng nó lại.

- YÊN LẶNG CHO TỤI TAO NGỦ...

--- _ _ _ _ ---

Hiện tại chúng tôi đang cùng cả trường đi ra biển. Đây chắc là lần cuối được tắm biển của chuyến đi này rồi. Tắm biển được một lúc, tôi lên bãi, ngồi xây lâu đài cát cùng An An. Đến khi lâu đài chúng tôi dần hình thành, ai đó đi qua và đạp tan tành công sức của chúng tôi, không những thế còn lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Tôi đứng dậy nhìn bốn người kia. Thì ra là cái "Hội những cô gái xấu xa không biết lí lẽ" đây mà. Cái tên đó là do tôi và An An đặt cho họ. Khỏi phải hỏi, hẳn các bạn cũng đã biết lí do.

- Xin lỗi, tụi này không thấy nên vô ý đạp phải. _ Cái giọng chua ngoa của Phương Giang khiến tôi sồn gai óc.

- Vậy hẳn mấy người đuôi mù hết nên mới không thấy nhỉ?

An An nắm chặt tay tức giận, nhưng gương mặt vẫn giữ được trạng thái bình tĩnh nhất.

- Mày nói ai mù hả con kia?

Hân Vy - một trong bốn người tiến đến hùng hổ nhưng nhanh chóng bị Vân Anh kéo lại.

- Thôi đi, chấp dứt loại người như nó làm gì. Đi tụi bây.

Son Thảo liếc xéo chúng tôi, cười nửa miệng khinh rẻ. Hôm nay, tôi mong có một chuyến du lịch bình yên nên đã cố nhịn. Nhìn theo đám người kia bước đi, trong lòng tôi sục sôi lửa hận. Bọn trong lớp tôi thấy vậy, chạy đến hỏi han. Tôi trở về sắc thái ban đầu, vui vẻ và tình nghịch. Đến 9 giờ thì ai cũng về phòng thay đồ. Năm đứa tôi rủ nhau đi dạo. Mua hết món này đến món kia, ăn no căng cả bụng. Tôi còn mua rất nhiều quà lưu niệm để tặng mẹ. Nhắc đến bà ấy mới nhớ, hôm qua đến nay tôi chưa gọi về nhà cuộc nào. Điện thoại tôi đang sạc ở khách sạn, chút nữa về tôi sẽ gọi cho bà ấy. Tôi còn chọn một cái vỏ ốc rất đẹp, tôi muốn tặng cho hân nhân ngày sinh nhật hân. Cũng chẳng còn bao lâu nữa. Chắc hân sẽ bắt ngờ lắm đây.

--- _ _ _ _ ---

Cả buổi chiều, chúng tôi đi xem triển lãm, đi chùa này chùa kia tham quan. Mọi thứ ở đây đều xa lạ, luôn khiến tôi phải xuýt xoa khen ngợi. Vào một chùa nọ, hân kéo tay tôi chạy đến một cây to, hân bảo đây là cây ước nguyện. Chúng tôi chấp tay, thành tâm khấn nguyện. Tôi chẳng mong gì nhiều, tôi mong rằng mẹ tôi sẽ mãi mãi ở bên tôi, tôi có thể đậu vào một trường đại học theo đúng ngành mà tôi mong ước.

- Cậu đã ước gì thế?

Tôi tò mò nhìn sang, hỏi hân. Cái bộ dạng lấp liếm của hân khiến tôi càng tò mò hơn.

- Không nói

Tôi nũng nịu lắc tay, năn nỉ hân nói nhưng tất cả đều là vô dụng. Chẳng moi được chút gì, tôi chán nản không hỏi nữa. Hân cười cười chọc tức tôi làm tôi nạt hân mấy vòng. Cái tên chân dài chết tiệt này, chạy mãi mà chẳng thể nào đuổi theo kịp. Đùng là đáng ghét quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Bây giờ là hơn 5 giờ chiều. Chúng tôi đang chuẩn bị đốt lửa trại. Bọn con gái thì đi tìm củi, con trai thì chặt củi, nhóm lửa rồi thì nướng thịt. Hơn 50 học sinh tranh nhau ăn uống trông mà tức cười. Lúc đầu tôi cứ nghĩ, trong một ngôi trường toàn giàu như thế thì chắc hẳn phải hơn nửa trường đi chứ? Nhưng thôi kệ, đi ít thì được ăn nhiều chớ sao. Sau khi ăn uống no nê, mọi người ngồi xoay vòng quanh lửa trại. Sau khi được chị hướng dẫn viên và các thầy cô bày trò chơi thì đến phần thi hát. Như đã được phân công thì Hải Đăng và Son Thảo sẽ hát cho lớp. Tôi cũng mong họ sẽ giành giải. Qua rất nhiều tiết mục rất hay thì cuối cùng cũng đến lượt hân ra biểu diễn. Hân cầm cây đàn ghita, ngồi xuống ghế, chỉnh lại micro. Chiếc áo sơ mi trắng công gương mặt đẹp trai vốn có đã tôn lên nét phong trần mà tôi chưa hề nhìn thấy ở hân. Tiếng đàn cất lên du dương, tôi như bị cuốn vào giai điệu bài hát. Son Thảo cất tiếng hát đầu tiên, dù không thích cô ta lắm nhưng vẫn phải công nhận rằng giọng hát của cô ấy rất ngọt ngào

" Ta quen nhau đã bao lâu rồi, hồi đêm đêm có hay... Mà giọt buồn hoà vương trên môi mặn đắng..... "

Hết lời của Sơn Thảo , tôi hần bắt đầu cất giọng trầm ấm áp của mình làm cho trai tim của biết bao cô gái nơi đây như muốn tan chảy, tiếng la hét, khen ngợi vang lên bên dưới. Mọi ánh mắt đều tập trung về phía hần, tôi cũng chẳng thể rời mắt khỏi hần lúc này. Không phải lần đầu tiên, nhưng có sao tôi lại say mê giọng hát của hần đến như vậy.

" Đêm hôm qua, bỗng nhiên anh nhìn, thấy em trong giấc mơ.... Mình ngồi cạnh thật lâu, bên nhau lặng lẽ... Đêm nay mơ bỗng nhiên anh lại nhớ.. em trong cơn gió đông về... Phải chăng khi biết yêu, giấc mơ là nơi.. bắt đầu.. " (Nơi tình yêu bắt đầu)

Những phản ngân lên của hần oàn toàn không mắc lỗi gì. Đôi mắt hần nhắm lại nhưng vẫn đánh đàn như đã rất quen rồi. Tôi cảm nhận đâu đó trong lời bài hát là một nỗi lòng của hần muốn gửi cho ai đó. Giọng ca sao mà tha thiết, ấm áp đến như vậy. Đến phần điệp khúc, cả hai hát rất hợp nhau, chia phần bè phối đều hay không thể tả được. Tiếng đàn, tiếng hát như được quyện vào nhau trở thành một bài hát hoàn hảo. Tôi chăm chú lắng nghe, đến khi hết nhạc vẫn không hay biết. Cả hai đứng lên cúi chào khán giả, tôi vỗ tay, hần nhìn tôi mỉm cười, biết hần nhìn mình, tôi đưa ngón cái lên.

----_--_-----

- Giờ này là giờ cấm rồi mà vẫn còn đi lung tung thế à?

Tôi đang ngồi trên bãi cát, nhìn về phía biển, chợt giật mình bởi tiếng nói ở sau. Không cần nhìn cũng đủ biết đó là hần, phải chăng cái giọng nói đó đã in sâu vào đầu tôi nên tôi có thể nhận ra ngay lập tức.

- Tiếc thật đấy, mai là phải về rồi.

- Cậu yêu biển đến thế cơ à?

- Dĩ nhiên rồi. Tôi yêu biển từ khi còn nhỏ lắm cơ. Lúc nhỏ, mỗi khi rảnh ba tôi sẽ đưa tôi đi biển chơi đấy, nhưng thời gian đó gia đình tôi chẳng nghèo như bây giờ

Không gian như trầm đi hần. Gió biển đã lạnh dần, tôi hơi run, co người lại. Tôi chỉ mặc mỗi cái quần baggy rách và chiếc áo thun trắng tay lửng.

- Về thôi, trời dần lạnh rồi

Hần cởi áo khoác của mình ra choàng lên người tôi, đỡ tôi đứng dậy rồi cùng về khách sạn.

Hai người họ không hề biết, những gì xảy ra này giờ đã được thu vào tầm mắt của một người đứng cách đó không xa.

---_--_-----

Tới cửa phòng, tôi trả hần chiếc áo, tạm biệt nhau, tôi vào phòng trước. Chợt nhớ chiều giờ tôi chưa gọi cho mẹ, tôi liền lấy điện thoại trên đầu tủ nhắn số của mẹ. Cũng không nói gì nhiều lắm, tôi chỉ hỏi mẹ ở nhà thế nào? Có gì rắc rối không? Và thông báo mai tôi sẽ về. Vừa cúp máy, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Tôi nhủ thầm chẳng biết giờ này còn ai đến nữa chứ. Ra mở cửa, người phía trước bảo tôi đi theo cô ấy.

---_--_-----

Tiếng cửa đóng rầm vang lên trong màn đêm tĩnh mịch. Tiếng cười nắc nẻ của một cô gái vang lên. Cô ta phui tay, rồi thốt ra câu nói với chất giọng đáng sợ.

- Chúc ngủ ngon, Nhã Uyên !

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Đầu tôi đau buốt, cố gắng lắm mới ngồi dậy được. Cả người tôi ê ẩm cả lên khi phải nằm trên đất cứng. Gì? Đất ư? Tôi hoảng hồn nhìn xung quanh, bây giờ tôi mới nhận ra tôi đang ở trong một căn phòng kín. Mùi hôi bốc lên từ căn phòng cũ trở nên nồng nặc. Nhìn lại chiếc đồng hồ trên tay, những cây kim không hề chuyển động. Nó đã bị hỏng rồi sao? Tôi phải làm sao đây, mọi người vẫn còn ở đây không, hay là đã về hết? Không thể nào. Chắc chắn họ sẽ nhận ra sự thiếu vắng của tôi chứ. Chạy đến cửa chính, tôi dùng hết sức đập mạnh vào cửa. Tiếng la hét kêu cứu của tôi vang vọng bên trong căn phòng.

Đã hơn 2 tiếng rồi vẫn chưa thấy ai cả, tôi ngồi xuống đất. Bây giờ tôi chẳng còn chút sức lực nao nữa cả. Tay tôi đang chảy máu rất nhiều, từng giọt nước mắt đang dần tuôn trào. Giọng tôi khàn đi, chẳng thể thốt nên lời. Bỗng cái tiếng gọi mà tôi đang mong đợi đã ở rất gần đây.

- Nhã Uyên.. cậu đang ở đâu?

- Cứu với, tôi ở trong này.

* Bên ngoài, Hải Đăng nghe được tiếng kêu cứu phát ra từ căn nhà cũ kĩ. Từ từ tiếng đến cánh cửa, tiếng kêu cứu từ bên trong lại cất lên. Lúc này, cậu đã chắc chắn bên trong là Nhã Uyên. Vội đi tìm người giúp vì cửa đã bị khóa lại bằng ổ khóa và dây vòng xích nên cậu chẳng thể làm gì được.*

Hắn đã đến, cảm ơn vì hắn đã đến. Tôi ngồi phịch xuống nền đất lạnh. Tay chân tôi tê dại không thể cử động được nữa. Hơi thở dần dần dập hơn vì trong này rất ngột ngạt. Khung cảnh trước mắt tôi mờ ảo, dần tôi chẳng còn nhìn thấy được gì nữa. Điều tôi cảm nhận cuối cùng là vòng tay ấm áp của cậu bế tôi lên.

---- _ _ _ _

* Trong bệnh viện, bên ngoài là những người bạn thân thiết của Nhã Uyên và các giáo viên đang rất hồi hộp, lo lắng cho cô. Cậu cũng vậy, nhưng cậu vẫn cố bình tĩnh, ngồi im lặng tại hàng ghế chờ. Dù bên ngoài là như vậy, thế nhưng ai biết được, trong lòng cậu giờ đang rất rối bời, cậu đang trách bản thân tại sao không tìm thấy Nhã Uyên sớm hơn, cậu trách mình tại sao không bảo vệ được cô gái nhỏ bé ấy. Đèn phòng cấp cứu tắt, người bác sĩ già bước ra. Mọi người đều chạy đến tập trung về phía bác sĩ.

- Ai là người nhà bệnh nhân?

Cô giáo Chi bước lên trước mặt người bác sĩ.

- Tôi là giáo viên của em Uyên. Em ấy bây giờ thế nào rồi bác sĩ?

- Bàn tay do va đập mạnh nên thương tích hơi nhiều nhưng chỉ là vết thương ngoài da. Ngoài ra, do thiếu hụt đường huyết trong máu nên đã gây ngất xỉu. Ngày mai là có thể xuất viện.

Tất cả giờ đã đỡ lo lắng hơn, ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Do bây giờ vẫn chưa thể vào thăm bệnh nhân, nên cô đã kêu mọi người về bớt. Chỉ có An An và Hải Đăng vẫn ở lại.

Cả hai ngồi ngoài ghế chờ mà chỉ im lặng, mỗi người có một suy nghĩ riêng mà chỉ họ mới biết. Chợt An An hỏi một câu, làm Hải Đăng khó xử

- Có phải cậu thích Nhã Uyên?

- ...

- Nếu cậu không trả lời thì thôi vậy.... Thực ra, Nhã Uyên cũng thích cậu. Nhưng nó sợ, gia cảnh của nó sẽ khiến hai người không thể đến với nhau cho nên ngoài mặt thì là dửng dưng thế thôi nhưng khi nghe cậu đã có hôn ước.. nó đã đau biết nhường nào.

- ...

- Cậu ăn gì không? Tiện tôi đi mua cháo cho Nhã Uyên.

- Cà phê.. cảm ơn

An An đứng dậy hướng về phía cầu thang mà đi. Hải Đăng vẫn ngồi đó, suy nghĩ về câu nói của An An.. *

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

* Cậu len lén đi vào phòng bệnh, đóng nhẹ cửa tránh làm cho cô bé trên giường bệnh tỉnh giấc. Bước đến bên giường bệnh, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Nhìn gương mặt xanh xao, mệt mỏi của Nhã Uyên mà lòng cậu đau như cắt. Một giọt nước mắt chợt rơi.

- Tôi xin lỗi cậu, Nhã Uyên. Xin lỗi vì mười năm trước đã bỏ đi không lời từ biệt. Xin lỗi vì đã để gia đình cậu lâm vào cảnh nghèo khổ. Xin lỗi vì đã không giữ lời hứa mãi mãi ở bên, bảo vệ cậu đến suốt cuộc đời. Xin lỗi cậu, vì mọi thứ....

Bỗng có một tiếng rên khê khê của một cô gái. Cậu nhìn lại người con gái ở bên cạnh, bàn tay của cô bị cậu nắm chặt đang ngọ nguậy. Mừng rỡ cậu định chạy ngay ra ngoài để gọi bác sĩ nhưng đã bị Nhã Uyên kéo tay lại.

- Đừng đi đâu cả. Ở lại với mình đi.. mình rất sợ.

Cậu chậm rãi ngồi xuống nắm lấy bàn tay thon thả nhưng lại bị quần đầy những băng trắng.

- Được rồi, mình sẽ ở lại mà. Yên tâm, nằm xuống trước đi đã. *

Mở mắt ra là hình bóng cậu ấy ở bên cạnh, đó là điều khiến tôi trở nên hạnh phúc nhất lúc này. Tôi không muốn xa cậu, dù chỉ là một giây, một phút nào cả. Chuyện lúc sáng khiến tôi cảm thấy thật sợ hãi. Tôi cứ nghĩ đời mình sẽ chấm dứt từ đó, tôi sẽ không còn gặp mẹ tôi, không còn được nhìn thấy cậu mỗi ngày, không còn được thấy nụ cười tươi tắn của An An. Thế nhưng cậu đã đến tựa như một vị thần để cứu tôi.

Tay tôi chột đau buốt, những vết thương do tôi làm lúc sáng bây giờ cứ rát lên từng cơn. Tiếng chuông điện thoại vang lên, cậu lấy điện thoại từ trong túi quần, nhìn vào màn hình điện thoại giây lát.

- Cậu nghỉ ngơi chút đi. Tôi nghe điện thoại chút.

Cậu vội vàng đi ra khỏi phòng, cùng lúc đó An An bước vào với bịch đồ trên tay. Cô gái ấy mừng rỡ chạy đến bên tôi, tôi mắt như sắp ướn đi vì nước mắt.

- Nhã Uyên à! Mày có biết tao đã rất lo cho mày không hả? Đã có chuyện gì với mày thế? Ai đã nhốt mày trong căn phòng đó? Mà.. bây giờ mày thấy thế nào rồi? Cảm thấy không khỏe chỗ nào không?...

Tôi mỉm cười trước gương mặt trẻ con của An An. Nó lúc nào cũng vậy, luôn quan tâm lo lắng cho người khác. Tôi nắm tay, vỗ nhẹ lên tay nó.

- Tao không sao nữa rồi. Tay có hơi rát, nhưng cũng do tao nên đâu thể trách ai được. Còn việc tại sao bị nhốt trong phòng thì..

Tôi chột ngừng lại khi nói tới đây, kìm ức như bị tua lại tới thời điểm của tôi qua.

--- _ _ ---

Tôi đã gọi cho mẹ mình, có tiếng gõ cửa phòng. Tôi ra mở cửa, trước tôi là một cô gái vì tôi nhìn thấy mái tóc dài của cô ta. Gương mặt bị bịt kín bằng khẩu trang. Cô ta đội nón lưỡi trai và áo khoác đen trùm nón trên đầu. Cô ta rất bí hiểm và đáng sợ.

- Cô là...

- Không cần biết tôi là ai nhưng nếu muốn cô bạn của cô không bị gì thì hãy đi theo tôi.

Tôi quay ra sau, nhìn về phía An An đang say giấc nồng. Tôi không biết được người con gái đang đứng cùng tôi là ai? Cô ta có thù oán gì với tôi hay An An? Cô ta muốn gì ở tôi? Tôi cảm thấy thật sự bối rối, không biết có nên đi theo cô ta hay không.

- Sao?... Hay cô muốn người bạn thân nhất của cô sẽ xảy ra chuyện gì?

- Được.. tôi đi theo cô...

Phải chăng đây là quyết định ngu ngốc nhất của tôi? Đi theo cô ta đến tận một chỗ nào đó rất xa khu vực khách sạn. Nó dẫn đến một ngôi nhà hoang cũ kĩ. Tôi đứng nhìn xung quanh, rồi nhìn ngôi nhà. Đột nhiên đầu tôi bị một vật gì đó đập mạnh rồi tôi ngất xỉu đến tận sáng hôm sau.

--- _ _ ----

- Uyên à...! Nhã Uyên..!!

Tôi giật mình và trở về thực tại.

- Sao?

- Tự nhiên đang nói tới nguyên nhân bị nhốt cái mày im ru luôn vậy? Đầu mày có vấn đề à?

- Con điên này... tại tao tự nhiên quên hết chuyện tôi qua rồi..

Nghe tôi nói vậy nó cũng thôi không hỏi nữa. Ăn xong hộp cháo, tôi giục nó và Hải Đăng về khách sạn. Năm ni mãi 2 người đó mới chịu về, tôi mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hôm nay tôi xuất viện, An an và Hải Đăng đã ở lại cùng tôi đến hôm nay, còn những người khác thì đã về trước từ chiều hôm qua. Cũng tại tôi mà mọi người phải về trễ hơn dự định, tại tôi mà Hải Đăng phải đã phải gọi xe riêng của gia đình cậu để rước bà ba về. Tôi cảm thấy rất có lỗi với mọi người.

- Thật phiền hai người quá. _ tôi nói trong sự ngại ngùng.

- Diên à! Bạn bè không mà còn khách sáo. Nếu là tao thì mày cũng sẽ làm giống như tao thôi.

Tôi mỉm cười nhìn nó và nhìn Hải Đăng đang phụ bác lái xe cho các balo vào cốp. Tôi thực sự phải cảm ơn họ rất nhiều.

* Đang sắp xếp balo vào cốp xe, Hải Đăng nhận được một cuộc điện thoại. Nhìn dòng chữ tên người gọi đến, cậu lén lén lút lút đi ra xa chỗ Nhà Uyên và An An đang đứng.

- Thế nào?

- ...

- Tốt. Tôi giao nhiệm vụ cho cậu cắt hết các hợp đồng làm ăn với tập đoàn Hoàng Thị. Chuyện còn lại tôi sẽ lo.

- ...

Đợi cho bên kia đầu dây nói thêm vài câu gì đấy, rồi cúp máy. Đôi mắt cậu ánh lên những tia sắc lẹm, gương mặt cậu trở nên tức giận, nắm chặt nắm đấm, đấm mạnh vào bức tường trắng. Cậu chuyển hướng nhìn về phía Nhà Uyên.

- Tôi nhất định sẽ khiến cho những ai đụng đến cậu không được yên thân. *

Cậu ta nói chuyện điện thoại khá lâu, tôi và An An đã lên xe trước. Lúc sau cậu đi tới, leo lên xe, quay xuống chúng tôi.

- Xin lỗi, có một người bạn lâu ngày không gặp gọi đến nên nói chuyện hơi lâu.

- Không sao đâu, bây giờ thì về thôi.

An An nói xong cũng là lúc xe dần chuyển bánh. Chiếc xe đi ngang biển, tôi luyến tiếc nhìn về phía cửa sổ. Đây là chuyến du lịch định mệnh của tôi, một chuyến đi vui có, sợ hãi có, mệt mỏi có.. và bây giờ thì nó đã được kết thúc rồi. Cùng với Hải Đăng và An An

(gần đây sắp thi nên chẳng còn ý tưởng gì nữa cả. Xin lỗi mọi người.)

-

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

- Nhà Uyên à!..

Đang say ngủ, giọng nói của An An làm tôi dần tỉnh giấc. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, chúng tôi dừng xe tại một quán ăn rất rộng và đẹp. Chắc hẳn đồ ăn nơi đây khá đặc. Dụi mắt tôi theo An an xuống xe, vuốt lại mái tóc ngắn đang rối tung của mình. Hải Đăng bảo chúng tôi đi rửa mặt trước rồi ra ăn, cậu ta sẽ gọi món. Tôi và An An rầm rập nghe theo.

5 phút sau hai đứa tôi trở ra, bàn của chúng tôi đã được bày ra rất nhiều món ăn. Tôi trở mắt trầm trở về độ hoành tráng của nó. Toàn là những món bình dân nhưng được bày biện một cách tinh tế.

- Hai người ngồi đi.

- Chà.. toàn những món ăn gia đình không à. Cứ tưởng cậu sẽ chiêu đãi bọn này bằng sơn hào hải vị chứ.

An An gỡ giọng nói đùa, tôi huych tay nó. Cậu mỉm cười nhìn nó rồi nhìn sang tôi.

- Thật ra.. do tôi nhớ đến bữa cơm gia đình ngon nhất mà tôi từng được ăn nhưng do ở đây không ai nấu được những món như vậy nên đành gọi những món thế này.

Tại sao khi nói câu đó ra, cậu lại nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ thế chứ? Chẳng lẽ.. cậu vẫn còn nhớ bữa cơm lần trước sao? Suy nghĩ đến đây, tôi bất giác nhìn cậu mỉm cười. Chúng tôi đã ăn uống rất no và vui vẻ. Ăn xong, tất cả lại tiếp tục lên xe và tiến thẳng về Thành phố.

---_--_----

Sau hơn hai tiếng đồng hồ ngồi xe, cuối cùng chúng tôi cũng đã về tới Thành phố. Điểm đầu tiên chúng tôi dừng xe là nhà của An An. Kế đến là nhà của tôi. Hải Đăng đã xuống xe cùng để xách balo dù mặc dù tôi đã từ chối rất nhiều.

- Để tôi xách cho, sẵn cho tôi vào thăm bác gái.

Tôi làm gì còn có thể từ chối được cái tên cứng đầu một cách đáng yêu thế này đây. Vừa bước vào nhà, mẹ tôi đã từ bếp đi lên, tôi chạy đến ôm chầm lấy mẹ. Tôi thực sự đã rất nhớ bà ấy, nhớ rất nhiều.

- Sao con bảo hôm qua con về.

- À... xe của trường bị trục trặc một chút nên đã về trễ hơn đấy mẹ... đúng không Đăng?

Bị hỏi bất ngờ cậu ta cũng vâng dạ giúp tôi. Tôi sợ mẹ tôi sẽ rất lo nếu biết tôi gặp chuyện. Mẹ nhìn sang cậu ta đang đứng ngây ngốc xách balo cho tôi, mỉm cười.

- Cháu có phải đã đến đây một lần rồi không?

- Vâng ạ! Bác vẫn còn nhớ cháu sao?

- Bác nhớ chứ. Con trai của bạn thân bác mà. Bà ấy dạo này vẫn khỏe chứ?

- Mẹ cháu khỏe lắm ạ. Bà ấy cũng hay nhắc đến bác.

Họ ngồi, nói chuyện với nhau một lúc lâu. Tôi ngồi cùng một lát rồi thì đi lên phòng cất balo.

* Thấy con gái mình đã đi lên lầu, bà Vương suy nghĩ giây lát rồi nói nhỏ với Hải Đăng một cách thành tâm.

- Thật ra.... Bác bị mắc bệnh ung thư thời kì cuối... nhưng con bé không hề biết điều này...

Hải Đăng vô cùng sững sờ trước lời nói của bà Vương. Ngưng vài giây, bà tiếp tục.

- Nếu sau này, bác có mệnh hệ gì. Xin cháu, hãy giúp bác quan tâm Nhã Uyên nhiều hơn. Trông nó vui vẻ như vậy.. nhưng thực ra cuộc sống của nó không hề bằng phẳng. Bác chỉ mong sao, con bé được hạnh phúc là bán đã vui rồi. Chuyện này.. mong cháu đừng để con bé biết.

Vừa nói xong, Nhã Uyên từ trên lầu đi xuống.

- Hai người đang nói xấu gì con vậy?

- Đâu có gì đâu.

Hải Đăng mỉm cười, vờ như không có gì. Bà Vương nhìn cậu con trai trước mình mà trong lòng cảm thấy rất yên tâm. Hải Đăng xin phép về, Nhã Uyên tiễn đến cửa thì bị cậu "đuổi" vô nhà. Trên đường về, trong đầu cậu trở nên rối mù. Tối đó, cậu cứ trăn trở và suy nghĩ về câu nói của mẹ Nhã Uyên mà không thể ngủ. *

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Qua hôm sau, tôi được Hải Đăng tận tình đến tận nhà đưa tôi đi học. Các cô, các dì trong hẻm nhìn chúng tôi bằng ánh mắt hiếu kì, bàn tán xôn xao. Tôi nghe loáng thoáng cái gì mà cậu ta là bạn trai tôi, rồi thì khen cậu ta đẹp trai, rồi thì tôi có phước lắm mới được cậu ta chọn... aais, thật chẳng thể nói nổi. Hết đám người trong hẻm nơi tôi ở lại đến bọn người trong trường tôi. Đề tài bàn tán của tôi vẫn xoay quanh chúng tôi nhưng tôi nghe vẫn còn một người nào đó trong lời nói của bọn họ nữa.

- Biết tin gì không? Hoàng Phuong Giang hoa khôi tự phong bị đuổi khỏi trường rồi, tập đoàn của gia đình thì bị phá sản, bây giờ trốn chui trốn nhủi chẳng khác nào con cún hoang.

Một học sinh nữ trong số đang ngồi ở băng đá lên tiếng.

- Thật đáng đời, tao nghe được là chuyện của Nhã Uyên lớp 10B là do nó làm. _ Một đứa ngồi kế bạn gái hồi nãy nói thêm.

- Đúng là ông trời có mắt...

Chuyện này có phải là sự thật không? Tại sao cô ta lại muốn làm vậy với tôi, tôi đã làm gì sai với cô ta sao. Nhưng ai đã khiến cho gia đình cô ta phải sống trong khổ sở như thế? Tôi chẳng hề biết gì hết thế này?

- Cậu đừng quan tâm họ, mọi chuyện cũng đã qua rồi.

Tôi gật đầu rồi theo cậu về lớp. Nhưng trong đầu tôi vẫn hiện lên vô vàng câu hỏi. Bước vào tới cửa lớp, tôi được nhận sự đón chào đầu nòng nhiệt của lớp, nó khiến tôi như sắp khóc.

--- _ _ ----

Hôm nay tôi "được" Hải Đăng bắt nghỉ học. Tôi lôi trong balo ra hộp quà nhỏ, khẽ mỉm cười rồi cầm hộp quà chạy xuống phòng khách. Len lén giấu hộp quà ra sau lưng mình rồi tiêng đến chỗ mẹ tôi đang may chiếc áo đã sờn vai. Ngồi xuống bên cạnh, gương mặt tỏ vẻ bí ẩn làm mẹ tôi dè chừng.

- Có chuyện gì đây cô nương.

- ... hm... chúc mừng sinh nhật mẹ

Chia hộp quà ra trước mặt. Mẹ tôi vô cùng bất ngờ đến phát khóc. Đôi mắt mẹ đã hơi ngấn nước, tôi vội ôm chăm lấy bà. Hai mẹ con ôm nhau một lúc lâu mới buông. Mẹ tôi cầm lấy hộp quà, mở nó ra, mỉm cười hạnh phúc. Tôi lấy ra sợi dây chuyền mặt hình vỏ ốc được khắc lên dòng chữ nhỏ ngay ngắn "Tiểu Uyên mãi yêu mẹ". Tôi đeo sợi dây chuyền lên cổ mẹ tôi, bà nhìn mặt dây chuyền mà nước mắt chợt rơi. Đây là lần đầu tiên tôi mua một món quà gì đó cho mẹ mình.

- Cảm ơn con.. vì món quà. Đây chắc là ngày sinh nhật hạnh phúc nhất đời mẹ.

Nói tới đó chợt đôi mắt mẹ nheo lại, từ mũi bà chảy ra một dịch đỏ. Mẹ tôi lấy tay quệt đi vết máu rồi đột nhiên ngất xỉu. Tôi hoảng hốt đỡ lấy bà, đôi mắt bà nhắm nghiền không còn ý thức được gì nữa. Tay tôi run cả lên, vội vợ lấy điện thoại trên bàn.

- Alo, cho một chiếc xe cấp cứu đến hẻm Tân Hào gấp.....

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

- Nhã Uyên, bác thế nào rồi?

Hải Đăng hốt hải chạy đến chỗ tôi đang ngồi. Tay chân tôi tê dại chẳng còn chút sức lực. Nhìn thấy cậu, tôi đứng lên ôm chăm lấy cậu ta. Tôi rất sợ, sợ đến mức chẳng thể làm gì nữa ngoài khóc. Bị nhốt trong căn phòng tối vẫn không đáng sợ bằng cảm giác lúc này. Khóc trên ngực cậu đến mỗi một, cậu nhẹ gỡ tôi nức nở dịu dàng xuống ghế.

- Mẹ tôi.. hức.. sẽ ..không sao chứ..

- ừm.. mẹ cậu chắc chắn sẽ không sao đâu.

Tôi lại tiếp tục ôm mặt khóc, cậu ở bên cạnh tôi, ôm gọn tôi trong vòng tay mà vỗ về. Bây giờ đây, tôi thực sự yếu đuối, tôi cần lắm cái ôm ấm áp của cậu, tôi cảm thấy nó thật an toàn. Mẹ tôi vẫn nằm trong căn phòng trắng đầy mùi este. Bà ấy bây giờ thế nào tôi còn không rõ tình hình, điều đó càng khiến tôi thêm nhiều lo lắng. Lúc lâu sau bác sĩ mới đi ra, tôi chạy đến chỗ ông bác sĩ già, sốt sắn hỏi.

- Mẹ cháu thế nào rồi?

- Bà ấy đã qua cơn nguy kịch. Chúng tôi sẽ chuyển bà ta sang phòng hồi sức.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn bác sĩ. Lúc sau y tá đẩy băng ca ra ngoài, mẹ tôi vẫn nằm đó, đôi mắt nhắm nghiền đầy mệt mỏi. Tạ ơn chúa đã ban phước cho mẹ con, giúp mẹ con qua con nguy kịch. Một ý tá khác cũng từ trong phòng cấp cứu bước ra.

- Ai là người nhà bệnh nhân thì đi theo tôi.

- Cậu ở đây lo cho bác. Tôi đi cho.

Cậu ấy đã ngỡ ý, tôi cũng chỉ gật đầu rồi nhìn cậu đi khỏi. Chẳng hiểu sao, mỗi khi tôi gặp chuyện gì người ở bên cạnh luôn là cậu. Cậu là bờ vai để tôi tựa vào mỗi lúc yếu lòng. Cậu là đồ trút giận mỗi khi tôi bức bối. Cậu là nhà hát kịch di động, luôn khiến tôi từ buồn đều trở nên mỉm cười. Tại sao lại là cậu?

--- _ _ ----

Trời thì đã tối, mẹ tôi thì vẫn ngủ. Gió mùa đông se lạnh thổi vào căn phòng càng làm tăng không khí thêm lạnh lẽo. Tôi vội đóng cửa sổ, kéo màn lại. Đứng lúc cậu ấy mở cửa bước vào.

- Tôi vào xem cậu đã ăn gì chưa, tôi có mua món mì mà cậu thích này.

Cậu ta giờ hai hộp mì cay lên. Đó đúng là món tôi thích, nhưng ngoài An An ra tôi có nói với ai bao giờ. Sao cậu ta lại biết được. Vẫn đang mông lung suy nghĩ thì cậu đã mở hộp mì ra, mùi kim chi bốc lên thơm phức. Đi đến bàn, ngồi xuống cầm lấy đôi đũa được cậu ta đưa cho. Cầm muỗng lên mức nước súp thổi vài cái rồi cho vào miệng. A! Cái mùi vị này đúng là của cái quán tôi thường ăn rồi.

- Chà, sao cậu biết tôi thích mì cay ở chỗ này vậy?

- Ais, đúng là mau quên thật...

- Cậu nói cái gì??

- À không, tôi hỏi An An đấy.

Cứ thế tôi ăn đến giọt cuối cùng, vì đây chỉ là cấp độ 0 nên tôi đủ sức để mà ăn hết.

Lúc sau, chúng tôi tản bộ quanh bệnh viện. Vì trong phòng rất ngột ngạt, mùi bệnh viện xốc lên nồng nặc làm tôi cảm thấy rất khó chịu. Ngồi xuống một ghế đá, cậu chợt nói về bệnh tình của mẹ tôi.

- Lúc chiều bác sĩ chỉ nói mẹ cậu vì thiếu vitamin trầm trọng nên bị chảy máu cam rồi ngất đi.

- Vậy thì tôi cũng đỡ lo phần nào. Thật tình.. rất cảm ơn cậu.

- Vì chuyện gì?

Tôi ngược cổ nhìn lên bầu trời đầy sao, ngập ngừng giây lát rồi quay sang nhìn cậu.

- Vì mọi thứ...

- Hôm nay cái cậu này bị sao thế này?

Cậu phì cười sau câu nói của tôi, đưa tay xoa đầu làm rối bù mái tóc ngắn cùn cùn của tôi. Hai người chúng tôi cùng nhau ngắm nhìn bầu trời đầy sao ấy, cậu đã chỉ cho tôi rất nhiều tên của các ngôi sao. Đến gần khuya, cậu ra về, tôi quay về phòng, tựa người vào chiếc sofa, ngủ đến tận sáng hôm sau. Hôm nay quả thực là một ngày dài.

(t/g: sắp thi rồi nên mình sẽ cố gắng dành 30 phút mỗi ngày để ra chap, mong các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ truyện của mình và dành 1 phút để đóng góp ý kiến cho truyện ạ. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ)

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Hôm nay là ngày nghỉ, từ sớm tôi đã được Hải Đăng mua đồ ăn đem đến tận bệnh viện. Cậu ấy lúc nào cũng tận tình như vậy, khiến trái tim tôi bị rung động mỗi khi đối diện với cậu. Cảm giác thật kì lạ, có chăng tôi đã thích cậu ấy mất rồi. Bình tĩnh lại nào. Bây giờ không phải là lúc để nói về điều này. Y

tả cũng đã tiêm cho mẹ tôi xong. Tôi lại gần kéo chăn lên cho bà. Mẹ tôi vẫn ngủ.

Đến gần trưa, Hải Đăng đến đưa tôi về nhà. Từ hôm qua đến giờ tôi vẫn chưa được tắm. Vào đến nhà, tôi bảo cậu ngồi đợi. Lên phòng tôi soạn ra ít đồ cho mẹ, chợt một thứ gì đó rơi ra từ trong đồng hồ. Tôi cúi xuống nhặt, là một tờ giấy và một bọc đầy những viên thuốc. Mở tờ giấy bị gấp ra xem.

- Bệnh viện Đa khoa Trung Ương. Học và tên bệnh nhân Vương Nguyên Hạnh. Tuổi 45. Chẩn đoán Ung thư máu thời kì cuối.

Đọc đến đây, tôi không thể tin vào mắt mình nữa. Tờ giấy trên tay tôi rơi xuống, lúc đó cậu ấy bước vào. Cậu bước đến chỗ tôi, nhặt tờ giấy lên vào đọc. Gương mặt cậu biến sắc nhìn tôi.

- Cậu đã biết rồi sao..?

Đã biết rồi sao? Cậu ấy hỏi như vậy là ý gì? Chẳng lẽ cậu đã biết chuyện này trước tôi?

- Tại sao? Tại sao lại không nói cho tôi biết.

Tay tôi run lên, cổ kiềm nén nước mắt mà hét lên. Cậu không nói gì, tiến tới ôm chặt lấy tôi. Tôi nước mắt giàn giụa, vùng vẫy khỏi cậu. Tôi đau, đau lắm. Mẹ tôi, người tôi yêu thương nhất, người thân duy nhất của tôi nay lại mắc một căn bệnh như thế này. Tim tôi như bị xé ra thành từng mảnh, rách, rất rách. Tôi gào thét, đánh vào tấm lưng to lớn của cậu. Cậu ta vẫn im lặng mà chịu đựng, lại càng siết chặt lấy tôi hơn.

- Tại sao lại không nói cho tôi biết chứ? Đồ tồi, cậu là đồ tồi..

- Đúng, tôi là đồ tồi. Cứ khóc đi, đánh đập hành hạ tôi đi, cậu sẽ thoải mái hơn.

Giọng cậu vẫn dịu dàng, cậu chẳng gắt lên với tôi một lời nào. Tại sao chứ?

----_--_--

Khóc cho đến khi chẳng còn thể khóc nữa. Cổ họng tôi khàn đặc, không thốt nên lời. Tại sao mọi thứ lại đến với tôi nhanh chóng như vậy. Mọi chuyện xui xẻo đều nhắm đến gia đình tôi thôi. Tôi đã làm gì sai mà lại hành hạ tôi thế này?

- Cậu uống đi.

Hải Đăng đem lên ly nước lọc, chân chừ một lúc, tôi cầm lấy, nhấp một ngụm.

- Tôi biết rằng, chuyện này.. đối với cậu.. là quá sức chịu đựng.. nhưng.. mẹ cậu sẽ được chữa trị..

- Cậu nói thật chứ?

Tôi mở to mắt ngạc nhiên. Tôi không ngờ rằng bệnh ung thư máu của mẹ tôi sẽ được chữa trị

- Đúng, nhưng cậu phải xa mẹ cậu một thời gian vì bác sẽ được đưa sang Pháp.

Nghe cậu nói đến đây tôi nửa vui nửa buồn nhìn về hướng khác, rồi lại chuyển hướng nhìn sang cậu.

- Nhưng tôi không có tiền.

- Cậu cứ yên tâm. Mọi chuyện tôi sẽ lo.

Tôi rất ngại khi mọi chuyện cứ phải nhờ đến cậu ta, tôi đã nợ cậu rất nhiều rồi. Tôi phải trả nợ cậu như thế nào đây?

(t/g: đạo này không có nhiều ý tưởng nên ra chap hơi chậm. Mong các bạn đừng quên truyện nha. Chân thành cảm ơn.)

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Hai ngày sau, mẹ tôi được đưa sang Pháp, tôi đã khóc rất nhiều lúc tiễn mẹ ở sân bay. Ba năm trôi qua đúng là một thời gian rất dài. Tôi sẽ thế nào khi không có mẹ ở bên đây?

--- _ _ _ _

- Mày sao thế hả Uyên? Cả tuần rồi mà mặt mày cứ ủ rũ hoài vậy.

- Tao đâu có sao.

Tôi trả lời nó mà gương mặt không cảm xúc, đầy chán nản và lười nhác.

- Mày phải vui lên thì mẹ mày mới yên tâm mà chữa trị chứ.

Tôi thở dài thườn thượt, thay đổi tư thế ngồi thành nằm gục xuống bàn. Thấy tôi không nói gì, nó giận dỗi đi ra chỗ khác. Tôi cũng chẳng hỏi đâu mà quan tâm, nhắm chặt mắt, chỉ mong có được một giấc ngủ thật sâu để mau trôi qua tháng ngày dài buồn bã. Hơi hé mắt nhìn. Một gương mặt rất đẹp, mái tóc màu nâu sậm rủ xuống trông thật quyến rũ. Cậu ta nằm đối diện, nhìn tôi chăm chăm. Chúng tôi nhìn nhau hồi lâu, nét đẹp của cậu ấy cuốn hút tôi không thể rời mắt. Mặt tôi bỗng hơi ửng đỏ và hơi nóng, sợ cậu ấy thấy được, tôi ngồi bật dậy quay sang chỗ khác. Tôi nghe có tiếng cười khúc khích, ngoái lại nhìn, cậu ra đang bụm miệng cười

- Cười cái gì hả?

Cậu vẫn cười, lần này cười lớn hơn như một kẻ ngốc.

- Đừng có cười nữa..

Cái tên điên này đúng như thật, nói thế mà vẫn cười. Tôi không hiểu nổi cậu ta đang bị gì nữa. Nổi nóng lên, lỗ tai như xì khói. Thấy không ổn, cậu đã chạy trước, tôi nhanh chóng rượt theo. Đúng là cái đồ chân dài, rượt mãi mà chẳng theo kịp. Chạy hết một vòng lớp, chạy xuống cầu thang thêm một vòng sân trường rồi lại chạy lên đến cửa lớp. Cả 2 đứng cạnh nhau, tựa vào tường, thở hổn hển. Nhìn nhau một lúc rồi cùng bật cười, những người khác đi ngang đều ngoái lại nhìn bằng ánh mắt rất kì lạ, một số thì lại rất ghen tị. Tôi cũng chẳng hiểu tại sao. Nhưng thôi kệ, bây giờ tâm trạng tôi rất thoải mái, không còn cảm giác nặng nề buồn bã như trước.

Ra chơi, tôi cùng An An và Hải Đăng đi xuống cantin ăn uống rất vui vẻ. Trong lúc ăn, nhìn hai người họ, trong đầu tôi hiện lên nhiều suy nghĩ. Chỉ dù cuộc sống của tôi luôn gặp rất nhiều chuyện phiền phức và nó không hề bằng phẳng. Thế nhưng xung quanh tôi luôn có những người bạn luôn ở bên cạnh làm những bức tường vững trãi để tôi tựa vào khi mệt mỏi. Vì muốn được ở bên mẹ cả đời, tôi chao nhận chờ đợi thêm ba năm nữa. Trong thời gian đó, tôi sẽ là một cô học trò ngoan, là một người luôn vui vẻ để mẹ tôi yên tâm chữa trị và mau về bên tôi.

- Nhã Uyên, về lớp thôi, chuông reng rồi.

- Ồ, tao nghe rồi

Tôi về lớp đây, bye bye *vẫy tay*

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Đạo gần đây tôi quên bén mất nhân vật game mà mình đã cày khở sở bấy lâu nay. Đã có nhiều cuộc gọi đến mướn tôi nhưng tôi không nhận. Hôm nay được một bữa rảnh rạn, tôi chợt có nhã hứng ra tiệm net. Bà chủ vẫn nhớ mặt tôi, di ấy vẫn thân thiện như ngày nào. Ngồi vào một ghế ở gần cửa, cái tên ngồi ở ghế đối diện tôi chơi mà cứ la hét um sùm. Mở trang chủ game lên, sâu khi đăng nhập thành công, điều làm tôi quan tâm nhất là dấu chấm đỏ ở phong thư. Tò mò tôi nhấn vào xem.

- Thái Ất Toái Thạch Đào....? Cái tên này...

Cái tên này dường như tôi đã nghe hoặc đã thấy ở đâu đó rồi thì phải. Trên hộp thư của người đó có ghi dòng tin nhắn "Nữ hiệp nổi tiếng trong giới là đây sao? Cũng chỉ là hạng soán thôi mà. Hahaha *icon mặt cười nhe răng*". Đọc đến đây thật sự là cái máu điên trong người tôi đang dần bùng phát rồi đấy. Tôi cố lục lọi trong cái ngăn kéo của khu ký ức ra xem. A! Thì ra là tên chết bầm đã đánh thắng tôi lần trước đây mà. Ái chà cũng hơn một tháng rồi, nhanh thật. Tôi đã nói sẽ trả thù hần thì chắc chắn tôi sẽ trả thù. Vội nhấn cho hần một dòng tin "cái đồ chết bầm, có ngon thì ra đấu một trận đi."

- Thái Ất Toái Thạch Đào, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi...

* - Hắc xì... ai nhắc mình vậy?

Hải Đăng đang ngăm mình trong bồn tắm thì ngồi bật dậy hắc hơi một cái rõ to. Cậu đứng dậy, lấy chiếc khăn trắng quấn ngang bụng rồi bước ra ngoài. Cầm chiếc khăn còn lại trùm lên đầu, vò vò lau lau. Mái tóc màu nâu ướt nhẹp rủ xuống khỏi mắt khiến cậu trông thật bí ẩn. Cơ thể cậu hoàn mỹ phơi bày trong căn phòng màu xám. Cậu bây giờ là nổi bật nhất căn phòng bởi vẻ đẹp vốn có của mình. Bước đến bàn máy vi tính, mở lên một trang chủ

game. Đăng nhập xong, cậu nhìn xuống phong thư có dấu chấm đỏ. Mồm mở lên một đường cong tuyệt đẹp, nhanh chóng nhả vào phong thư. Một bên mồm nhếch lên nhưng cái nhếch mồm ấy lại không hề khi dễ mà lại rất ảm áp. " Còn ở đó không? ". Cậu nhả lại cho đối phương, bên kia liền có một tin nhắn tới. " Tạo phòng đi " *

Tôi đắc ý nhả lại cho hắn. Lúc sau, hắn mời tôi vào phòng. Không khí trở nên trầm hẳn, bên kia vẫn chưa có động tĩnh gì, tôi thừa cơ xông lên trước. Đám lính của hắn tiến lên đông nghịt. Đây phải chăng là âm mưu của hắn. Tôi nhanh tay dẹp gọn đám lính quèn rồi cùng bên lính đồng minh tiến lên phía trước. Hắn vẫn ở đó không hề có ý định đánh hay sao ấy. Cho đến khi tôi đứng đối diện, hắn nhả cho tôi một tin. " Đánh tuyệt đấy, đỡ hơn lần trước rồi. " " Quá khen. " Gửi xong cho hắn tin nhắn, tôi xông đến, làm hắn không kịp trở tay. Cứ nghĩ mình đã gần chiến thắng thì hắn lại chơi đòn knock out làm tôi văng ra khá xa. Đây là chiêu gì mà tại sao lại mạnh thế chứ? Hắn từ từ bước đến gần, tôi đang cần bổ sung máu gấp nên đã chạy đi. Hắn từ đâu hiện ra trước mặt chặn đường tôi. Hắn liên tục sử dụng chiêu thức khiến tôi dần mất hết máu. GAME OVER

(T/g: xin lỗi các bạn đang theo dõi truyện của mình. Vì 2 lí do: đầu tiên mình ra chap chậm. Thứ 2 là vì chap nay không được hay cho lắm. Mình sẽ làm hay hơn ở những chap sau. Mong các bạn vẫn sẽ ủng hộ truyện của mình.)

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Kể từ ngày đó đến nay cũng đã hơn hai tuần. Tôi và hắn vẫn thường xuyên tranh đấu nhưng chưa lần nào tôi thắng cả. Cái tên chết dẫm đó lúc nào cũng đắc ý, đêm chuyện tôi thua chọc tức tôi suốt ngày. Nhưng cũng nhiều lúc hắn thật sự rất tốt. Chẳng hạn như lần đấu đôi tuần trước ấy. Tôi và hắn chung đội, khi tôi mất máu khá nhiều và không còn máu dự trữ, hắn đã chia phần máu dự trữ còn lại của mình cho tôi. Khi tôi đang bị vây đánh, hắn đã chạy đến đánh bọn chúng, giúp tôi chạy thoát. Ấy, chúng tôi còn rất ăn ý với nhau à nha. Có lần chúng tôi gặp đối thủ khá mạnh, tôi đã dụ dỗ bọn chúng đến nơi được hắn phục thù. Khi chúng đến gần, hắn xuất hiện cùng đám bày được gài sẵn. Nhân lúc bọn chúng đang yếu thế, tôi và hắn xông lên đánh bọn chúng đến sắp mặt đất. Thế mà hai ngày nay, chẳng hiểu lý do lý trấu gì mà hắn biến mất tiêu không một lời nhả. Chơi một mình đúng là chẳng còn gì vui nữa.

Hôm nay đã là thứ tư, chỉ còn hai ngày nữa thôi trường tôi chính thức được nghỉ Tết. Trong bụng tôi cứ rộn ràng hết cả lên. Mong thời gian mau trôi nhanh thật nhanh để còn được tha hồ vui chơi. Thế nhưng, năm nào cũng là mệ đón Tết với tôi. Còn năm nay, tôi cũng chẳng biết hải thế nào. Hắn là chán lắm đây.

- Nè heo!

Cái đồ điên Hải Đăng từ đâu ngồi lù lù kế bên ngất mũi tôi. Cái tên Heo này bắt nguồn từ ba ngày trước. Hắn đột nhiên có nhã hứng mời tôi đi ăn kem ở quán mới mở. Thế là tôi háo hức kêu ngay năm ly kem, mỗi ly một loại. Hắn mặt ngây đờ nhìn tôi ăn mà trên trán hiện lên hai chữ " tiếc tiền " rõ mồn một. Tôi ăn ngon lành tới mức kem dính mũi là cũng không biết. Hắn đã lấy khăn giấy lau cho tôi, hành động đó làm biết bao nhiêu cô gái ngồi trong quán phải hét lên, chị nhân viên khó khăn lắm mới ổn định được các vị khách ngồi trong đây để tránh làm ồn đến người khác. Hắn vẫn không quan tâm, nhìn tôi bực cười rồi bảo : " Cậu đúng là con heo! ". Cứ thế mà cái tên đó được cậu ta gọi mãi đến bây giờ. Tôi tức tối hét lên.

- Heo cái gì mà heo hả? Tôi tên Nhã Uyên. Rõ chưa, là Nhã Uyên..

- Tôi cứ thích gọi Heo

Lỗi tai tôi xì khói, mắt hí xuống còn một nửa nhìn cậu với ánh mắt hình viên đạn.

- Xấu thật đấy.

- Còn dám nói thế nữa hả? Cái đồ đáng ghét.

Tôi đánh cậu ta mấy cái cho hả giận. Cậu ta cười đùa, tránh cái đánh của tôi.

- Thôi, tôi không nói vậy nữa. Chiều nay đi xem phim nhé.

- Không thèm

Tôi quay mặt sang chỗ khác, ra vẻ giận dỗi nhưng trong lòng thì đang rất muốn đi.

- Vậy có cả kem, chơi game, ăn vặt... bla.. bla thì thế nào đây?

Nhắc đến kem là mắt tôi lại sáng rực cả lên. Giả bộ đang lưỡng lự rồi cũng đồng ý đi.

- Free hết chứ?

- Ok
- Hm... đã năn nỉ thế thì tôi đi.
- Tôi biết cậu sẽ đồng ý mà.
- Nhưng tôi vẫn chưa hết giận đâu đấy.

Tôi và hân nhìn nhau cười. Tiệc học thứ ba lại bắt đầu. Do hóng đến buổi chiều nên trong đầu tôi không thể nhồi nhét một chữ nào được. Nó đã chất đầy kem, game và đồ ăn hết cả rồi. Các em chờ chị nhé, chiều nay chị sẽ gặp các em thôi. Á há há..

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Xem nào! Hôm nay trời quang, mây tạnh, ánh nắng chan hòa, chim đang hoan ca. Thật thích hợp để mặc một chiếc váy ngọt ngào để đi chơi cùng "bạn trai". Haha, bị lừa rồi, "bạn trai" ở đây tức là một người bạn là con trai thôi nhé. A! Có tiếng xe, là cậu ấy đây mà. Tôi lật đặt xách chiếc giỏ màu nâu nhạt chéo vai rồi chạy xuống nhà. Xò chân vào đôi guốc màu nude đế thấp. Vội mở cái cửa màu xanh cũ kĩ rồi bước ra đứng trước cậu. Hải Đăng đang ngồi trên chiếc xe một màu đen quen thuộc nhìn ra ngoài. Nghe tiếng kêu của tôi làm hân giật mình quay phác người lại. Ánh mắt cậu ta trở nên dò dẫm, miệng há ra như gặp phải ma vậy. Mặt cậu bây giờ trông thật ngớ ngẩn. Cậu nhìn tôi từ trên xuống dưới lần lượt đến khá lâu. Cảm thấy hơi ngại nên tôi đưa tay vẫy trước mặt cậu. Ngự được hoảng hồn trở lại, cậu ta mỉm cười.

- Cậu có ổn không vậy?
- Tôi vừa bị một thiên thần hóp hèn.

Thiên thần sao? Cậu ấy đang nói tôi đấy hả?? Ồ hó hó, vẻ đẹp nghiêng thùng đồ rác của tôi không ngờ lại có thể khiến cho một nam thần kinh như hân trở nên mê mẩn.

- Làm gì cười một mình như đồ ngốc thế?
- À, không. Cậu nói thiên thần đó là tôi đấy hả?

Cậu phì cười sau khi nghe xong câu nói của tôi rồi cốc yêu một cái lên đầu tôi.

- Đúng là cái đồ ngốc hay mơ mộng.

Ặc!! * Rầm * một tảng đá chĩa hiệu từ đâu đột nhiên rơi xuống đầu làm tôi như muốn rớt xuống 18 tầng địa ngục. Cái tên này khen tôi một lần thì bị sủng rầy hay sao ấy. Cứ thích chọc tôi suốt là thế nào? Tôi phồng má giận dữ. Cậu ta kéo tay tôi lại gần cậu rồi xoa đầu, lấy mũ bảo hiểm đội lên cho tôi. Cậu leo lên xe ngồi. Tôi cũng lên xe sau cậu ta. Đội tôi ngồi cho đằng hoàng, cậu rồ ga chạy đi. Bầu trời xanh đang dần chuyển thành màu của buổi hoàng hôn. Chiếc xe vẫn phóng nhanh trên làn đường, vụt qua nhiều chiếc xe khác. Tốc độ của cậu vẫn vậy, nhưng tôi đã quen rồi nên bây giờ cảm thấy rất thích thú. Mỗi khi có những cơn gió ủa tới, chiếc xe lao nhanh xuyên vào từ cơn gió, cảm giác rất sáng khoái. Con đường đang dần trở nên đông xe và sầm uất hơn. Chúng tôi dần đến khu trung tâm của thành phố. Xung quanh là những ánh đèn của các khu thương mại, hay những cột đèn hai bên đường đủ màu sắc chớp tắt tạo nên không gian vui nhộn, bắt mắt. Đạo này toàn gặp những chuyện gì đâu không à. Hôm nay tôi sẽ vui chơi cho thỏa thích mới được.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Chiếc xe dừng lại trước trung tâm thương mại lớn nhất nhì thành phố. Tôi đứng ngây người nhìn độ hoành tráng của tòa nhà. Ánh đèn phát ra chiếu sáng cả một khu vực, tôi như bị nó cuốn hút nhìn mãi không rời. Cậu gửi xe bước ra chỗ tôi, vỗ nhẹ vào trán tôi một cái.

- Làm gì mà ngây ngốc ra thế?
- Ở đây đẹp thật đó. Sao lần trước cậu không đưa tôi đến đây. Oa ~ có con thỏ dễ thương quá kia.

Chợt nhìn thấy chú thỏ bông màu trắng to ùng ùng trước cổng. Tôi háo hức kéo tay hấn chạy đến chỗ con thỏ đang đứng. Rút điện thoại trong giỏ ra đưa cho cậu ta.

- Chụp cho tôi nhé

- Được rồi.

Cậu ta cười rồi cầm lấy điện thoại. Tôi nhanh chóng đứng cạnh con thỏ cao hơn tôi cả cái đầu rồi làm kiểu dáng đủ thứ. Chụp xong tôi vào cậu cùng đi vào trong. Chà.. bên ngoài đã rất đẹp rồi, nhìn bên trong còn lung lẫy hơn nữa. Tầng trệt là các gian hàng bán đồ mỹ phẩm và các loại quần áo đủ kiểu. Tôi bị chúng cuốn hút đến mức muốn chạy vào ôm hết tất cả về nhưng đã kịp bị cậu ta kéo đi vô thang máy. Lên đến tầng ba, mùi bắp rang lan tỏa xộc vào mũi. Đi đến quầy mua vé, cậu ta chọn phim hoạt hình mới ra. Trông cũng có vẻ rất hot đây vì chúng tôi may mắn giành được hai vé cuối cùng. Mua hộp bắp rang bánh trứng, một ly nước ngọt lớn và hai cái ống hút. Tôi muốn tiết kiệm tiền cho hấn nên mới mua như thế đấy. Bước vào phòng chiếu, tôi lơ ngơ nắm tay hấn đi vào chỗ vì lúc đó trong phòng đang rất tối tôi chẳng thể thấy gì cả. Lúc chúng tôi ổn định chỗ ngồi thì trên màn hình to lớn cũng bắt đầu hiện lên những hình ảnh sống động. Bộ phim thật sự rất hay luôn nha. Nó kể về cuộc sống của những chú chó khi chủ vắng nhà và đương nhiên chúng biết nói. Kháng phòng trắng ngáp tiếng cười khi đến lượt xuất hiện của chú thỏ trắng ranh mãnh. Tôi đưa tay vào hộp bắp ở bên phải mình. Một bàn tay cứng rắn cũng đưa tay vào và nắm lấy tay tôi. Hoi bất ngờ tôi nhìn sang cậu ta. Cái tên đáng ghét đó vẫn chẳng có phản ứng gì, mắt vẫn chăm chú vào màn hình phía dưới. Tôi cố rút tay ra khỏi thì cậu ta càng nắm chặt hơn.

- Yên nào.

Giọng cậu ta hơi đáng sợ, làm tôi cũng chẳng dám nhún nhích mà quay lên xem phim tiếp, răng thì cứ ma sát vào nhau tạo nên âm thanh keng két. Cái đó đáng ghét, quá đáng ghét.

--- _ _ _ ---

Bây giờ chúng tôi đang ngồi tại một quầy kem ở tầng ba cùng nhau bàn về những tình tiết tức cười trong phim. Ly kem của tôi đang cạn kiệt dần. Cậu ta lắc đầu ngao ngán kêu thêm một kem matcha. Đó là loại kem tôi thích nhất. Ngậm thìa kem vị matcha mát lạnh đang tan dần trong đầu lưỡi mà cảm thấy thích thú. Tại sao cậu ta lúc nào cũng đối tốt với tôi thế chứ? Thật kì lạ mà. Ăn kem đã rồi, tôi và cậu ta đi xuống tầng hai chơi game. Căn phòng chứa đầy những trò chơi điện tử đời mới. Có cả một sân bowling riêng nữa. Tôi đi đến ngay chỗ đua xe. Tôi và cậu ngồi mỗi người một chiếc. Phần khích là thể nhưng đây là trò tôi dở nhất. Vì thế nên tôi liên tục thua cái tên đó tận ba màn, nhục nhã quá đi mất. Chơi thua chán chê, tôi đổi sang trò bắn zombie. Ta nói cái màn hình rộng mà còn đẹp nữa chứ, chơi mà đã con mắt. Cả đám zombie cứ ủa nhau kéo tới, tôi và hấn khó khăn lắm mới tiêu diệt hết bọn chúng. Cả buổi, chúng tôi càng quét hết tất cả trò chơi trong khu không chừa trò nào. Chơi mệt đến nổi mồ hôi nhễ nhại cả, nhưng rất vui. Cậu ta cười rất nhiều. Lâu rồi mới thấy cậu ta tính nghịch đến thế, chơi cùng tôi mà không than vãn thậm chí càng chơi thì lại càng sung.

- Chơi vui quá chừng luôn.

- Lâu rồi mới thấy cậu vui thế.

- Tôi lúc nào mà chẳng vui chứ.

Cứ thế cả hai tranh nhau xem ai chơi thắng nhiều hơn. Bàn cãi đến mức bụng đói meo cả lên. Cả hai đành tìm quán nào đó để ăn tối.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Rời khỏi tiệm mì nhỏ ven đường. Một cơn gió lạnh chợt thổi qua. Tôi khẽ run người, tay vòng qua ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn. Thật tình, thường ngày những chuyện này luôn được tôi chuẩn bị kĩ càng lắm cơ mà. Có sao dạo này tôi hay quên thế này? Đang suy nghĩ vu vơ thì một cảm giác ấm áp bao bọc lấy tôi. Cậu ta đang khoác lên người tôi chiếc áo bomber màu xám được cậu giữ ấm từ chiều giờ.

- Cứ khoác vào đi. Tôi là con trai, tôi chịu được.

Tôi thấy cậu ta đang dần run lên vì lạnh nên tôi định trả lại áo thì bị cậu nhanh miệng hơn. Chiếc xe lao nhanh giữa dòng xe vẫn đang tấp nập. Một cảm giác hạnh phúc đang trào dâng trong lòng ngực. Mặt tôi dần ấm lên. Phải chăng ngọn lửa tình yêu đang bùng cháy trong tôi?

--- _ _ _ ---

Về đến nhà tôi. Cả hai tự dưng trở nên bối rối đến lạ. Tạm biệt nhau bằng cái hành động vẫy tay và hai từ đơn giản. Cậu ta nhanh chóng chạy đi mà quên cả chiếc áo khoác tôi đang mặc. Lùi thui bước vào nhà. Nó trống trơn, cô đơn và lạnh lẽ. Mẹ tôi chẳng biết đang thế nào. Ăn uống có quen miệng

không? Vẫn đang chữa trị tốt chứ? Hàng ngàn câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu mỗi khi về đến nhà. Thay ra bộ đồ có in hình doremon. Tôi ngồi nhìn ngắm mãi chiếc áo khoác của cậu ta. Chẳng hiểu vì gì mà trái tim tôi cứ đập loạn cả lên bởi mọi hành động của cậu ta. Cái cảm giác bức rức đến khó chịu khi hân đến gần những cô gái khác là thế nào? Tôi lấy chiếc điện thoại vẫn đang nằm trong túi xách nhấc cho An An một dòng tin ." ề này, cảm giác thích một người là như thế nào vậy? ". Đây là lần đầu tiên tôi tò mò về chuyện tình yêu. Cảm thấy hơi ngại một tí, tắt vội điện thoại quăng nó sang một bên. Tôi xếp chiếc áo của cậu, định bụng sẽ trả cậu vào ngày mai. Trong lúc phẩy áo, một thừa gì đó đã rơi ra từ túi áo. Đó là một tấm hình, chụp từ khá lâu nhưng do được giữ kĩ nên ảnh vẫn còn đẹp và chưa bị nhòe. Trong hình là hai cô cậu bé đang ở công viên. Cô bé có làn da trắng rất dễ thương với mái tóc ngắn cùn cùn. Cậu bé đang nắm tay đứa bé kia có mái tóc màu nâu sậm. Ánh mắt rất lạnh lùng nhưng trong ảnh, cả hai đang cười rất tươi và hạnh phúc.

- Đây có phải là.....

(t/g: chương này hơi ngắn, xin lỗi đọc giả.

Chúc cho những bạn đang thi, sắp thi hoặc đã thi xong đều làm bài tốt và đạt được số điểm mình mong muốn S2)

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Kết thúc tiết năm, tôi uể oải đeo balo bước ra khỏi phòng. Bức ảnh đó.. cậu ta vẫn còn giữ sao? Lấy trong cặp ra tấm ảnh có hình hai đứa bé. Đứng tựa lưng vào tường, mân mê tấm ảnh đến khá lâu. Trong đầu tôi bây giờ thật hỗn tạp. Bất giác tôi chạy lên lớp của mình. Dừng trước cửa. Cậu ta vẫn chưa về, có vẻ đang tìm thứ gì đó.

- Cậu vẫn chưa về à?

Bị tôi che đi ánh nắng lúc đang khom người. Cậu ngược mặt nhìn tôi rồi đứng thẳng dậy. Cậu ta thật khác, thân hình cao hơn trước, tóc mái dài đến gần mắt, gương mặt đẹp hơn trước, ra dáng một thiếu niên hơn trước. Vì thế mà tôi chẳng thể nhận ra cậu từ đâu.

- Có phải.. cậu.. đang tìm cái này..?

Giơ lên trước mặt tấm ảnh hai đứa bé đang nắm tay nhau với nụ cười bình yên hạnh phúc. Cậu ta thay đổi thần sắc, mắt mở to hơn, nhìn tấm ảnh rồi nhìn tôi.

- Cậu thấy rồi sao?

- Bây giờ cậu còn hỏi những câu vô vị thế à? Tại sao vậy.. trả lời cho tôi biết đi..

Sáu năm qua, kể từ ngày cậu ta bỏ đi cùng gia đình chẳng một lời từ biệt. Cậu ta làm sao hiểu cảm giác của tôi. Cứ nghĩ rằng cả đời sẽ không thể gặp lại cậu. Cứ nghĩ rằng nỗi đau này đã lành hẳn vết thương. Và nếu được gặp lại, tôi vẫn sẽ vui vẻ để đối diện với cậu. Ấy vậy mà cậu đã ở bên tôi từ rất lâu mà tôi không hề nhận ra. Thậm chí cậu cũng không cần tôi phải nhận ra. Lí do là gì chứ?

- Tôi sợ.. cậu sẽ hận tôi về chuyện ngày đó. Tôi sợ... tôi sẽ không được làm bạn với cậu... Nên..

- Nên cậu không nói với tôi tên thật của cậu chính là Thanh Tín chứ không phải Hải Đăng. Cậu không nói rằng dì Hà là mẹ kế của cậu. Tôi nói đúng chứ..?

- Cậu....

Tôi la hét dữ dội vang vọng cả căn phòng. Hắn đưa tay lên cao, gương mặt hằn lên những tia giận dữ. Sao? Bây giờ là tôi có lỗi với cậu ấy sao chứ?

- Định đánh tôi à..? Mặt tôi nè.. đánh đi..

Người tôi run cả lên. Nước mắt lưng tròng, tôi cố gắng lắm mới nuốt được cơn tức đang nghẹn lại nơi cổ họng. Lấy ra trong balo một hộp quà màu xanh dương. Bên trong là một cái vỏ ốc, tôi đã chính tay chọn lựa trong ngày đi du lịch của trường.

- Mai là sinh nhật cậu đúng chứ?... Quà của cậu đây, chúc mừng sinh nhật.

Đặt mạnh xuống bàn rồi trừng mắt lên nhìn hắn. Tôi cố chạy đi, chạy thật nhanh ra khỏi đó. Vừa không muốn ở, vừa muốn được bàn tay cậu níu lại. Tôi chẳng thể hiểu được mình đang nghĩ gì lúc này. Phóng xe thật nhanh về nhà. Nước mắt cứ trào ra làm mờ đi tầm nhìn, suýt chút nữa là đụng trúng người ta.

Về với căn nhà nhỏ cũ kĩ, cũng là lúc tôi chẳng còn muốn khóc nữa. Tôi một mình quăng cái balo xuống sàn nhà rồi đi lên phòng. Nằm trên giường nhìn

lên trần nhà bằng tôn sập xệ. Tôi làm như vậy có phải rất quá đáng không. Cậu ta cũng đâu muốn phải che giấu tôi làm gì chứ. Bây giờ tôi phải làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Hôm nay, tôi chẳng muốn đi học một chút nào. Một phần do đêm qua tôi cứ trần trọc mãi, chẳng ngủ được, sáng dậy người cứ lơ lơ như đứa mất hồn. Phần nữa là do tôi sợ phải đối mặt với hân suốt buổi sáng nay. Nhưng tôi không thể làm vậy, vì nhà trường đã đưa ra quy định ai nghỉ trong tuần này sẽ được mời đi uống trà chiều cùng thầy hiệu trưởng. Tết nhất đến nơi tôi cũng muốn được yên ổn mà ăn Tết nên cố lách cái xác vào trường. Dắt xe vào nơi gửi xe trong trường. Cởi nón bảo hiểm ra định chồm người lấy balo thì một mảnh khăn giấy bị nhàu nát chọi trúng tôi. Quay ra sau nhìn ba người con gái với gương mặt đanh đá. Thủ phạm chẳng ai khác ngoài ba người họ: Sơn Thảo, Hân Vy và Vân Anh. May cho tôi là Phương Giang đã rời khỏi trường nên cũng bớt số người ghét tôi lại.

- Nghe nói.. Quý Phi nay bị thất sủng rồi tụi bây ơi. Tội nghiệp ghê chưa kia.

Cả ba người bọn họ cười hả hê sau câu nói đầy thâm độc của Sơn Thảo.

- Ý của cậu là gì?

- Nó hỏi tao ý gì kia tụi bây... Cứ nghĩ chi số IQ của mày cao lắm chứ. Không hiểu thì chị đây cũng nói thẳng. Mày chỉ là một con nhỏ nghèo xác nghèo xơ. Là một đứa không cha, mẹ thì bệnh sắp chết. Mày chẳng là ai trong cái xã hội này hết. Đừng nghĩ được Hải Đăng quan tâm rồi lên giọng khó chịu với tụi này. Từ nay không có ảnh, thử coi mày làm được gì.

Tôi tức đến chẳng thể chịu được, nhưng nếu động thủ thì tôi lại bị gắn thêm cái mác đã nghèo còn định làm chị đại. Vậy nên tôi nhin, tôi cố gắng nhin hết mức có thể.

- Cậu nói tôi nghèo, ừ tôi nghèo. Tôi xấu? Ừ tôi xấu. Tôi chẳng là ai trong xã hội này. Đúng. Thế nhưng, cậu giàu? Tiền đó cũng chỉ là của ba mẹ cậu làm ra. Cậu nghĩ mình đẹp? Hãy thử gỡ hết lớp son phấn trên mặt mình xem. Cậu nghĩ mình có địa vị trong xã hội. Tất cả đều là nhờ danh tiếng của ba mẹ cậu. Suy ra thì.. cậu cũng chẳng là ai nếu sau lưng cậu không có ba mẹ của mình. Nên đừng nhìn những người thấp hơn mình mà lên mặt.

Cảm thấy như được giải tỏa căng thẳng từ hôm qua đến nay. Nói xong tôi cũng không nhớ nổi mình đang nói cái quái gì nữa. Cô ta vẫn rất bình thản nhìn tôi lăm lăm. Định lấy balo rồi đi khỏi đó nhưng câu nói của cô ta khiến tôi náng lại thêm vài giây để nghe.

- Dù là một con vịt thì nó cũng sẽ thành thiên nga bởi thực chất bố mẹ nó đã là thiên nga. Còn nếu ba mẹ nó là vịt thì nó vẫn mãi mãi là một con vịt xấu xí mà thôi.

Cô ta cứ nói như đúng rồi vậy. Lời nói của cô ta đầy ẩn ý và cay độc. Cô đã hiểu được cuộc sống tôi sao? Cô cũng chỉ là một người ngoài thì làm sao biết được. Làm sao hiểu được rằng ngày xưa tôi cũng đã từng là một con thiên nga thật xinh đẹp sống một cuộc sống sung túc đầy đủ mà biết bao người mơ ước. Một ngày nọ, công ty mà ba tôi đã dành hơn nửa đời để gầy dựng lại bị phá sản chỉ trong một ngày. Mọi người đều quay lưng với gia đình tôi. Lúc đó tôi chỉ còn một ngôi nhà một tầng đơn giản được họ hàng góp tiền cho chúng tôi xây lên. Cứ nghĩ rằng tôi sẽ sống như vậy, hạnh phúc cả đời với mái ấm nhỏ bé chất chứa đầy tình yêu. Trong một đêm đen, màu sáng rực của ánh lửa xé toạt đi màn đêm dày đặc. Ba tôi đã chết khi đã cứu lấy hai mẹ con tôi. Nỗi đau, nỗi ám ảnh đó cứ đeo bám tôi suốt hai năm qua. Thực sự chẳng thể nào tôi quên được ngày đó. Mãi mãi không.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Lê lách từng bước chân nặng nề về lớp. Chuyện tôi và hân đã cãi nhau làm sao họ biết. Chẳng lẽ họ đã thấy sao? Lúc đó, do tôi vội chạy đi nên chẳng để ý gì đến xung quanh cả. Haiis.. mà thôi kệ đi.. chuyện cũng đến nước đó rồi, còn gì để quan tâm nữa chứ. Vừa tới cửa lớp tôi đã thấy hân ngồi sẵn chỗ bàn của chúng tôi. Cúi đầu, chằm chập đi vào chỗ ngồi không dám ngước lên nhìn hân. Hôm nay chẳng có câu chào buổi sáng nào. Cảm thấy hơi thiếu một chút, hơi trống rỗng một chút. Hai tiết đầu là tiết toán của thầy Mã. Cả lớp tôi hú hét ăn mừng sau khi nghe câu thông báo : " lớp trưởng tự quản lớp". Sau khi thầy đi khỏi tất cả như bùng nổ. Nhóm thì bày trò ra chơi, nào là đánh bài, caro, có đứa đem luôn cả bộ lô tô vào. Một nhóm khác thì tụ tập lại nói chuyện phiếm. Một vài đứa rành rỗi đi lang thang tìm ai đó để chọc phá, thậm chí còn chạy sang lớp bên cạnh mà chơi. An An và Khả Ngụy lôi kéo tôi vào hội chị em bạn dì, nhưng tôi từ chối quá nên cũng thôi. Yên vị nơi chỗ ngồi đọc nốt ba quyển truyện tranh tôi mới mua cách đây 3 ngày mà chưa kịp đọc. Hân thì ngồi bên cạnh, chăm chú dán mắt vào cuốn sách gì đó toàn tiếng anh. Gương mặt nghiêm nghị, lạnh lùng đến đáng sợ. Bỗng từ đâu

Son Thảo bước đến ngồi bàn trên quay xuống nhìn hân, chia ra bít bánh, có vẻ khá ngon.

- Em có mua bánh nè, anh ăn cùng em nha.

Hân ngáp ngừng một chút rồi gật đầu. Thay đổi gương mặt 180 độ, mỉm cười dịu dàng nhìn cô ta. Hai người còn đút bánh cho nhau nữa, trông thật là tình tứ, thật ghen tị với cô ấy. Tôi cứ luôn ảo tưởng rằng ánh nhìn gần gũi, nụ cười ấm áp và hành động quan tâm ấy chỉ dành cho tôi thôi. Nhưng hôm nay tôi mới nhận ra được một điều, tôi đã bị bệnh ngộ nhận rồi, nực cười thật. À, họ tình cảm với nhau thế cũng phải, vì họ là cặp vợ chồng trong tương lai mà. Đúng rồi, còn tôi chỉ là một người qua đường, đi ké hạnh phúc của họ thôi. Chắc hẳn, tôi là người đáng ghét nhất trên đời này. Tôi đã quá vô tư thân thiết với hân mà quên rằng hân sắp có vợ. Trái tim tôi cứ đập loạn lên mỗi khi phải đối diện với hân, tôi không thể kiềm chế được cảm xúc của mình khi ở bên hân. Sợ Thảo ghét tôi cũng phải. Nhưng bây giờ thì đã hết rồi, tôi và hân chỉ xem nhau là người dưng thôi. Dù tim rất nhói nhưng tôi sẽ cố mỉm cười và chúc họ hạnh phúc. Lặng lẽ gấp quyển truyện, giả vờ như mình đang vui vẻ tôi đi lên bàn trên ngồi cạnh An An và cùng nói chuyện với tụi nó. Dù xác thì ngồi đây, nhưng hồn thì cứ theo dõi hân, chẳng thể tập trung xem tụi nó đã nói gì. Đáng lẽ hôm nay tôi nên nghỉ thì hơn. Sau tiết hai tôi trốn ra sau khuôn viên trường. Suy nghĩ về mọi thứ, ánh nắng chiếu vào mắt, tôi khẽ nhủ mi, lúc sau tôi liền chìm vào giấc mơ đầy mộng mị.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Cứ tưởng hôm nay sẽ được ngủ nướng đến trưa. Vậy mà hôm qua được cô tổng phụ trách thông báo một tin như sét đánh ngang tai.

- Sáng mai 7 giờ có mặt làm lao động.

Ôi cha mẹ ơi, buồn thiệt chứ. Thế là sáng dậy cái mặt cứ ngu ngu mà chạy xe vào trường. Tới nơi thì sân trường khá là đông. Thấy đám của Khả Ngụy tôi chạy ngay đến đó, vô tình đụng phải Son Thảo đi ngang. Chỉ đụng nhẹ thôi mà cô ta ngã xuống sân rồi ăn vạ, chửi mắng om sòm. Tôi tặc lưỡi vội xin lỗi rồi cúi xuống định đỡ cô ta thì bị cô ta phui tay rồi lớn tiếng.

- Này định đánh tôi đấy hả? Bớ người ta Nhã Uyên đánh tôi kìa.

Thấy cô ta nói vậy, những người xung quanh hiếu kì nhìn chúng tôi. Trong đám đông hân bước vào sắc mặt lạnh lùng nhìn tôi rồi cúi xuống đỡ cô tay dậy. Được nước cô ta làm tới.

- Nhỏ đó đụng trúng em còn không thêm xin lỗi mà lớn tiếng mắng em, còn định đánh em nữa. Hải Đăng à, đòi lại công bằng cho em đi.

Cái gì? Tôi từ nãy đến giờ lưng búng lỗ tai rồi đấy nhá. Là ai mắng ai, có biết lí lẽ không vậy trời. Tôi đơ mặt, trừng mắt nhìn con người vô lí phía trước. Cô ta liếc xéo tôi rồi cười khẩy.

- Mau xin lỗi Son Thảo.

Hân ta không những không tìm hiểu nguyên nhân còn bắt tôi phải xin lỗi cô ta. Hân nghĩ tôi là người như vậy thật sao. Có phải rất quá đáng không. Những người xung quanh cũng hùa theo bắt tôi phải xin lỗi. Cả bọn Khả Ngụy, Gia Lam, Phương Anh chạy đến chỗ tôi.

- Nè Hải Đăng, tôi nói cho cậu biết. Cả trường nay ai cũng biết Son Thảo và cậu là vợ chồng sắp cưới. Nhưng đừng vì chuyện đó mà lại bênh vợ mình một cái vô lí như vậy.

Khả Ngụy lên tiếng giải oan cho tôi. Tôi tức giận, tim đập tình thích, răng nghiến chặt nhìn hai bọn họ. Chẳng phải lúc còn thân với nhau, cậu ta luôn bênh vực tôi hay sao. Vậy mà giờ đây, cậu không cần biết mọi chuyện là thế nào lại bắt tôi phải xin lỗi cô ta. Phương Anh cũng bắt đầu lên tiếng.

- Chính mắt tôi thấy Son Thảo cố tình bước đi ngang khi nhìn thấy Nhã Uyên chạy đến chúng tôi. Cậu ấy chỉ đụng nhẹ, Son Thảo đã vờ ngã xuống rồi ăn vạ. Không những thế còn lớn tiếng la mắng Nhã Uyên.

- Cậu nên tìm hiểu mọi thứ trước khi muốn nói điều gì đó đi.

Khả Ngụy tức giận la mắng Hải Đăng. Tôi đứng yên nãy giờ kéo tay hai người đó rồi cùng Gia Lam đi chỗ khác.

- Mặc kệ họ đi. Người không biết lí lẽ như họ thì cũng không cần phải tốn công giải thích.

Đám người xung quanh ò lên chỉ trích hai người họ. Đi khỏi chỗ đó, tìm tôi như vỡ nát. Cổ nuốt nước mắt chảy ngược vào trong. Tôi không muốn những người bạn ở kè bên phải lo lắng. Tôi thất vọng về hân, rất thất vọng. Chợt nhận ra một điều, An An không ở đó lúc tôi đang gặp chuyện. Nó đã ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Trong lúc làm vệ sinh, tôi cứ lén nhìn hai người họ. Dù biết trong lòng rất khó chịu khi thấy cảnh đó nhưng lại không thể nào thôi quan tâm đến hẳn. Từng cử chỉ âu yếm, lau mồ hôi cho Sơn Thảo, những hành động quan tâm đều được hẳn thể hiện thật tình cảm.

- Nhìn gì thế mày?

- Có gì đâu. Thôi làm nhanh đi.

Phương Anh đứng bên cạnh, ngưng quét rác, vỗ vai tôi. Tôi chỉ cười trừ, lắc đầu rồi giục nó làm cho xong việc.

--- _ _ _ _

Lao động xong cũng gần 9 giờ, về đến nhà, tôi nằm ườn ra giường. Những khi có mẹ bên cạnh, chuyện buồn vui tôi đều kể cho bà ấy, kể xong tâm trạng cũng cảm thấy thoải mái hẳn. Bây giờ cứ cảm thấy mình lạc trôi thế nào ấy. Mọi người dần rời xa tôi, chỉ còn mình tôi với cái bóng vô dụng của mình. Chợt tôi nhớ đến cái tên tôi quen trên game. Cũng mấy bữa rồi chưa gặp nhau nhỉ? Vội ngồi bậc dẩy đi thay đồ.

--- _ _ _ _

Vẫn là quán nét cũ nhưng người trông quán là một anh trông mặt mày cũng sáng sủa, chừng chạc, tay có xăm dòng chữ bằng tiếng anh. Trông gương mặt có vẻ hơi.... du côn

- Mấy tiếng?

- Một ạ!

Giọng anh ta hơi già dặn và trầm. Chắc hơn tuổi tôi cũng khá. Nghe tôi nói, anh ngược mặt lên nhìn rồi như người mất hồn, anh ta nhìn tôi chăm chăm không chớp mắt. Huơ huơ tay trước mặt, anh hơi giật mình rồi mở một máy gần cửa cho tôi.

- Máy 28 nha em. Đi thẳng vô là thấy.

- Em cảm ơn.

Cúi đầu rồi quay người đi vào. Cảm thấy ánh mắt ai đó vẫn nhìn tôi suốt. Cảm giác lạnh sống lưng dần lên tận não. Ngồi vào bàn, mở trang chủ game lên. Vẫn là cái phong thư rỗng tuếch. Hẳn bị gì rồi sao? Suy nghĩ hồi lâu, tôi soạn cho hẳn một tin nhắn " Đạo này không thấy anh nhỉ? Hẳn là bận lắm hả? Sắp Tết rồi, có chuẩn bị gì chưa? Gần đây tâm trạng tôi không được tốt. Cùng nhau đánh một ván đi! ". Nhấn gửi. Lúc sau khi sắp vào trận thì tôi nhận được một tin nhắn. Tôi bỏ luôn cả trận để ra ngoài. Tưởng là hẳn, tôi vui mừng khôn xiết. Thế nhưng niềm vui nhanh chóng vụt tắt khi tin nhắn đó là từ một người lạ hoắc, người đó chỉ muốn tôi đánh dùm. Thờ dài thườn thượt, tôi đồng ý nhận. Chơi đến chán mà vẫn chưa hết giờ, lẽ nào anh ta đã đặt sai thời gian sao? Đứng dậy đi ra về, anh trông quán liền gọi với. Tôi quay ra sau nhìn anh ta đang chạy từ trong ra tay cầm chùm chìa khóa.

- Em làm rơi chìa khóa nè.

Lục lại trong túi quần, đúng là không có thật. Tôi mỉm cười nhận lấy chìa khóa, cúi đầu cảm ơn anh.

- À mà dì chủ quán ở đây đâu rồi?

- Mẹ anh đi công chuyện nên nhờ anh ra trông quán hộ.

Tôi hơi bất ngờ một chút. Không thể ngờ được dì Hoa hiền hậu thế mà lại có con trai ba chấm thế này sao? Chúng tôi nói chuyện với nhau khá hợp, được một lúc lâu, đột nhiên bụng tôi biểu tình dữ dội. Anh mời tôi đi ăn. Tôi đắn đo một lúc rồi đồng ý. Trong lúc ăn, anh ấy kể tôi nghe rất nhiều chuyện.

- Anh Phong này! Lúc nãy anh đi thì ai trông tiệm?

- Em của anh

- anh có em luôn sao?

- Ủ, em gái nhưng chỉ là em họ thôi, nó nghịch lắm.

Ăn xong no nê, chúng tôi ra về, chia tay nhau ở ngã ba vì anh Phong bảo có công chuyện. Tâm trạng tôi bây giờ đã cảm thấy thoải mái hơn trước, anh ấy cứ như vị cứu tinh của tôi vậy.

* Bước vào quán cafe, Phong bước đến gần nơi có cánh tay đang vẫy mình. Ngồi xuống ghế, anh nhìn người đối diện với anh mắt không mấy thiện cảm.

- Gọi tao ra để làm gì?

- Bỏ em gái ở nhà trông tiệm đi ăn với gái, vui dữ ha. _ Cô gái nói với giọng mỉa mai, đánh đá.

- Mau vào thẳng vấn đề đi, có chuyện gì?

- Dĩ nhiên là có chuyện tôi mới kêu anh ra đây chứ.

Cô gái nhìn Phong với ánh mắt sắc lạnh, nụ cười nửa miệng khinh bỉ, tựa người ra sau thành ghế, tư thế ung dung bất cần. *

(t/g: sắp có chuyện lớn rồi đây, chap này hơi dài một chút nhưng cắt ngắn ra thì không thích hợp.)

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Hôm nay đã là 27 Tết rồi, tôi đang tự mình dọn dẹp nhà cửa. Một tin nhắn được gửi đến. Là anh Phong. " Gần đây ít thấy em ra tiệm nhỉ? Có chuyện gì cần anh giúp không?" Tôi mỉm cười nhìn dòng tin nhắn, soạn lại một tin rồi nhắn gửi. " Mọi chuyện vẫn ổn, anh thì thế nào rồi? " Đạo này tôi ít khi ra đường hẳn, nằm chui rúc trong nhà riết cũng thành chán. Mẹ tôi vừa gọi điện lúc này, bà vẫn khỏe. Nghe tin tôi cũng mừng trong lòng. Mà cũng chẳng biết cái tên bệnh Đào gì đó có trả lời tin nhắn tôi chưa nữa? An An đã ở đâu mà không trả lời tin nhắn tôi? Sơn Thảo và hân thì thế nào rồi? Có quá nhiều chuyện khiến tôi phải suy nghĩ. Tiếng chuông thông báo tin nhắn vang lên, vội mở lên xem. " Tối nay em rảnh không? Đi chơi cùng anh chứ? ". " Được ạ! Dù sao em cũng chẳng có việc gì làm. " Tôi nhắn cho anh địa chỉ nhà rồi lo dọn dẹp tiếp.

---_--_---

Bây giờ đã là 7 giờ tối. Tôi mặc một chiếc váy đen rê tiền nhưng được may rất kĩ xảo và tinh tế. Xõa mái tóc ngắn ngang cổ. Make up nhẹ, mang theo túi xách màu trắng rồi ra ngoài đợi anh ấy. Vài giây sau anh ta đã đậu xe trước mặt tôi. Anh ngồi trên chiếc moto thuộc dòng xe đua đặc tiền. Tôi trở mặt trần trồ vì độ khủng của nó.

- Chà..! Xe của anh đẹp thật đó.

- Em lên xe đi.

Anh chỉ mỉm cười đưa cho tôi nón bảo hiểm. Anh chạy xe nhanh không kém Hải Đăng. Tôi hú hét vì quá khích, chiếc xe này thật tuyệt vời. Anh ấy đưa tôi đến một chup khá là lớn. Thấy tôi không dám vô, anh vòng tay qua vai kéo tôi vào. Hân chưa từng ép buộc tôi phải làm gì, hân luôn chú ý vào thái độ của tôi mà thay đổi ý định, điều đó khiến tôi luôn rung động vì hân. Ở nhưng tại sao tôi lại cứ nhắc đến con người đáng ghét đó chứ.

Bên trong tối om, ánh đèn xanh, đỏ, vàng lập lờ trong bóng tối, lầu lầu lại chói vào mắt tôi. Chúng tôi ngồi xuống ở một bàn khá rộng, xung quanh là những người khá là máu mặt, cả người xăm kính đầy nhưng hình quái dị. Anh Phong giới thiệu từng người một cho tôi cũng như giới thiệu tôi cho từng người kia. Âm nhạc cứ xập xình đến khó chịu, đầu tôi như búa bổ. Họ ép tôi uống rượu khá nhiều, ban đầu tôi chỉ nhấp môi, lúc sao học thấy tôi uống được nên diện đủ lí do ăn mừng mới quen, vào trễ.... để bắt tôi uống hết ly này đến ly khác. Đầu óc tôi trở nên quay cuồng, mọi thứ dần mờ ảo, bước đi của tôi cũng dần loạn choạng.

- Em say rồi, anh đưa em về nhà.

Tôi gật đầu sau câu nói của anh Phong. Anh ta ôm eo đỡ tôi đứng dậy, cả người tôi mềm nhũn ngã vào người anh ta. Đột nhiên xung quanh tôi trở nên ồn ào, tôi bị hất ra ghế. Cổ mở mắt thật to nhìn khung cảnh hỗn độn trước mắt. Một chàng trai thân người cao ráo, gương mặt điển trai, lúc đánh nhau người đó trông rất đáng sợ. Bọn người ở đó đang "ôm ấp" nhau rồi quật ngã ra sàn, còn có người cầm gậy giờ lên cao nhưng chàng trai kia đã kịp đỡ lấy. Trong khung cảnh hỗn loạn tôi nhìn thấy An An đang đứng nhìn tôi. Gương mặt nó vô cảm, nó chẳng quan tâm gì đến tôi cả. Tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, mắt tôi dần sụp nì. Xung quanh vẫn đang ồn ào nhưng tiếng đánh thùm thụp, tiếng la hét thất thanh, nhưng tôi mặc kệ tất cả, nhắm mắt lại vô tư ngủ mặc kệ chuyện gì sẽ đến.

* Sơn Thảo tức tối, gương mặt sắc lạnh đứng nhìn đám người đánh nhau rồi nhìn sang Nhã Uyên. Quay người, cô ngoác tay ba cô gái còn lại ra về *

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Khẽ mở mắt nhìn quanh phòng, ánh sáng của nắng chiếu vào căn phòng màu xám làm chói cả mắt. Cả người tôi mỏi nhừ, cổ găng lắm mới ngồi dậy nổi. Tập vào bài căn cơ, bấm huyết nhẹ trên giường. Tối qua đã có chuyện gì xảy ra nhỉ? Nhưng mà... chợt nhớ ra.. tôi đang ở đâu thế này? Mờ to mắt, nhìn quanh căn phòng lạ lẫm. Cơ mà cũng không lạ gì cho lắm. Cái bộ bàn ghế ấy tôi đã từng ngồi rồi, cái áo khoác màu xám treo ở cửa tủ tôi đã mặc rồi. Chẳng lẽ đây là phòng của...

- Dậy rồi à?

Giọng nói phát ra bên cạnh, tôi quay sang nhìn thì bị á khẩu. Hắn bí vắt một chiếc khăn ngang bụng để lộ cơ thể nam tính của mình. Mái tóc nâu ướt nhẹp rũ xuống nhỏ từng giọt nước xuống nền nhà. Mắt tôi tròn trắng khi nhìn thấy hắn, miệng há ra cực lớn. Che mặt lại, tôi la toáng lên.

- La cái quái gì chứ? Không mau ra ngoài cho tôi thay đồ.

Hắn nói xong tôi liền nhảy xuống khỏi giường, mắt nhắm mắt mở chạy ngay ra ngoài đóng rầm cửa lại. Đứng tựa lưng vào cửa, tim tôi đập thình thịch, mặt nóng lên như vừa mới trong lò hấp ra. Tôi gần như đã thấy tất cả rồi. Ôi mẹ ơi, đôi mắt trong sáng tinh khiết của tôi bị hắn quăng bùn vào rồi. Aaa.. trong đầu tôi bây giờ hiện đầy hình ảnh cái tên đáng ghét đó. Chạy xuống bếp, mở nước rửa mặt thật sạch. Chết tiệt, tiêu tàn đời tôi rồi..

- Chưa về à? Vậy ở lại ăn sáng đi.

Hắn ở đâu đứng lù lù ở sau tôi, bây giờ thì đã thay đồ chỉnh tề rồi. Giật mình quay người lại, thay đổi tư thế phòng thủ. Nói rồi hắn ra bàn ngồi chễm chệ cầm đũa lên ăn. Thấy tôi chưa chịu nhún nhit, hắn lại lên tiếng.

- Sao còn đứng đó?

Tôi chậm chậm vào bàn ngồi, gấp đồ ăn bỏ vào chén, cúi mặt ăn nhanh thật nhanh.

- Tôi ăn xong rồi.

Đặt đũa xuống định toang đứng dậy thì hắn lớn tiếng.

- Đưa với tôi à? Ngồi xuống.

Miền cưỡng tôi ngồi xuống, tôi thật sự rất khó chịu với không gian này. Vừa ăn tôi vừa nhớ ra, tại sao tôi lại ở nhà cậu ta thế?

- Mm... Tại sao.. tôi lại ở nhà cậu?

Nghe tôi hỏi, cậu ta dùng cần miếng thịt trong miệng. Đặt mạnh chén đũa xuống bàn, nhìn tôi tức giận. Tôi chẳng lẽ đã làm chuyện gì sai sao?

- Còn dám hỏi. Cậu và cái đám côn đồ có quen biết gì mà đi với người ta hả. Cái tên khốn kia còn ôm eo cậu, cậu không biết tránh mà còn dựa vào hắn là thế nào?

- Ồ... tôi.

Đột nhiên đoạn kí ức buổi tối hôm qua được tua lại như một đoạn phim trong đầu tôi. Tôi đã nhận lời đi chơi cùng anh Phong. Sau khi tôi say, anh ấy ngỏ ý đưa tôi về. Còn chuyện ôm eo, tựa người gì đó mà cậu ta nói tôi thật sự không nhớ gì cả. Nhưng đó là chuyện của tôi, hắn làm gì phải cáu lên thế chứ? Sao không để mặc tôi quách đi cho xong, để ý làm gì rồi bây giờ lớn tiếng với tôi thế chứ.

- Con gái con lữa mà đi cùng người lạ, rồi say khướt như thế mà coi được à? Không nhờ tôi thì hôm qua cậu đã trở thành miếng mồi ngon cho đám người hôm qua rồi.

Thật vậy sao? Sao hắn lại cứu tôi? Chẳng phải chúng tôi đã từ mặt nhau luôn rồi sao? Cái tên này lúc nào cũng làm nhưng chuyện khó hiểu. Cảm thấy thật là bối rối nha.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Sau khi ăn sáng xong, hắn tự ý đưa tôi về. Đến nơi, không nói không rằng hắn chạy mất hút. Vài nhà mà tôi vẫn luôn thắc mắc. Vậy trận ẩu đả hôm qua là do hắn sao? Rõ là hắn vẫn còn quan tâm tôi mà, sao lại tỏ thái độ lạnh nhạt với tôi như thế? Đang rót ly nước, định uống thì một tin nhắn gửi tới, mở lên xem, ra là anh Phong "Chào buổi sáng" Tôi ngập ngừng không biết nên trả lời anh ấy thế nào đây chợt nhớ đến lời nói của hắn lúc đưa tôi về đây : "Cần

thận với tên Phong và em của hắn. " Tôi không biết phải làm gì bây giờ, chẳng phải anh ta rất tốt sao, tôi làm sao nỡ phụ lòng tốt của anh như vậy chứ? Suy nghĩ một lát tôi gửi lại cho anh một tin " anh rảnh không? Cà phê chứ? " Một lúc sau anh gửi cho tôi địa điểm, tôi không trả lời đặt điện thoại xuống bàn đi lên phòng nằm nghỉ.

--- _ _ _ _

- Hôm qua.. em đã gây phiền phức cho anh rồi. Thay mặt Hải Đăng em xin lỗi anh..

- Không sao đâu, chỉ là hiểu nhầm thôi mà.

- Em cảm thấy rất ngại.

Ngồi đối diện anh, tôi không dám ngước mặt lên nhìn. Anh ấy vẫn hiền dịu với tôi, người tốt thế này mà hắn bảo tôi cẩn thận cái gì chứ. Đúng là đồ điên.

- Nếu em ngại, chiều nay chúng ta đi chơi với nhau được không?

- Đi chơi á?...

- Đúng rồi, nếu em không đi thì coi như em chưa thành tâm xin lỗi anh đấy.

Cái này hơi giống ép buộc một chút. Sao tôi lại có cảm giác muốn có hắn ở bên cạnh mình thế này. Aiii .. chắc điên lên mất thôi, bình tĩnh lại nào. Cuối cùng thì tôi đành đồng ý đi chơi cùng anh ta. Ghé ngang một tiệm net trên đường về. Lên trang chủ game, hắn, cái tên bệnh Đạo đó đã trả lời tôi rồi này

" Xin lỗi nhé, gần đây tôi hơi bận. Có thể nào rồi, vẫn khỏe chứ. Có nói tâm trạng mình không được tốt, đã có chuyện gì à? "

Hắn đang quan tâm tôi sao? Hôm nay hắn là sẽ có mưa mát.

" Dù sao thì tâm trạng cũng đỡ hơn nhiều rồi. Anh thì sao? Có chuyện gì vui không, kể tôi nghe với. "

Anh chẳng khá hơn tôi là mấy. Cô gái mà anh yêu thầm từ rất lâu nay lại hiểu lầm anh. Nghĩ anh là một người xấu xa vì đã lừa dối cô ấy. Câu chuyện này dường như rất quen thì phải. Ngoài chi tiết hắn thích tôi ra thì hoàn toàn trùng hợp. Chắc chỉ là sự trùng hợp thôi. Anh còn nói rằng này sinh nhật của anh rất cô đơn. Anh đã uống rất nhiều, đến mức phải nhờ một người bạn đưa về nhà. Thật tội nghiệp, anh ấy đã rất đau khổ. Cô gái đó đúng là rất quá đáng, ước gì tôi có thể sẽ chia nỗi buồn cùng anh ta. Nói chuyện thêm một lúc, tôi về nhà ngủ một giấc đến tận chiều.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Hôm nay chúng tôi đã đi chơi rất nhiều nơi. Anh ấy đã khiến tôi bật cười rất nhiều lần. Bây giờ, tôi đang đi dạo công viên cùng anh. Không khí khá lạnh, gió thổi từ con lạnh buốt vai. Thọc tay vào túi áo khoác, anh chợt đứng lại nhưng có điều gì đó muốn nói với tôi anh mập mạp lắm.

- Nhã Uyên à.... anh thích em

Tôi.. tôi có nghe nhầm không? Anh ấy đang tỏ tình với tôi sao? Tôi khá bất ngờ với lời nói được thốt ra từ miệng anh. Lúc này đầu óc tôi trở nên trống rỗng chẳng thể suy nghĩ được gì nữa. Mười sáu năm trời, đây là lần đầu tiên có một người con trai ngỏ ý thích mình. Cảm giác thật kì lạ, tim tôi cứ đập loạn cả lên không lí do. Tôi hơi ngập ngừng.

- Chuyện này... chẳng phải chúng ta chỉ mới biết nhau thôi sao. Em không nghĩ là...

Nói đoạn, anh Phong đưa ngón trỏ lên môi nhẹ lắc đầu. Ánh mắt anh nhìn tôi thật sự khác lạ, nó như ánh mắt khao khát chiếm hữu thứ gì đó.

- Không có gì là không thể cả. Anh cho em một ngày để suy nghĩ. Dù em không thích anh nhưng anh chắc chắn một điều anh sẽ đeo đuổi em đến khi em thích anh.

Tôi không nói gì thêm, cả đoạn đường anh đưa tôi về nhà tôi chỉ im lặng mà suy nghĩ về mọi thứ. Anh đã nhiều lần thử bắt chuyện trước nhưng tôi không phản ứng lâu lâu chỉ ậm ừ vài từ ngắn ngủi. Hôm nay có quá nhiều chuyện khiến tôi phải bần thần. Hắn đã giúp tôi thoát khỏi những người tôi qua còn bảo tôi phải cẩn thận với hai người là anh Phong và em gái anh ta nhưng cô ấy là ai thì tôi không biết. Anh Phong hôm nay đã ngỏ lời tỏ tình với tôi sau vài ngày quen biết nhau. Aiii.. thật khiến tôi phải khó xử mà.

--- _ _ _ _

Hôm nay anh Phong lại hẹn tôi đi mua sắm ở khu trung tâm. Tôi cũng muốn đi vì hôm nay tôi sẽ lựa thời cơ mà trả lời anh. Vào trong khu mua sắm tôi

hoàn toàn quên sạch những chuyện mình đã định sẵn. Kéo tay anh chạy khắp nơi xem từ cửa hàng này đến cửa hàng khác. Xem thế thôi chứ đồ ở đây mắc cực kì lấy tiền đâu ra mà mua cơ chứ.

- Em thích cái váy này không?

- Thích lắm.

Tôi gật đầu lia lịa nhưng vội lắc đầu ngay sau khi xem giá của nó. Ôi trời 843.000, thà tôi mua ở chợ còn hơn. Anh ta nhanh tay đưa cho chị nhân viên bán hàng mặc kệ tôi đang lắc tay từ chối dứt dõ.

- Mắc lắm đó.

- Có là bao đâu chứ.

Cứ thế anh chọn cho tôi cả đồng đồ bất tôi thử. Thay từ bộ này sang bộ khác đến mệt cả người. Thấy anh nhiệt tình như vậy tôi cũng không còn ngại. Lúc sau chúng tôi đi ăn kem ở tầng hai. Tôi vui vẻ ăn hết ly này đến ly khác như một đứa bé vô tư. Cảm thấy anh đang nhìn tôi chăm chăm, ngậm chiếc muỗng có dính kem vị matcha tôi ngước lên nhìn anh.

- Anh sao thế?

Anh im lặng lấy trong túi áo khoác một hộp băng nhung màu đỏ rất đẹp. Lấy ra trong hộp một sợi dây chuyền hình tinh cầu trong suốt, anh đứng lên đi vòng ra sau ghế đeo sợi dây lên cổ tôi. Hơi bất ngờ, tôi cầm mặt dây chuyền lên xem rồi ngước lên nhìn anh.

- Thế nào, đẹp chứ?

- Em không dám nhận đâu.

Định toang gỡ sợi dây chuyền ra thì anh đã kịp ngăn lại.

- Em cứ nhận đi. Cho dù em không đồng ý lời tỏ tình của anh thì cũng hãy xem như đó là món quà kỉ niệm.

Tôi chỉ mỉm cười rồi cảm ơn anh. Ăn xong ly kem, anh dẫn tôi đi vòng quanh khu trung tâm. Tôi thì đang mải mê ngắm nhìn những mặt hàng bằng sứ là quà lưu niệm bé xíu xinh xinh. Một giọng nói chua chát đến khó nghe vang lên từ sau. Tôi và anh Phong quay ra sau nhìn người đã phát ra âm thanh gắt tại ấy.

- Nhã Uyên, dạo gần đây không gặp ha. A! Đây là bạn trai cậu sao. Trông cũng ổn đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rồi Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

- A! Đây là bạn trai cậu sao. Trông cũng ổn đó.

Son Thảo nói với giọng mỉa mai. Bên cạnh cô ta còn có hân, hai người họ đang nắm tay nhau rất thân mật. Thấy tôi đang nhìn vào tay họ, Hải Đăng vội buông tay cô ấy ra. Làm vậy để làm gì chứ? Quá rõ rồi, buông tay ra thì có ý nghĩa gì nữa. Cô ta nũng nịu ôm lấy cánh tay rắn chắc của hân. Lòng ngực tôi cảm thấy thật khó chịu, cảm giác tức giận dâng lên đến đỉnh điểm. Cổ nờ một nụ cười thân thiện, bất giác tôi nắm chặt lấy bàn tay anh Phong đưa lên cao.

- Đúng rồi. Đây là bạn trai mới của tôi, anh ấy tốt lắm.

Anh Phong khá ngạc nhiên vì hành động của tôi nhưng anh vẫn im lặng nhìn hai bọn họ. Liếc nhìn sang hân, hân có vẻ rất tức tối nhưng đầu đó tôi thấy được thoáng nét buồn. Chắc do tôi nhìn nhầm, chuyện này có gì đáng để hân quan tâm đâu chứ. Nụ cười trên môi tôi dần vụt tắt đi. Nói ra câu đó tôi đã lấy rất nhiều can đảm mới nói ra vì nó thật sự rất đau như một nhát dao cứa vào trái tim tôi vậy. Không ở lại day dưa thêm, tôi kéo tay anh ấy đi khỏi đó.

Về đến nhà tôi, định đi vào thì anh Phong gọi lại. Quay người ra sau chột danh chạy đến ôm chặt lấy tôi. Cảm anh kê lên mái tóc màu nâu ngắn ngủn của tôi.

- Cảm ơn em đã cho anh cơ hội.

Tôi chẳng biết phải nói gì bây giờ. Dù sao cũng là tôi đã tuyên bố anh ấy là bạn trai của tôi rồi. Chẳng lẽ tôi có thể dập tắt đi hi vọng nhỏ nhoi của anh ấy sao. Có lẽ tôi sẽ cố mở lòng mình, mong rằng mình không chấp nhận nhầm người.

Đã thật lâu tôi chẳng liên lạc được với An An. Nó đã đổi sim, đến nhà tìm thì nó không bao giờ có ở đó. Tôi chẳng biết phải làm cách gì để tìm được nó. Hôm nay đã là 30 Tết, tôi thì đang nằm chơi game chẳng màng đến ngoài kia đang náo nhiệt. Điện thoại tôi vang lên tiếng kêu thông báo tin nhắn. Nhấn vào xem, bên trong là một đoạn clip gì đó. Tôi tò mò nhấn vào xem thì thật không thể tin vào mắt mình nữa. Tôi bụm miệng để không phát ra tiếng kêu. An An gương mặt đầy những vết thương, chiếc áo thun lấm lem dơ bẩn. Trong clip An An đã khóc rất nhiều mắt đỏ lên đầy những tĩnh mạch, gương mặt lem luốc chẳng còn giống nó như bao ngày.

- Nhã Uyên, cứu tao... cứu tao...

Nó kêu thét thảm thiết, một người đàn ông bước đến nắm lấy mái tóc đen dài rồi bù của nó kéo lên. Hắn đeo chiếc mặt nạ có hình kinh dị, giọng nói hằn ồm ồm trầm khàn nghe rất đáng sợ.

- Con bạn của mày đang nằm trong tay bọn tao. Muốn cứu nó thì đến đây. Tao sẽ gửi cho mày địa điểm, đừng hòng mà báo cảnh sát.

Người tôi rung lên cầm cập, nước mắt bắt đầu rơi chảy thành hàng. Chợt lúc đó tôi nhớ đến một người. Vội chạy xuống nhà, dắt chiếc cup cũ kĩ màu xanh chạy ào ra đường. Vừa chạy nước mắt tôi vừa rơi như chẳng thể ngừng lại được. Đến nơi tôi lúnh quýnh chạy vào trong, không gian ồn ào cũng trở thành tĩnh lặng. Anh đang chăm chú vào màn hình máy vi tính thì khá ngạc nhiên vì sự xuất hiện của tôi. Vội đứng lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng. Người tôi mất dần sức lực, cứ mềm nhũn ra. Tôi sà vào lòng anh ôm thật chặt khóc nức từng cơn.

- Anh Phong, anh nhất định phải giúp em.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

- Mày mau dừng lại cái trò dơ bẩn của mình đi

- ...

- Tao sẽ không làm nữa, mày đừng hòng làm hại được Nhã Uyên.

Anh gạt lên dĩa dội vào điện thoại. Đặt mạnh điện thoại lên bàn, vò rối bù mái tóc ngắn màu đen của mình một cách tức giận. Anh chậm chậm quay ra sau nhìn người con gái đang một mình nhắm nghiền mắt mà thiếp đi trên chiếc giường rộng lớn của anh. Nhã Uyên, cô gái này cần được che chở và bảo vệ. Từ lần đầu tiên gặp nhau, trái tim anh cứ đập một cách loạn xạ khi đối diện với cô ấy. Anh nghĩ anh đã thích cô từ lúc đó mất rồi. Tiến đến gần giường, ngồi khụy xuống để nhìn rõ gương mặt bầu bĩnh đang yêu của cô anh khẽ mỉm cười, một nụ cười chua xót. Đôi mắt to tròn long lanh tựa giọt nước này đã khóc đến đỏ hoe cả lên. Chiếc mũi nhỏ nhắn thon thon này đã sụt sịt từ buổi chiều đến giờ vì một cô bạn thân đang lâm vào nguy hiểm. Anh thích những lúc nhìn thấy đôi môi nhỏ nhắn ấy mở một nụ cười, nó khiến cho anh cảm thấy bình yên đến lạ. Nhìn cô gái yếu đuối đang nằm co rút tay ôm chiếc điện thoại màu trắng, gương mặt vẫn hiện lên nét lo lắng làm anh càng muốn được bảo vệ cô gái bé nhỏ ấy. Một dòng ký ức chợt ủa về, anh nhớ lại ngày hôm đó, trong một quán cà phê.

* quay về mấy ngày hôm trước *

- Gọi tao ra để làm gì?

- Bỏ em gái ở nhà trông tiệm đi ăn với gái, vui dữ ha. _ Cô gái nói với giọng mỉa mai, đánh đá.

- Mau vào thẳng vấn đề đi, có chuyện gì?

- Dĩ nhiên là có chuyện tôi mới kêu anh ra đây chứ.

Người phục vụ bước đến bàn của hai người. Cô gái ấy có nét đẹp mộc mạc, bàn tay mềm mại nhưng ngón tay thon dài đang chia ra cuốn menu cho Phong. Anh không thèm để ý đến cô gái, lạnh nhạt gọi một ly cà phê. Mọi người xung quanh hiếu kì lâu lâu lại ngoáy nhìn hai con người đang ngồi trong góc khuất. Một người có nét đẹp kiêu sa, sang trọng. Người còn lại gương mặt sặc mùi hắc khí, cơ thể cao to đầy phong độ.

- Thật ra thì em muốn nhờ anh một chuyện và dĩ nhiên anh sẽ được trả công hậu hĩnh.

Phong đắn đo nhìn cô gái trước mặt với vẻ nghi ngờ nhưng nghe đến tiền, anh lập tức hỏi lại.

- Làm gì?

-

* hết*

Nghĩ đến đó chợt Nhã Uyên tỉnh giấc làm anh giật mình nghĩ rằng mình đã làm gì vô tình đánh thức cô ấy. Gương mặt Nhã Uyên đỏ ửng, đôi mắt sưng húp vì khóc quá nhiều.

- Em đã ngủ ở đây luôn sao? Em vô ý quá, xin lỗi anh em về đây.

Định đứng dậy, Phong đã nhanh đẩy nhẹ vai của Nhã Uyên. Cô nằm xuống giường nhìn anh.

- Em cứ ngủ tiếp đi. Cũng khuya rồi.

Vừa nói anh vừa kéoo tấm chăn màu xanh lên đắp cho Nhã Uyên. Cô mơ màng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ mộng mị.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Tôi đang lái từ nhà của anh Phong về nhà mình. Không khí tràn ngập niềm vui của mọi người. Đầu đó trên con đường, tôi bắt gặp những cô gái đang tung tăng tà áo dài đủ kiểu đủ màu sắc. Ai ai cũng mang trong mình niềm phấn khởi, chờ mong một năm mới đang cận kề. Tôi thất thần nhìn quan cảnh xung quanh. Tết năm nay là một cái Tết thật tẻ, vừa cô quạnh, vừa buồn chán, lại còn chuyện của An An. Trước khi ra về, anh Phong có nói một câu khó hiểu.

- Tối nay em không được ra đường, mọi thứ chỉ là một cái bẫy.

Về đến nhà, tôi mở clip của tên bắt cóc An An ra xem, tôi lại không thể kiềm được nước mắt. Đang định tìm đồ thay thì một tin nhắn lại tới : " hẹn mày tối nay tại khu XX, nên nhớ mày chỉ đi một mình, nếu không con bạn mày sẽ không toàn mạng ". Là tên bắt cóc lại gửi tin nhắn đe dọa. Tôi thật sự mệt mỏi và rất sợ, trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng. An An ơi, chờ tao.

--- _ _ _ _

Mặc vào chiếc áo khoác da màu đen. Cúi người thắt dây giày. Tôi không biết khi đến đó sẽ có chuyện gì xảy ra nhưng dù có là chuyện gì miễn cứu được An An thì tôi cũng chịu. Mẹ, con xin lỗi, con vẫn chưa trả hiếu cho mẹ. Dù có chuyện gì xảy ra, thì con vẫn sẽ mãi là con của mẹ. Bước ra khỏi nhà, khóa chặt cửa, leo lên chiếc cup rồi chạy đi.

Đến đúng địa điểm đã hẹn, tôi đỗ xe ở bên ngoài. Không khí nơi đây thật u ám, khác hẳn với sự náo nhiệt ở trong nội ô thành phố. Ánh đèn leo lét chập chờn yếu ớt lúc tắt lúc mở khiến cho không gian nơi đây trở nên thật quỷ dị. Bước vài bước đến trước cánh cửa lớn của nhà máy công nghiệp bị bỏ hoang. Chợt tôi lại sống lưng bởi những cái bóng có hình thù kì lạ được chiếu trên cửa. Quay ra sau nhìn thì chỉ là những tán lá xuê xòa khô cằn đang bị gió làm cho xào xạc. Hít một hơi thật sâu, cố gắng lấy hết can đảm để mở toang cánh cửa. Tiếng kéo kẹt từ kim loại gì sét nghe đinh tai.

- Mày ở đâu rồi.. An An à...! Hơ... An...A..n..

* Tiếng bước chân ngày càng gần, âm thanh của đế guốc vang lên. Người con gái có mái tóc dài, nét đẹp kiêu hãnh thật khác xa với mọi ngày. Cô ta đang tiến đến gần Nhã Uyên, gương mặt dường như không cảm xúc.

- Tao không ngờ mày lại can đảm đến như vậy.

Cúi xuống nhìn Nhã Uyên đang ngất lịm đi vì cú đánh ở sau gáy. Quay người bỏ đi, trước khi đi còn nán lại một câu.

- Trói nó lại, xem hán có đến cứu nó được hay không.

Tiếng cánh cửa đóng sầm vang lên phá tan đi màn đêm tĩnh mịch. *

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rời Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Bây giờ đã hơn chín giờ tối, Phong đang lo lắng ôm khư khư cái điện thoại mà đi loay quanh khắp phòng. Anh không thể liên lạc được với Nhã Uyên, cô gái ấy đúng là cứng đầu, chắc đã đi đến điểm hẹn mất rồi. Gọi thêm một cuộc nữa cho cô, vẫn không ai bắt máy, bên kia vẫn chỉ là tiếng tút tút găt tai. Anh sốt sắn khoác vào chiếc áo bommer màu đen, nhanh chóng leo lên chiếc moto rồi phóng đi trong dòng xe tập nập.

"Tôi muốn nó phải mất hết tất cả. Kể cả mạng sống của nó. Chỉ cần anh tỏ tình với nó, đợi đến khi nó đồng ý anh sẽ được nhận tiền. Còn những chuyện tiếp theo, anh không cần phải xía mũi vào."

Câu nói của cô ta liên tiếp lặp đi lặp lại nhiều lần trong đầu anh. Nó khiến anh càng thêm tức giận, đôi mắt hằn lên những tia màu đỏ. Càng giận dữ anh càng rò ga nhanh hơn mặc kệ sẽ có chuyện gì xảy ra.

Nhã Uyên bây giờ đan trong con mê man, ngồi trên chiếc ghế, tay bị cột chặt ra sau, chiếc bịt mắt màu đen khiến cô chẳng thể thấy được gì cả. Bên ngoài có tiếng nói ồn ào, cô nghĩ họ chẳng muốn làm gì cô cả. Phải chăng lời nói của anh Phong là sự thật, họ đang muốn điều gì ở cô chứ? Đáng lẽ cô nên nghe lời anh ngoan ngoãn ở nhà thì đã không như thế. Còn An An thì thế nào? Vô số những suy nghĩ liên tiếp hiện lên chất vấn lương tâm cô.

Một lúc sau, có lên đánh nhau loạn xạ ở bên ngoài. Có chuyện gì sao? Chẳng lẽ anh Phong đến cứu cô sao? Cô vừa mừng vừa lo trong bụng, chỉ biết chờ đợi những chuyện tiếp theo sẽ diễn ra. Cánh cửa sắt mở toang, một giọng nói hót hải vang lên xóa tan nỗi sợ hãi trong cô.

- Nhã Uyên !

- Anh Phong đúng chứ? Anh đến cứu em sao?

Không có câu trả lời, tiếng thờ một nhọc cứ vang lên đều đều. Cô đã nói gì sai sao? Hay anh ấy đã giận cô rồi? Được anh mở trói, cô xoa cổ tay bị hằn vết dây thừng. Chiếc bịt mắt được mở ra, phía trước cô bây giờ là hình ảnh đã từng rất quen. Mái tóc màu nâu sậm thấm ướt mồ hôi, chiếc áo sơ mi bị vấy bẩn do trận đánh lúc này. Cô hơi bối rối nhìn Hải Đăng, anh có vẻ hơi buồn và hụt hẫng. Cô gạt bỏ đi sự ngại ngùng đến ngạt thở, cậu đỡ Nhã Uyên đứng dậy và tìm đường ra khỏi đó. Vừa ra khỏi nhà máy công nghiệp, tiếng bước chân của rất nhiều người chột gần hơn. Tiếng vỗ tay cũng vì không gian tỉnh lặng mà trở nên lớn hơn. Cô gái đứng giữa đám người dần bước ra. Đứng trước mặt Nhã Uyên lúc này, cô gái với mái tóc dài, gương mặt khác xa với mọi ngày. Đây có phải là...

- An An..?

(t/g: xin lỗi những bạn đang theo dõi truyện của mình vì gần đây mình không có thời gian đăng truyện. Mong rằng các bạn vẫn chưa quên truyện nhé. Cảm ơn rất nhiều)

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

- An An..?

- Ừ đúng rồi, là tao, bạn thân của mày đây.

Nhã Uyên không thể tin vào mắt mình. Cô bạn ngày nào bây giờ quá xa lạ, đến nỗi cô chẳng thể nhận ra.

- Tại sao mày không bị gì hết?

- Vậy mày muốn tao bị gì lắm à? Thực ra đoạn clip đó là giả thôi, thế nào, tao diễn đạt lắm đúng không?

Những lời nói thốt ra từ miệng An An cứ như hàng ngàn mũi dao đang cứa vào da thịt của cô vậy. Cô vẫn đứng yên nhìn An An mà không thể thốt lên được lời nào. Con người đứng trước mặt cô bây giờ thật đáng sợ, đó có còn là An An ngày nào của cô nữa không? Thật khiến cho cô thất vọng.

- Tại sao mày lại làm vậy?

- Là vì tao yêu Hải Đăng, mà thậm chí, tao còn biết Hải Đăng trước mày nữa kia.

Nhã Uyên mở to mắt, cô không tin được vào tai mình.

--- _ _ _ _

Ngày đầu tiên Hải Đăng bước vào ngôi trường này, An An đã nhanh chóng nhận ra người ấy, người mà cô đã yêu đơn phương suốt mấy năm trời. Nhưng đến khi người mà anh bước đến chào đầu tiên không phải cô mà là Nhã Uyên. An An thật bất ngờ và không thể tin được khi anh ta không nhận ra mình. Có phải chẳng suốt sáu năm qua cô đã ngu ngốc ôm cho mình cái tình yêu đơn phương mù quáng ấy.

Bước từng bước nặng nhọc về phòng học, cô luôn nhìn về Nhã Uyên. Thật không ngờ, người bạn thân của cô lại là người cướp đi Hải Đăng khỏi cô. Từ lúc đó, cô trở nên thù ghét Nhã Uyên hơn bất cứ thứ gì.

- Mà biết Hải Đăng sao?

Cô ngập ngừng hỏi Nhã Uyên, nhưng đợi lâu vẫn không thấy trả lời, cô nói

- Ê Uyên.. ! Mà có nghe tao nói gì không vậy?

- Há?? Mà nói gì vậy?

- Aii.. thôi bỏ đi, cô vào kia.

--- _ _ _ ---

Son Thảo đã từng là một cô gái có tính khí rất tốt. Nhưng kể từ hôm Hải Đăng ôm Nhã Uyên trong can tin, mọi chuyện đã thay đổi. Nhưng có ai biết được, đằng sau gương mặt đáng ghét ấy là sự điều khiển của An An cô.

- Giành lấy Hải Đăng từ Nhã Uyên, công ty nhà cô sẽ được hợp tác với tập đoàn của gia đình tôi. Cô nên làm một đứa con có hiếu cho ba cô chứ.

Vốn rất yêu thương bà mình, cô chấp nhận cuộc trao đổi đó. Và cho đến nay công ty Minh Sơn vẫn nằm trong thời kì bị đóng băng.

--- _ _ _ ---

An An cười khẩy, nhìn cô gái yếu đuối trước mặt mình mà không khỏi khinh bỉ. Nhã Uyên thật sự đã diễn quá lâu rồi, cô không thấy mệt hay sao? An An nhìn Nhã Uyên đang run rẩy trong vòng người cô từ thương mà thâm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

doc truyện Danh sách Thể loại Tùy chỉnh Truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* Chương 55 *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* Chương 55 Chương trước Chương tiếp An An nhìn cô thù hận, miệng luôn nhếch lên nửa đường cong chữ đựng sự khinh miệt. Cô lại tiếp tục kể về những sự việc mà mình đã làm trước đó.

Trong chuyến đi biển, An An lúc nào cũng thấy Nhã Uyên và Hải Đăng đi cùng nhau. Tim cô đau thối khi một bên là người mình yêu, một bên là người bạn thân không thể tách rời. Tối hôm đó, An An đã định nói chuyện với Nhã Uyên nhưng khi ra đến bãi biển đã thấy một cảnh tượng cô không muốn thấy một chút nào. Hải Đăng cởi chiếc áo khoác đã có hơi ấm của mình choàng lên cho Nhã Uyên một cách thân thiết.

Trong lòng cô sinh lên một tính cách vốn không hề có từ trước đó. Sự ích kỉ, ghen tị vì biết rằng mình đã mất đi một người quan trọng đã dần lên đỉnh điểm. Đêm hôm đó, cô xuống tay với Nhã Uyên rất nhẹ nhàng.

Giọng nói đầy ma mị, có chút gì đó điên rồ vang lên. Âm thanh của tiếng cười nắc nẻ như xóa tan không gian yên tĩnh. Nhã Uyên như rụng rời tay chân, nước mắt dần tuông rơi trên đôi gò má gầy gò. Hải Đăng cố ôm chặt cô gái yếu đuối ấy vào lòng, nhìn An An bằng một ánh mắt lạnh lùng, khinh bỉ. Chưa dừng lại ở đó, An An tiếp tục.

Tin đồn của Nhã Uyên cãi nhau với Hải Đăng là do cô đã phát đoạn video trên diễn đàn của trường.

Lần ở trung tâm mua sắm, cũng là do An An thông báo với Son Thảo. Vì thế mà Son Thảo và Hải Đăng đã có mặt ở đó để chứng kiến lời nói của Nhã Uyên.

Một sự thật nữa khiến cho Nhã Uyên như không thể tin vào tai mình. Đó là mối quan hệ anh em của Phong và An An. Cô đã tin tưởng lắm người, anh Phong không hề đơn giản như cô tưởng. Sao cô lại ngu ngốc đến thế? Câu chuyện diễn ra thật rành mạch rõ ràng trước sự trôi chảy trong từng lời nói chứa đựng bi thương của An An.

Đã có một ai đó nói rằng: Trong tình yêu, khi sự ích kỉ, nhỏ nhen trong lòng người đàn bà trỗi dậy thì dù có thân đến cách mấy, trong họ vẫn chỉ là một kẻ ngáng đường, cần phải diệt trừ

Bạn đang đọc truyện *Một Mối Rối Thì Hãy Quay Lưng Lại - Vì Em Vẫn Ở Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

